

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 133
ΔΡ. 6

Η
Κουμπιέρης
Το

ΡΟΔΟΚΛΕΙΑ

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΙΑΣ

17ον

— Αὐτὰ εἶνε ἱστορίες πρὸ ἑξῆ ἐτῶν, τὸν διέκοψε πειραγμένος ὁ Φεβρόνιος. Τὰ δικαστήρια ἀπεφάνθησαν... Τί τὰ ἀνακινεῖς; Ἡ θέλεις νὰ πῆς πὺς τῶρα ξαναβυθίστηκες τὸ ἀδικο, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη σου σοῦκαμα τότε, καὶ γι' αὐτὸ ἔκαψες τὸ κτήμα μου;

Ἐδίστασε ὁ ἐκατόνταρχος μιά στιγμή πρὶν ἀποκριθῇ.

Ἐπρεπε τὴν ἀπόκρισίν του νὰ δῖνῃ μιά πιθανοφανή δικαιολογία στὴν πράξιν ποὺ εἶχε ἀποφασίσαι νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι αὐτὸς εἶχε ἐκτελέσει.

— Εἶνε περίπου ἔτσι, ὅπως τὸ λές, ἀποκριθὲν σὲ λίγο. Βρέθηκε νέος δεκάετην ἐτῶν, ἔρρωτος καὶ φτωχὸς ὁλότελα σχεδόν. Τότε πῆσαν ὁ θετός μου ὁ πατέρας, ἀπὸ τὸν καὶ μὲν τοῦ φαντάζομαι, γιὰ τὴν κ' αὐτὸς εἶχε κοπιάσει ἀφάνταστα γιὰ τὸ κτήμα μου καὶ τ' ἀγαποῦσε. Πεθαίνοντας ὁ γέροντός μου ἄφησε τὴ μικρὴν τοῦ περιουσία. Ἐγὼ στρατιώτης... ἡ ζωὴ μου δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀσχημὴ, ἀλλὰ ὡς ὅταν ὁ μῖσος μου γιὰ τὸν ἀνθρώπου αὐτὸν, ποὺ με εἶχε πληγώσει στὸ πρῶτο φτεροῦσίματι τῆς ζωῆς, ἐφούτωνε σὲ βάθος τρομακτικὸ. Πολλὰς φορὲς κατὰ γοροῦσα τὸν ἐαυτὸν μου, ὅτι εἶχα δεῖξῃ ἀνάνδρως, νὰ παραδεχθῶ ἔτσι μιά ἀδίκην ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου καὶ νὰ μὴ γυρέψω ἀπὸ τὸν ἔχθρὸν μου νὰ λύσωμε τίς διαφορὰς μας σὰν ἀντράς μὲ ἀντρά.

Ἡ τύχη τῶν ἁπάντων νὰ γνωρισθῶ μὲ τὴν Ἑλληνοπούλῃ Ροδόκλειαν καὶ μὲ τὴν Θεανώ. Ὑπὸ ποιὲς περιστάσεις, αὐτὸ δὲ δόξα δὲν σὰς ἐνδιαφέρει... Ἡ τύχη τῶν ἁπάντων πάλιν μιά μέρα νὰ ἀκούσω τυχαία τῆς

ἔργου τῆς ἡ Ἰουλίας καὶ ἐσέβρισε. Μὲ τὴν πεῖνα ποὺ εἶχαν ἔπασαν ἐπὶ μακαρόνια οἱ συγγενεῖς. Ἐτρώγε καὶ ἐστέναζε ὁ Λεωνίδας. Ἐτρώγε καὶ ἐβρίετο ἀπὸ μέσα τῆς ἡ Ἰουλίας. Καὶ ὅσο ἐθυμώσαν ὅτι ἡ ὠραία τῆς γαλοπούλας δρισκόταν κλεισμένη στὴν κουζίνα, τόσο ἡ ὀργὴ τῆς μεταβάλλετο σὲ λύσαν.

Ἐφάναν.

Ἐφάνε ἡ ὠρα τρεῖς.

Ἐφούσκωσαν.

Ἐφάνε ἡ ὠρα τέσσαρες. Ἐφούσκωσαν ὁ Λεωνίδας. Ἐφούσκωσαν ἡ Ἰουλία. Τὸν χάλασε τοὺς εἶχαν οἱ συγγενεῖς. Ὅπου ἔδωκε ὁ Θεὸς καὶ ὑπῆρχε ἀπὸ μίαν ἀκατάσχετη καὶ ξεθεωτικὴν φλυαρίαν ἡ ὁποία ἐκράτησε μέχρι τὴν ἑξῆ τὸ ἀπόγευμα ἐνηκώθηκαν νὰ φύγουν.

Ἄντιό σας.

Χαίρετε.

Σὰς εὐχαριστοῦμε.

Παρακαλῶ. Καὶ νὰ ξανάλθετε. Ὅσο γιὰ μακαρόνια, δόξα σοι ὁ Θεός, πάντα καὶ θὰ δρισκῶνται στὸ σπίτι.

Φρίκη!

Οὐδέποτε ἡ ἀτυχὴς Ἰουλία εἶχε ὑποστῇ ἑτοίαν σκληρὴν δοκιμασίαν. Τὰ ἔβαλε μὲ τὸν ἀντρά της καὶ τὸ συγγενολοῖ του. Μέχρι τὴν οὐκ ἐπὶ τὸν ὀρόν ἐφάνανε. Στὴν ὁχτὴ τῆς ἦρθε πυρετός καὶ ἔπεσε ἀρρωστή. Τρεῖς μέρες ἔμεινε στὸ κρεβάτι ἡ Ἰουλία, διδόντων κατὰ τὸ ὅποιον φεῖ... τὴν γαλοπούλῃν τὴν ἐξεκοκάλισε ὁ Λεωνίδας.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ροδόκλειαν νὰ λήν μὲ φόβον καὶ μὲ ἀπελπίσιν πὺς ὁ ἀδελφὸς τῆς μελετᾷ ἐκδίκην σὶ γιὰ τὸ τρομερὸν ἀδικο ποὺ τοὺς εἶχε κάμει ὁ Φεβρόνιος. Στὴν ἀρχὴ μούκαμε καταπληκτικὴ ἐντύπωσιν αὐτὸ. Ἐπειτα, μὲ τὴν συνηθισμένη μου εὐθυμία, πῆρα τὸ πρᾶγμα ἀψηφίστα. Τότε ἔκαμα τὸ μεγάλο λάθος νὰ τὸ διηγηθῶ, ἔτσι γιὰ νὰ γελάσω με, στὴ Βουλπία. Ἐπειτα πάλιν, ὅταν ξαναεῖδα τὸν νεαρόν Χαρίτωναν καὶ παρατήρησα πόσο ὑπέφερε γιὰ τὸ τρομερὸν ἀδικο ποὺ τοὺς εἶχε κάμει αὐτὸς ὁ συγκλητικός, σὰ νὰ ντράπηκα ἐγὼ γιὰ τὴν ἀφροντισία μου. Ἀρχισα νὰ σκέπτομαι γιὰτὶ τὰ χαρὰ δὲ θὰ μπορούσα νὰ ἐκτελέσω ἐγὼ τὴν πράξιν ποὺ ὁ νεαρός ποτε, με ὅλες τοὺς φόβους, δὲν θὰ ἀποφασίζε νὰ φέρῃ ἐξω πέρας... Καὶ, χωρὶς νὰ σὰς κουράζω μὲ λεπτομέρειες, προχθὲς τὴ νύχτα, ἔβαλα τὴ φωτιά. Μόνος, ὁλόμονος, χωρὶς συνεργούς...

Δὲν εἶνε ἀλήθεια! ἀκούστηκε μιά βραχνὴ ἀντιπαθητικὴ φωνή.

Ἐγύρισε ὁ Μάρκελλος μὲ ἔξωφιν καὶ ἀντίκρουσε τὸν Κλαύδιον.

Εἶχε εἰδοποιηθῇ, καθὼς καὶ ἡ Βουλπία γιὰ τὴν ξαφνικὴν τροπὴ τῆς δίκης. Καὶ ἡ Βουλπία, ἔξωφιν, δὲν εἶχε πάρει μαζὶ τίς καὶ εἶχε καταδοῦσαι νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν αἰθουσάν των βασιανιστῶν.

Δὲν εἶνε ἀλήθεια! ἐστρίγγλισε κ' αὐτή. Ὁ Μάρκελλος ἐκείνη τὴ νύχτα ἦταν κοντὰ μου ὡς ἀργά.

Μὰ τοὺς Θεούς, ὠραία μου μνηστήρ, τὴν ἔκοψε ἐιρωνικά ὁ ἐκατόνταρχος, καὶ ἡ ἀφοσίωσιν ἔχει ὄρα. Μὴν διακινεῖς τὴν φήμην σου, λέγοντας πὺς πέρασα τὴ νύχτα κοντὰ σου. Ἀφοῦ ὁμολογῶ τὴν ἐνοχίαν μου, ἡ μαρτυρία σου δὲν μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ.

Μὴν τὸν ἀκούτε! ξεφώνισε ἡ Πομπηϊανὴ καὶ τὰ μᾶτια τῆς ἐβγαλὸν φλόγες. Εἶνε τρελλός! Δὲν ἔρεῖ τί λέει.

Γιατὶ εἶμαι τρελλός; ἔκαμε ὁ Μάρκελλος μὲ τὸ ὑπερποτικὸν τοῦ τὸ χαμόγελο. Οἱ τρελλοὶ δὲν ἔχουν ἐπίγνωνσιν τί γίνεταί γύρω τους. Μὰ ἐγὼ ξέρω πὺς εἶσαι ἀρραβωνιαστικιά μου, καὶ πὺς με τὴν κατηγορία ποὺ ἀποδίδω στὸν ἐαυτὸν μου διακινεῖς τὴν ζωὴν μου. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω νὰ βασανίζωνται καὶ νὰ πεθαίνουν ἀδικοὶ στὴ θέσιν μου.

Μὴν τὸν ἀκούτε! Μὴν τὸν ἀκούτε! ἐφάνανε πάλιν ἡ γυναῖκα ἐνώνοντας τὰ χέρια τῆς παρακλητικὰ. Σὰς φαίνεται λογικὸ νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ἐμπρηστής; Ἐνας Ρωμαῖος ἀξιωματικός!... Ἐνας νέος μὲ λαμπρὸν τὸ μέλλον, ἀνοιχτὸ μπροστὰ του.

Τὸ μῖσος τυφλώνει, εἶπε μὲ σφιχτὰ χεῖλιν ὁ Φεβρόνιος. Ἐπειτα, ἂν δὲν εἶνε αὐτὸς, ποῖος εἶνε ὁ ἐνοχος;

Μὰ σὰς τὸν ὑπέδειξε! ἀποκριθὲν ἡ ἀριστοκράτισσα μὲ ἀπελπίσιν. Εἶνε ὁ Χαρίτων, ἡ οἰκογένειά του... Ὅλοι τοὺς εἶνε Χριστιανοί, ἀναρχικοί...

Μὰ μὴ φαίνεται πὺς καὶ ὁ Μάρκελλος δὲν εἶνε ἀδικοφῶρος γι' αὐτὴ τὴν νῆα θρησκείας, ἐπέταξε ὁ Κλαύδιος.

Ἦταν χλωμός ἀπὸ τὸν τρόμον του, γιὰτὶ ἔβλεπε πὺς ἡ σκηνοθεσία τῆς Βουλπίας ἔφερνε τέτοια καταστροφὴ. Κι' ὁμῶς, ὁ ἀπελπισμένος του ἔρωσ γιὰ τὴν ὠραία

Πομπηϊανὴ καὶ τὸ λαίθηνον του μῖσος γιὰ τὸν Μάρκελλον, τοῦδωσαν τὸ θάρρος νὰ πετάξῃ αὐτὴ τὴν κουβέντα, ποὺ τὸ ἔφερε πὺς θὰ ἐπεδείκνυε τὴ θέσιν τοῦ ἐκατόνταρχου.

Τὸν ἐκύτταξε ὁ Μάρκελλος μιά στιγμή μὲ ἐκπλήξιν. Ἐπειτα, τὸν περιήφανον βλέμμα του πῆρε μίαν ἐκφράσιν ἀπερίγραπτης εἰρωνείας, καθὼς ἀποκρίθηκε:

Ἐχει δίκην ὁ φίλος μου ὁ Κλαύδιος. Μπορῶ μάλιστα νὰ σὰς δεβαιώσω πὺς εἶμαι Χριστιανός.

Ἐνας ψιθύρος ἐπέρασε ἀπὸ ἀκρὴν σ' ἀκρὴν στὴν αἰθουσάν. Αὐτὴ ἡ ὁμολογία ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς ἐκατόνταρχου, ἑνὸς Ρωμαίου ἀξιωματικοῦ, ἦταν τὸ πῶς ἀπίθανον, τὸ πῶς τερατώδες πρᾶγμα ποὺ μπορούσε νὰ ἀκούσῃ κανεὶς στὴν αἰθουσάν ἑνὸς δικαστηρίου.

Ὁ Μάρκελλος ἐνόησε μιά παράξενην ἔγγραφον χαρὰ, παρατηρώντας τὴν ἐκπλήξιν γύρω του. Στὴς λίγες αὐτὲς στιγμὲς εἶχε γίνῃ ἄλλος ἀνθρώπος. Σὰ νὰ τοῦ εἶχαν ἑλπίσει τὴν ψυχὴν, ἐνόησε πὺς τίποτα δὲν ἔμενε μέσα του ἀπὸ τὸν παλιὸν ἀνθρώπου, ἀπὸ τὸν ἐγγονόστον, φιλήδονον νέον, ἀπὸ τὸν ἀκαμπτὸν Ρωμαῖον στρατιώτην.

Ἦταν κατὰ ἀσυνήθειαν γι' αὐτὸν ἡ χαρὰ ποὺ ἐνόησε θυσιάζοντας τὸν ἐαυτὸν του γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Ροδόκλειαν καὶ τὴν Θεανώ. Κι' ἔφερε πὺς, ὁμολογώντας πὺς εἶνε Χριστιανός, ἔκανε πῶς πιστευτὴ τὴν ἐνοχίαν του, γιὰτὶ οἱ Χριστιανοὶ ἐθεωροῦν τὸ ἐπικίνδυνον στοιχεῖον. Δὲν τοὺς εἶχε ἐξοστῶσει λίγα χρόνια πρὶν ὁ Νέρων, ἀποδίδοντας σ' αὐτοὺς τὸν ἐμπρησμό τῆς Ρώμης;

Ὅλοι οἱ ψιθύροι ἔπαυσαν καὶ νεκρικὴ σιγὴ ἀπλώθηκε στὴν αἰθουσάν, ὅταν σηκώθηκε ὁ δικαστής. Ἦταν ἀσυνήθιστα σοβὰρὸς καὶ οἱ ρυτίδες στὸ πρόσωπὸν τοῦ ἔδειχναν βαθειὰ ἔγνοια.

Εἶνε ἡ πῶς ἀσυνήθιστη ὑπόθεσιν ποὺ μὴ ἐτύχε στὸ στάδιόν μου, εἶπε βαρεῖα. Ἐχομε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κατηγορουμένους, γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχομε πεισθὴ πὺς εἶνε ἐνοχοί, ποὺ ἀρνούνται ὁμῶς τὴν ἐνοχίαν τους, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἕνα Ρωμαῖον ἀξιωματικόν, ποὺ, ἐνῶ μὲς φαίνεται ἀπίθανον, ὁμολογεῖ μόνος του τὴν ἐνοχίαν του...

Γιατὶ σὰς φαίνεται ἀπίθανον; τὸν ἔκοψε μὲ κακίαν ὁ Φεβρόνιος. Ὁ Μάρκελλος μὲ μισεῖ χρόνια, τώρα γίνῃ Χριστιανός, τί ἄλλο θέλετε γιὰ νὰ πεισθῇτε; Ἐπειτα ποῖος κατηγορεῖ ποτε τὸν ἐαυτὸν τοῦ ἐστὶν τρομερὰ χωρὶς νὰ εἶνε ἀλήθεια;

Εἶνε τρελλός, σὰς λέω, εἶπε πρὸς τὸν ἐφάνανε ἡ Βουλπία. Μὴν πιστεύετε λέξι ἀπὸ ὅλα αὐτὰ. Αὐτὸς Χριστιανός; Ὅσο εἰσάσσε κ' ἔσειε. Δὲν ξέρω ποῖος Θεὸς τὸν σπρώχνει ἔτσι στὴν καταστροφὴν του. Εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴν μικρὴν αὐτὴ Ἑλληνίδα...

Ἰσως τὰ λέει ὅλα αὐτὰ μὴ καὶ μόνο γιὰ νὰ τὴν σώσῃ.

Δυὸ μᾶτια πελώρια τὴν ἐκύτταξαν μὲ τρόμον, γαλανά, παιδιὰτικα. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ χλωμά της μάγουλα. Ἀρπάξε μὲ χερί παγωμένον τὸ χερί τῆς Θεανῶς, καὶ τῆς ψιθύρισε μὲ ἀγωνίαν:

Ὅχι, ὄχι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὸ. Δὲν θέλω νὰ πεθάνω γιὰ μένα.

Ὁ Μάρκελλος ὥστόσο ἔγελωσε δυατά.

Ὅραία ἰδέαν σου ἔρε, μὰ τοὺς Θεούς, γιὰ νὰ μὲ σώσῃς, Βουλπία. Ἡ σκέψιν σου αὐτὴ θὰ πνέσσει καὶ σπουδαῖον δικηγόρον... Τὸ ξέρεις ὁμῶς πὺς κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλη γυναῖκα, μὰ καὶ εἶμαι ἀρραβωνιαστικός τῆς πεντάμορφης Βουλπίας...

Βέβαια! ἐπεδοκίμασε μὲ κακίαν ὁ Φεβρόνιος.

Εἶχε ὁρῇ ἐπὶ τέλους κάποιον ἐνοχόν, κάποιον ποὺ μπορούσε νὰ πληρώσῃ γιὰ τὴν καταστροφὴν ποὺ τοῦ εἶχε γίνῃ καὶ δὲν ἐνόησε νὰ τὸν χάσῃ.

Ὁ δικαστὴς ὁμῶς εἶπε σκεπτικώς:

Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ ὅλα τὰ πάθη εἶνε ἀνθρώπινα. Πολλὰς φορὲς ἡ δικαιοσύνη χρειάζεται ἀποδείξεις γιὰ νὰ πιστέψῃ ἔστω καὶ τὴν ἐπιβαρυντικὴν ὁμολογίαν ἑνὸς κατηγορουμένου. Ἀλλοὶ μάρτυρες δὲν ὑπάρχουν;

Προχώρησε ὁ Πύρρος. Ὁ Μάρκελλος τὸν ἐκύτταξε ἀνίσχυρα. Ἡ ματιά του τὸν παρακαλοῦσε, τὸν διέτασσε νὰ μὴ μιλήσῃ.

Καὶ ὁ Ἑλλήν, ἐνῶ εἶχε ἀποφασίσαι νὰ πῇ ὅλα ὅσα ἔφερε, περιώρισθη νὰ πῇ:

Εἶμαι φίλος του. Μπορῶ νὰ δεβαιώσω πὺς δὲν εἶνε Χριστιανός, καὶ πὺς εἶχε ξεχάσει τὸ μῖσος του γιὰ τὸν Φεβρόνιον. Μπορῶ ἐπίσης νὰ δεβαιώσω πὺς ἡ Ροδόκλειαν, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπην ποὺ εἶχε γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικίαν, δὲν τοῦ εἶνε ἀδικοφῶρος.

Πύρρει! ἐφάνανε ὁ Μάρκελλος. Τὰ λόγια σου εἶνε λόγια ἀληθινοῦ φίλου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μὲ σώσουν.

Ἐπειτα γυρίζοντας τοὺς δικαστὰς, ἐφάνανε ἄγρια, μὲ ἔξωφιν:

Τί θέλετε λοιπὸν γιὰ νὰ πιστέψετε; Ὅταν οἱ κατηγορούμενοι ἀρνοῦνται τὴν ἐνοχίαν τους, τοὺς βασανίζετε γιὰ νὰ ὁμολογήσουν. Ἐγὼ, ὁμολογῶ. Μήπως θέλετε νὰ μὲ βασανίζετε γιὰ νὰ ἰδῆτε ἂν θὰ μὲ νῶ σταθερὸς στὴν ὁμολογίαν μου... Ἐμὲ πρὸς λοιπόν, μὴ διστάζετε! Ἀκουμπήστε τὸ καυτὸν σὰς σίδερο ἐδῶ στὸ στήθος μου...

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἀνοίξε μὲ μίαν ἀπότομην κίνησιν τὸν χιτῶνα του.

Πρὶν προφθάσῃ ὁμῶς τότε οἱ δικασταὶ νὰ ἀποκριθῶν ἔγινε κατὰ ἀπροσδόκητον. Ἡ Θεανὼ εἶχε παρακολουθῇ ὅλην τὴν διήγησιν τοῦ ἐκατόνταρχου γιὰ τὴν ζωὴν του μὲ παράξενην συγκίνησιν. Τὰ μᾶτια τῆς δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ πᾶν τὸν του.

Ὡς καὶ τὸν ἀδάσταχτον πόνον τοῦ καμένου χερσιῦ τῆς εἶχε ξεχάσει στὴν συγκίνησιν τῆς. Τώρα, στὴν κίνησιν ποὺ ἔκανε ὁ νέος γιὰ νὰ γυμνώσῃ τὸ στήθος του, προχώρησε σὰν μαγνητισμένη πρὸς αὐτὸν ἡ γερόντισσα. Καὶ ἀφῶνα, μιά ἄγρια κραυγὴν ὄρηκε ἀπὸ τὸ φτωχὸ τῆς στήθος.

Παιδί μου!

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Μάρκελλος νὰ τὴν στηρίξῃ, ἔπεσε στὰ πόδια του ἀναισθητῇ.

Τί εἶνε πάλιν αὐτὸ; ρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ δικαστής.

Δὲ μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ ἐξηγήσω, ψιθύρισε παραγμένος ὁ Μάρκελλος.

Ἐνα παράξενον πρᾶσιον ἔκαμε τὴν καρδίαν του νὰ χτυπήσῃ, νὰ σπᾶσῃ. Ἐσῆκωσεν μὲ λαχτάραν τὴν πεσμένην γερότισσαν. Ἀνοίξε ἡ Θεανὼ τὰ μᾶτια καὶ μιά κραυγὴν τρελλῆς χαρὰς ἔκανε ὅλους βέβαια νὰ ἀνατριχιάσουν.

Παιδί μου! Γυῖέ μου! Χαμένο μου παιδί!

Ἐσφίγγε τὸν Μάρκελλον σὰν τρελλὴν στὴν ἀγκαλίαν της καὶ τὰ χέρια τῆς ἔτρεμαν, καὶ ἀπὸ τὰ μᾶτια τῆς κυλοῦσαν ποτὰμὶ τὰ δάκρυα.

Ἐσὺ εἶσαι ἡ μητέρα μου; ρώτησε ὁ Μάρκελλος μὲ φωνὴν βραχνήν.

Ἐγὼ, ἐγὼ ἐφάνανε ἔξωφιν ἡ γερόντισσα. Ἀς εἶνε εὐλογημένον αὐτὸ τὸ σημεῖον... Πόσο ἔκλαψα γι' αὐτὸ ὅταν ἦσαν μικροί...

Ἀκούμπησε τὰ χεῖλιν τῆς στὸ στήθος τοῦ παλιηκαριῦ, ὅπου πραγματικὰ διακρινόταν ἕνα σημεῖον ἀπὸ καψίμου, σὲ παράξενον σχῆμα.

Θυμάσαι ὅταν ἔπεσες στὴν φωτιά καὶ κάπνισες; τὸν ρώτησε, χαϊδεύοντάς τον σπρωγικά σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχαν ξένα μᾶτια ποὺ τοὺς ἐκύτταζαν ἐκείνη τὴν ἀφάνταστα γλυκεῖαν στιγμήν.

Θυμάμαι... κατὰ θυμάμαι... ἀπὸ κρήνην ὁ νέος σαστισμένος.

Ἐπειτα, πῆρε τὸ κεφάλιν τῆς γερόντισσας καὶ τὴν ἐκύτταξε κάμποση ὥρα διαθεῖα στὰ μᾶτια... Κάποιαν ἀνάμνησιν ἐξύπνησε μέσῳ του... Καὶ ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε βαθειά, γεμάτη λατρεία:

Μητέρα!...

Ἐμείναν κάμποση ὥρα ἀγκαλιασμένοι, ξεχνώντας τὸν κόσμον γύρω. Κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ. Οἱ δικασταὶ ἐκῆνταζόντου μὲ ἀμηχανίαν... Ὁ Φεβρόνιος κατὰ ψιθύριζε σαστισμένος. Ἡ Βουλπία κυττάζον τὴν γερόντισσαν μὲ θανάσιμον μῖσος, λὲς καὶ ἡ διαπίστωσιν πὺς ἦταν ἡ μητέρα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς τῆς εἶνε κάποιον βάσιν στὴν ἀδικαιολογητὴν ὡς τώρα ἀντιπαθειάν τῆς.

Στὴς Ροδόκλειαν, τὰ μᾶτια ἔτρεχαν βουβὰ τὰ δάκρυα. Ἐνοίωθε μὲ μίαν ἀφάνταστη θλίψιν καὶ μιά ἀπέραντη εὐτυχίαν.

Πόση ὥρα ἔδασαξε ἡ συγκινητικὴ αὐτή.

τὴ στιγμὴ κανένας δὲν ἤξερε νὰ πῇ. Ἡ φωνὴ τοῦ δικαστοῦ αὐστηρῇ, τὴν ἔκοψε:

Τὸ δικαστήριόν μας, εἶπε, διαλύεται γιὰ σήμερον. Εἶνε ὑπόθεσιν πολὺπλοκῇ, ποὺ πρέπει νὰ μελετηθῇ. Ἀφοῦ παρουσιάσθηκε ἄλλος, εἰσάσσε ἐλεύθερον ἐσέας. Μεμῶν, Γλυκερία Θεανῶ καὶ Ροδόκλειαν... Μπορεῖτε νὰ παραλάβετε καὶ τὸν νεκρὸν Χαρίτωναν. Ἐσὺ ὁμῶς, ἐκατόνταρχε Μάρκελλε, εἶσαι φυλακισμένος. Αὔριο θὰ σὺ νηχισθῇ ἡ δίκη.

Δὲν θὰ μὲ χωρίσετε ἀπὸ τὸ παιδί μου! ξεφώνισε μὲ ἀγωνίαν ἡ Θεανώ. Ὅσα περᾶσα καὶ ἐγὼ τὴ νύχτα στὴ φυλακὴν κοντὰ του!...

Αὐτὸ, μητέρα, δὲν γίνεται, τῆς εἶπε γλυκὰ ὁ Μάρκελλος. Ἄν θῆλιν ὁ Θεὸς ποὺ πιστεύεις, θὰ μὲς χάριση μέρες πολλὰς νὰ περᾶσωμε μαζί... Ἄν ὁμῶς ἄλλῃ εἶνε ἡ θέλησίς σου... τότε ἐσὺ δὲν μ' ἐδιδάξες νὰ μὴ δυσανασχετῶ γιὰ τὰ αὐτά.

Τὴν ἐσπρώξε μαλακὰ στὴν ἀγκαλίαν τῆς Ροδόκλειαν ποὺ εἶχε προχωρήσει καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ μᾶτια γεμάτα πόνον καὶ τρυφερότητα.

Χαμογέλασε ἀχνὰ στὴν κοπέλλαν ὁ ἑκατόνταρχος, καὶ ἔβλεπε νὰ τῇ χαϊδέψῃ ἀπαλά τὰ ξανθὰ μαλλιά. Μὰ ἀντίκρουσε τὰ μᾶτια τῆς Βουλπίας, σὰ μᾶτια θηρίου καρφωμένα ἀπάνω του σταμάτησε τὴν κίνησιν του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΖΩΗ

Εἶχαν μεγαλώσει μαζὶ καὶ στὴς σκέψεις τους, παρὰ τὰ δεκαεῖνᾶ χρόνια τοῦ ἄλλου καὶ τὰ δεκαετῶ τῆς Νίνας, δὲν ὀφειλόταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ μίαν ἀπέραντη ἀδελφικὴν φιλίαν. Ἐπαίζαν, κυνηγίωναν, ἀρπάζονταν στὰ χέρια καὶ ἀπελάμβαναν τὴν ζωὴν μὲ ὅλες τὴς φανταστικὰς παιδιὰτικες πράξεις, ἐνῶ οἱ γονεῖς τους τοὺς καμάρωναν, καθὼς κρυφομιλούσαν γιὰ τὰ μελλοντικὰ τους σχέδια.

Ἐσφηνικά, ἦρθε ὁ πόλεμος κ' ἕνα πρῶτον ὁ ἄλλος εἶπε μὲ σοβαρότητα στὴ Νίνα:

Σήμερα πηγαῖνὰ νὰ παρουσιασθῶ εἶμαι γραμμένος δυὸ χρόνια μεγαλύτερος σὰν μητρώα ἀκὶ ἐκάλεσαν τὴν κλάσιν μου.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε καὶ τὸν συνάδελφον ὡς τὴν πόρτα.

Στὴν ἐπιστολήν του ἡ Νίνα τὸν ἐπερίμενε χωρὶς πιά χαμόγελο. Περιεργάσθη κε μόνον γιὰ λίγες στιγμὲς τὴν στολήν του καὶ μετὰ τὸν ρώτησε:

Θὰ σὲ στείλουν ἀμέσως στὸ μέτωπο;

Δὲν ξέρω... δὲν μπορῶ νὰ ξέρω... βλεπόντας ὁμῶς τὴν ἀγωνίαν στὰ μᾶτια τῆς μικρῆς τοῦ φίλης, ἐπρόσθεσε μὲ ὑπερφανίαν:

Ὁ! Μὴ σὲ νοιάξῃ, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὰ πάω καλά...

Τὰ δυὸ τρελλοπαῖδια ἔγ

ΤΟ «ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ»

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ
ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΥΠΟ ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Π ρ ό σ ω π α:
Η ΚΑ ΡΟΖΑΛ-Ο Κ. ΝΤΑΡΛΕ
(Στό στίτι του Νταρλέ. Έ.
κείνος κάθεται στο πιάνο. Κά
νει μιάν έπαύση του κοντσέρ
του του, το όποιον θα δώσει
την έπομένη στήν «Αΐθουσα
Πλεγιέλ» για φιλανθρωπικόν
σκοπό, όταν μπαίνει ή ΚΑ Ρο
ζάλ. Σταματάει.)

ΝΤΑΡΛΕ: Έσού, αγαπητή
φίλη!

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: (σέ τόνο σοβα
ρό, σχεδόν σκληρό): Ναί. Έ.
γώ!

ΝΤΑΡΛΕ: Τί συμβαίνει; Γι
ατί αυτά τα μούτρα;

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Γιατί μόλις έ
μαθα κάτι.

ΝΤΑΡΛΕ: Μά... δεν κα
ταβαίνω.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Το γάμο σου...
αυτόν τον γάμο.

ΝΤΑΡΛΕ: Ήσυχασέ!

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Είπε αλήθεια;

ΝΤΑΡΛΕ: Σού όρκίζομαι,
Γκαμπριέλ!

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Άρκεί! Στα
μάτια τα ψέματα. Είμαι κα
λά πληροφορημένη.

ΝΤΑΡΛΕ (μέ ύφος αδιάφο
ρο): Έ, λοιπόν, ναί! Άκουσε
με και προσπάθησε να με κα
ταλάβεις... Φαντάζομαι ότι
δεν πιστεύεις πως παντρεύομαι
για τον μόνο λόγο να σέ λυπη
θώ; Υπάρχουν άνωτεροι λό
γοι!

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Ό ό άνώτερος λό
γος ότι δεν μ' αγαπάς πιά!

ΝΤΑΡΛΕ: Ά, μην είσαι ά
δικη. Σ' αγαπάς πολύ. Έξα
κολουθώ να σ' αγαπάω. Σκέφθη
κα μάλιστα και σένα όταν ήπ
ρα την άπόφασή. Δεν είμαι άχα
ριστός! Δεν ήλπιωνα τίποτε.
Έξω πως χάρις σ' έμένα επί
όκτω χρόνια ύπηρεξής ή πιο
τυχισμένη γυναίκα. Όχι, δεν
δεχνώ τίποτε.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Θαυμάσια.
Μήπως θέλεις και να σέ συγ
χασώ;

ΝΤΑΡΛΕ: Όχι. Μά να με
δικαιολογήσεις.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Πράγματι!..
Πρέπει να σέ λυπητάί κανείς.

ΝΤΑΡΛΕ: Ίδιως αυτή τη
στιγμή. Φαντάζομαι πως δεν
μou στοιχίζει αυτός ό χαρι
σμός και ότι τον αντιμετώπιζω
με ευχαιρίστησι;

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Και ό δικός
μου πόνος, δεν υπολογίζεται;

ΝΤΑΡΛΕ: Ό πόνος μος,
που θα προκαλέση σκηνές και
δάκρυα.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ (κλαίοντας):
Όστε τα δάκρυά μου τα άπο
καλής σκηνής;

ΝΤΑΡΛΕ: Ναί, τα κλάματα
είνε το κύκνειο τραγούδι σας.
σέ σάς τις γυναίκες.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Άλήθεια, έσú
δεν κλαίς!

ΝΤΑΡΛΕ: Ποτέ. Τα κλάμα
τα δεν χολο-μεύουν σε τίποτε.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Το βλέπω. Άς
μη μιλάμε πιά γι' αυτό. Παν
τρέψαι! Έκτακτα. (Μέ πι
κρία): Άλλως τε, έπρεπε να τό
περιμένω!

ΝΤΑΡΛΕ (τριφερό): Μά
θεαίως, αγαπητή μου, τί τό

έκπληκτικό; Ήταν πολύ φυσι
κό να τό προβλέψης. Μιά άλ
λη γυναίκα στή θέσι σου, με
λιγώτερη άτομικότητα, θα τό
ένοιωθε άντελώς έννοικτωδώς,
θα άντιλαμβανόταν πως τό γε
γονός ότι έγνώριστήκαμε δεν
ήταν και άναγκαίο γά να όδη
γήση στή σκλαβιά του γά
μου.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Σκλαβιά! Σκλα
βιά!

ΝΤΑΡΛΕ: Ναί, σκλαβιά.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Μά για ποιόν
θα ήταν σκλαβιά; Μπορείς να
μου τό πής; Για ποιόν άλλον
παρά για μένα που ύπηρεξα
πάντοτε περιποιητική και άφει
σιωμένη μέχρι ύποταγής;

ΝΤΑΡΛΕ: Τόσο το καλύτε
ρο για σένα τότε. Άναγκά
στην έλευθερία σου!

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Έλευθερία για
ποιόν λόγο;

ΝΤΑΡΛΕ: Έλευθερία για...
μήπως ξέρω κι' έγώ; Για να
έξασιασής τη ζωή σου, άφού
φαίνεται τώρα ότι στήν χάλα
σα έγώ.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Ά, αλήθεια;
Νά ξασιασής τη ζωή μου. Τό
νομίζεις τόσο εύκολο; Όταν
σ' αγαπάς, ήμουν τριάντα έ
ξη χρόνων... είχα χάρισε πρό
όκτα έτη από τον άνδρα μου,
έαν άνθρωπο βίαιο, αλλά όχι
κακό. Δεν έξηράτο παρά ά
πό μένα τότε για να τά ξανα
φτιάξω μαζί του. Άν τά ξα
νάφαινα, θα άποκότσα άν
όχι τίποτε άλλο, τουλάχιστον
κάποιαν σχετική γαλήνη. Δεν τό
έκαμα.

ΝΤΑΡΛΕ: Έπρεπε να τό
κάμης!

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Δεν τό έκαμα
έξ αίτίας σου. Σ' αγαπούσα,
σου έθυσίασα τη ζωή μου.

ΝΤΑΡΛΕ: Δεν στο έζήτη
σα.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Αυτό είνε αλή
θεια. Άναιδής! Δεν τό έζη
τησες. Μά τό έπήρες. Μεταχει
ρίστηκες ώστόσο όλα τα μέσα
για να πάρης αυτή τη ζωή που
σου προσέφερα με τόση θλακιά
δη θερμή! Και όταν έρχομαι
σήμερα για να μου πής ότι δεν
μou έζητησες τίποτε, ψεύδεσαι
γιατί υπάρχουν ώρισμένοι τρό
ποι για να ζητήσεις κάτι χωρίς
να φανής. Και θα σέ βλέπω
πάντα να σκυβής ύποκριτικά
για να φιλήσης τα χέρια μου

ΝΤΑΡΛΕ: Τα τραγούδια
αυτά τα άφίερωσα σέ σένα. Έ
πληρώθηκες.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Σέ έπέβαλα
στον κόσμο, σ' έκαμα πλού
σιο, εύτυχισμένο και να σέ θαυ

μάζουν όλες οι κύριες, με τις
περισσότερες άπό τις όποιες με
απάτησες!

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Το ξέρω. Έχω
άποδείξεις. Ά, Ζάν, Ζάν!

ΝΤΑΡΛΕ: Όραία. Έπει
τα; Τά έκαμες όλ' αυτά. Δεν
θέλω να μειώσω την άξία σου.
Μά τα έκαμες γιατί μ' αγα
πούσες και όλα αυτά στα άντα
πέδωσα με την αγάπη μου. Ου
μήσου. Γκαμπριέλ, Όλα που
έδεχθήκα από σένα, τα έδέχθη
κα γιατί ένόμιζα ότι τα προσφέ
ρεις με την καρδιά σου και δεν
φανταζόμουν πως θα μου τά
επιτύδουςε μία μέρα... Γι
αυτό και γώ σ' αγαπούσα. Ου
μήσου, σέ παρακαλώ.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Θαυμάσι. Έσú
ξεχάρεις. Δεν παραποιέμαι πα
ρά για τό παρόν.

ΝΤΑΡΛΕ: Τί τά θέλεις,
Γκαμπριέλ, Δεν όδηγώμε έ
μείς τη ζωή, αυτή μας όδηγει.
Η δική μου με όδηγει στήν έ
πιτυχία, στή δόξα. Είμαι ύπο
χρεωμένος να ύποταχθώ. Θα
ήμουν ήλιόθεις άν έκανα τό
άντιθετο. Κι' έσú ή ίδια, άν μ'
αγαπάς στο σημείο που λες, θα
με δικαιολογής. Έπείξαμε μα
ζί πιάνω επί όκτω χρόνια. Θαν
μάσια. Θα διατηρήσω μία κα
λή άάμυνή. Μά σήμερα βρί
σκω μία καλή εύκαιρία για
γάμο. Έναν γάμο που θα με
άνωψή. Τί να κάμω;

ΚΑ ΡΟΖΑΛ (μελαγχολική):
Έχεις δίκην. Και μπορώ να
μάθω ποιά είνε;

ΝΤΑΡΛΕ: Γιατί όχι; Σε
ποιόν άλλον να τό πώ, άν όχι
σ' έμένα; Παντρεύομαι την δε
στοιινίδα Γκαμιέ.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ (άφήνει μία
κραυγή): Αυτό τό τέρας;

ΝΤΑΡΛΕ: Δεν είνε τόσο ά
σχημη.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Είνε σαραντά
ρα.

ΝΤΑΡΛΕ: Τέσσερα χρόνια
νεώτερή σου.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Έλεεινέ! Γιατί
προβάλλεις τη μνηστή μου;

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Τη μνηστή
σου! Ό, είνε άναξία σου!

ΝΤΑΡΛΕ: Μετά τό θάνατό
του πατέρα της θα έχη δυό έ
κοτομύρια.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Που τά κέρδισε
άπό την επιχείρησι των λου
τρών!

ΝΤΑΡΛΕ (κουνάει τό κεφά
λι του): Τό ξέρω. Μπορείς να
κορο-δεύς κι' έσú κι' όλος ό
κόσμος. Μου είνε αδιάφορο.
Και την κόρη ένός πρεσβευτο
άν παντρευόμουν, κάτι βάβρι
σκες... Άς τ' αφήσωμε αυτά.
Άλλως τε, έχω να μελετήσω
άκόμη τό κοντσέρτο μου...
Μέ δέικομες μέσ' στήν ώρα...
Τά ξαναλέμε άλλη φορά. (Άσ
χίζει να παίζει). Δεν σέ διώ
χνω, μά...

ΚΑ ΡΟΖΑΛ (συντετριμέ
νη): Άφισέ με να σ' άκού
σω... για τελευταία φορά.

ΝΤΑΡΛΕ (κουνώντας τό κε
φάλι του): Άς σου περάση κι'
αυτό!

(Παίζει. Έκείνη, γοντευμένη
τόν άκούει...)

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

— Άν δανείσης χρήματα σ'
ένα έχθρό σου, υπάρχει πιθανό
της να τον κάνης φίλος σου.
Άν δανείσης όμως χρήματα σ'
ένα φίλο σου, υπάρχει θεός ό
της ότι θα τον κάνης έχθρό
σου.

καί τό γόνάτά μου, για να μ'
εύχαριστήσεις για κείνο που ώ
νομάζεις: θυσία!

ΝΤΑΡΛΕ: Άν σέ έχω τό
σο πολύ εύχαριστήση, αυτό θα
πή πως εξωφλήσαμε!

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Βρίσκεις! Και
τί μου μένει σήμερα για να
ξασιασής τη ζωή μου, καθώς
μου τό επιτρέπεις με τόση γεν
ναιοψυχία; Μου μένουν τα σα
ραντατέσσερα χρόνια μου, τα
γκρίζα μου μαλλιά, και τό μα
ραμένο μου πρόσωπο, όπως και
ή μαραμένη μου ψυχή. Αυτά
τά έφάδια μου αφήνεις!

ΝΤΑΡΛΕ: Μην λες κουταμά
ρες, αγαπητή μου φίλη. Είσαι
άκόμη πολύ όμορφη...

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Όμορφη για
κλάψιμο... Τό κύκνειο τραγού
δι μου! Ά, τί τρέλλα, τί άη
δία! Νά έχω κάμει τόσα για
σένα και να με εγκαταλείπης,
να με ποδοπάτης έτσι! Αυτό
είνε τό ευχαιριστώ!

ΝΤΑΡΛΕ: Αυτός είνε ό νό
μος! Δεν είσαι ή πρώτη που
της συμβαίνει.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Ούτε ή τελευ
ταία. Τό ξέρω. Μά ύπάρχουν
ώρισμένα έρια άχαριστίας και
έσú τά ύπερέβες.

ΝΤΑΡΛΕ: Κατά ποιόν τρό
πο; Άφισε αυτά τα μικροπει
ράγματα...

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Έτσι τό λές...
κατά ποιόν τρόπο; Νά στο πώ.
Τί ήσουν όταν σ' έγνώρισα;
Τίποτε. Λιγώτερο άπό τίποτε.
Έμενες σ' ένα φτωχόσπιτο και
έκερδίζεις δέκα φράγκα τη βρα
δυά, παίζοντας πιάνο σ' ένα
κέντρο.

ΝΤΑΡΛΕ: Ήμουν όμως
νέος, ήμουν συμπαθής.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Ναί, είνε αλή
θεια. Και είσαι πάντα. Μπο
ρείς να είσαι υπερέφανος.

ΝΤΑΡΛΕ: Και έπειτα είχες
ταλέντο. Ένα ταλέντο που έ
μεγάλωνε.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Άκριβώς. Μά
χάρις σέ ποιόν άνεφάνη; Χά
ρις σέ μία πού σ' έτραβήξα
άπό την άθλιότητα, σ' έγκα
τέστησα στο στίτι μου, σ' έ
γνώρισα στον καλό κόσμο, σέ
καθαήγησα, έλαιοσάρισα τά
τραγούδια σου και περιφο
ράς τις κοινωνικές προλή
ψεις, έξετέθηδη δημοσία ως φί
λη σου.

ΝΤΑΡΛΕ: Τα τραγούδια
αυτά τα άφίερωσα σέ σένα. Έ
πληρώθηκες.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Σέ έπέβαλα
στον κόσμο, σ' έκαμα πλού
σιο, εύτυχισμένο και να σέ θαυ

μάζουν όλες οι κύριες, με τις
περισσότερες άπό τις όποιες με
απάτησες!

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Το ξέρω. Έχω
άποδείξεις. Ά, Ζάν, Ζάν!

ΝΤΑΡΛΕ: Όραία. Έπει
τα; Τά έκαμες όλ' αυτά. Δεν
θέλω να μειώσω την άξία σου.
Μά τα έκαμες γιατί μ' αγα
πούσες και όλα αυτά στα άντα
πέδωσα με την αγάπη μου. Ου
μήσου. Γκαμπριέλ, Όλα που
έδεχθήκα από σένα, τα έδέχθη
κα γιατί ένόμιζα ότι τα προσφέ
ρεις με την καρδιά σου και δεν
φανταζόμουν πως θα μου τά
επιτύδουςε μία μέρα... Γι
αυτό και γώ σ' αγαπούσα. Ου
μήσου, σέ παρακαλώ.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Θαυμάσι. Έσú
ξεχάρεις. Δεν παραποιέμαι πα
ρά για τό παρόν.

ΝΤΑΡΛΕ: Τί τά θέλεις,
Γκαμπριέλ, Δεν όδηγώμε έ
μείς τη ζωή, αυτή μας όδηγει.
Η δική μου με όδηγει στήν έ
πιτυχία, στή δόξα. Είμαι ύπο
χρεωμένος να ύποταχθώ. Θα
ήμουν ήλιόθεις άν έκανα τό
άντιθετο. Κι' έσú ή ίδια, άν μ'
αγαπάς στο σημείο που λες, θα
με δικαιολογής. Έπείξαμε μα
ζί πιάνω επί όκτω χρόνια. Θαν
μάσια. Θα διατηρήσω μία κα
λή άάμυνή. Μά σήμερα βρί
σκω μία καλή εύκαιρία για
γάμο. Έναν γάμο που θα με
άνωψή. Τί να κάμω;

ΚΑ ΡΟΖΑΛ (μελαγχολική):
Έχεις δίκην. Και μπορώ να
μάθω ποιά είνε;

ΝΤΑΡΛΕ: Γιατί όχι; Σε
ποιόν άλλον να τό πώ, άν όχι
σ' έμένα; Παντρεύομαι την δε
στοιινίδα Γκαμιέ.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ (άφήνει μία
κραυγή): Αυτό τό τέρας;

ΝΤΑΡΛΕ: Δεν είνε τόσο ά
σχημη.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Είνε σαραντά
ρα.

ΝΤΑΡΛΕ: Τέσσερα χρόνια
νεώτερή σου.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Έλεεινέ! Γιατί
προβάλλεις τη μνηστή μου;

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Τη μνηστή
σου! Ό, είνε άναξία σου!

ΝΤΑΡΛΕ: Μετά τό θάνατό
του πατέρα της θα έχη δυό έ
κοτομύρια.

ΚΑ ΡΟΖΑΛ: Που τά κέρδισε
άπό την επιχείρησι των λου
τρών!

ΝΤΑΡΛΕ (κουνάει τό κεφά
λι του): Τό ξέρω. Μπορείς να
κορο-δεύς κι' έσú κι' όλος ό
κόσμος. Μου είνε αδιάφορο.
Και την κόρη ένός πρεσβευτο
άν παντρευόμουν, κάτι βάβρι
σκες... Άς τ' αφήσωμε αυτά.
Άλλως τε, έχω να μελετήσω
άκόμη τό κοντσέρτο μου...
Μέ δέικομες μέσ' στήν ώρα...
Τά ξαναλέμε άλλη φορά. (Άσ
χίζει να παίζει). Δεν σέ διώ
χνω, μά...

ΚΑ ΡΟΖΑΛ (συντετριμέ
νη): Άφισέ με να σ' άκού
σω... για τελευταία φορά.

ΝΤΑΡΛΕ (κουνώντας τό κε
φάλι του): Άς σου περάση κι'
αυτό!

(Παίζει. Έκείνη, γοντευμένη
τόν άκούει...)

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

— Άν δανείσης χρήματα σ'
ένα έχθρό σου, υπάρχει πιθανό
της να τον κάνης φίλος σου.
Άν δανείσης όμως χρήματα σ'
ένα φίλο σου, υπάρχει θεός ό
της ότι θα τον κάνης έχθρό
σου.

ΟΤΑΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΑΝ ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Τό ιερό παλάτι, μαρμαρωμένο σύμμο
λο της Βυζαντινής άκμης, βρισκότανε τώ
ρα σ' όλη τη δόξα του. Μία μεγάλη σειρά
αυτοκρατορων που αγαπούσαν τα ώραια
οικοδομήματα και έφρόντιζαν πάντοτε ν'
σφύσσουν κάτι για να θυμίζει τό πέρασμά
τους στις έρχομενες γενεές, είχαν περά
σει από τις πόρτες του, με τους θρύλους
τους, με τους έρωτες τους και κάποτε με
τά τρεμερά τους έγκλήματα. Έκει μέσα,
άπό αιώνων πολλών, έχτυπούσαν ή καρδιά
μιάς άπέραντης αυτοκρατορίας, που τ' ά
νομα της έγέμιζε με λαμψή τη δύσι και
την Άνατολή. Οι άνθρωποι σ' όλα τά μέ
ρη της γής, όπου έφθαναν ή άκτινοβολία
του Βυζαντίου, έλαχρύνονταν να ίδου
νέ κάποτε με τά μάτια τους αυτό τό παλά
τι, για τό όποιον έλεγοντο σ' όλο τον
κόσμο τά καταπληκτικώτερα πράγματα.
Ήτανε σάν ένα μαγεμένο παλάτι τών
παραμυθιών. Οι θαυμαστότεροι καλλιτε
χνες και μηχανικοί είχαν προσφέρει τόν
πλούτο της φαντασίας των, για να τό
στολίσουν και να τό γεμίσουν με όμορ
φι. Παντού έλαμπε τό χρυσάφι. Χρυσά
μυσικά όργανα εκόρπιζον μέσα στην ά
τμόσφαιρα τις μελωδίες των, τις ήμερες
των τελετών. Ένας όλοχρυσος πλάτανος
ύψωνότο κοντά στον αυτοκρατορικό θρό
νο κι' επάνω του ένα πλήθος τεχνητά
πτερυγία έφτερουγίζαν και τραγουδούσαν.
Χρυσά λιοντόρια, ξαπλωμένα στα πόδια
του αυτοκράτορος, έσάλαινε σά ώρισμέ
νες στιγμές τά δυνάτα τους σάματα και
έχτυπούσαν τις σφύρες τους. Κοντολογής
ένας θαυμάσιος θρύλος έτύλιγε με την
λαμπρότητα του αυτό τό πελώριο οικοδό
μημα, τό γεμάτο λούσο και μεγαλοπρέ
πεια, που άπλωνότανε με τά περίπτερα
του και τους κίπους του άγνάντια στην
κατάφυτη Προποντίδα.

Και όμως ή Θεοδώρα, ή χήρα του αυ
τοκράτορος Θεοφίλου, έκείνη που ένίκησε
με τη σεμνότητά της την Κασσιανή, ή γυ
ναίκα που διαχειρίζεται την αυτοκρατορι
κή έξουσία, έν όνόματι του μικρού παι
διού της, του Μιχαήλ, άπόψε αισθάνεται
τόν έαυτό της άνησυχο. Άπό την ήμερα
που πέθανε ό Θεοφίλος ένα μεγάλο ζή
τημα τη βασανίζει, μέρα και νύχτα. Είνε
έλλωστε τό ζήτημα που βασανίζει όλο τό
Βυζαντινό λαό, κι' αυτό τό ξέρει ή Θεο
δώρα. Δίπλα της, ή μητέρα της, ή Θεο
κτίστη, δεν παύει να την παρακινή.
—Πρέπει να τολμήσης. Όλος ό κό
σμος, ως την Παφλαγονία, ως τις μικρό
τερες πολιτείες της Άνατολής, περιμένει
να πάρης επί τέλους αυτή τη μεγάλη ά
πόφασή.

—Δεν είνε τόσο εύκολο.

—Τό ξέρω. Άλλά θα σέ βοηθήση ή πί
στι. Όπως και νάναι τό χρωστές στο
Θεό. Η λατρεία τών εικόνων πρέπει να
έπιτραπή τό γρηγορώτερο.

Η Θεοδώρα ένοιωσε κάτι σάν ρίγος
άκούοντας τά λόγια αυτά της μητέρας
της. Ήταν ή εύτυχία που αισθανόταν, με
τη σκέψή ότι αυτήν θα εδιόλεγε ή μοίρα
για να λύση τό ζήτημα τών εικόνων και
ν' αφήση ελεύθερη τη λατρεία τους στο
λαό. Άλλά ήταν και φόβος μαζί, ένας
βαθύς και ποράζοντας φόβος που δεν την
άφηνε ποτέ, όλα τά χρόνια που έζησε με
τό Θεόφιλο.

—Θυμάσαι, έπρε γυρίζοντας τό πρό
σωπο πρós τη μητέρα της, σάν να μη
χρειάζότανε να πη περισσότερα λόγια.

—Όλα τά θυμάμαι.

—Επί χρόνια έπρεπε να κρύβω τις εί
κόνας, άκόμη κι' από τους γελουστοιούς
τό παλατιού. Ό Θεοφίλος, που τόσο μ'
αγαπούσε, όταν έπρόκειτο για τις εικόνες
δεν έδεχόταν καμιά συζήτηση. Αυτό που
έδωσε σιγά-σιγά ένα αίσθημα φόβου που
δεν μπορώ άκόμη να ξεριζώσω από μέσα
μου.

—Θά σέ βοηθήσωμε όλοι.

—Κι' ό Πατριάρχης; Νά τό μεγάλο
έμπόδιο.

Οι δύο γυναίκες έσάψαν, σάν να ώ
μολογούσαν κι' οι δύο ότι αυτό ήταν πρα
γματικά τό μεγάλο έμπόδιο.

Ό Πατριάρχης Ιωάννης που τότε είχε
άνεδάσει ό Θεοφίλος στον αυτοκρατορικό
θρόνο, άπό άληθινή έκτίμησι, γιατί τότε
είχε άλλοτε παιδαγωγό του, έθεωρείτο στη
Βασιλεύουσα ένας από τους φανατικώτε
ρους εικονοκλάτες. Ό αντίθετος κόσμος,
έκείνος που έπίστευε στις εικόνες και ζού
σε πάντα με την κρυφή έλπίδα ότι μία
μέρα θα άφιναν ελεύθερη τη λατρεία τους,
τόν έμίσουςε βαθειά. Τόν έλεγε Μάγο, λα
κανομάντη, έναν νέον Άπολλώνιο. Στην
Κωνσταντινούπολι εκκληφορούσαν γι' αυ
τόν διάφορες τρεμερές φήμες, άνάμεσα
στις όποιες ή φηγούρα του Πατριάρχου έ
παίρνε μία έκφρασι σατανική. Έλεγαν
πως με τά μάγια που έκανε, εύρισκε έναν
διαβολικό τρόπο για να σκοτώνη τους έ
χθρούς του αυτοκράτορα και τους δικούς
του. Ότι τη νύχτα, προφέροντας διάφο
ρα μυστηριώδη λόγια, έκοβε τό μπρού
τζινο φειδί που έστολίζε τον Ιππόδρομο.

Ότι εις τά ύπόγειά του σπιτιού του είχε
μια μαγική έγκατάστασι, ότι όργάνωνε
διάφορα όργανα και ότι με τη βοήθεια των
δαιμόνων κατάρθωνε να επικοινωνή με

Τό ιερό παλάτι, μαρμαρωμένο σύμμο
λο της Βυζαντινής άκμης, βρισκότανε τώ
ρα σ' όλη τη δόξα του. Μία μεγάλη σειρά
αυτοκρατορων που αγαπούσαν τα ώραια
οικοδομήματα και έφρόντιζαν πάντοτε ν'
σφύσσουν κάτι για να θυμίζει τό πέρασμά
τους στις έρχομενες γενεές, είχαν περά
σει από τις πόρτες του, με τους θρύλους
τους, με τους έρωτες τους και κάποτε με
τά τρεμερά τους έγκλήματα. Έκει μέσα,
άπό αιώνων πολλών, έχτυπούσαν ή καρδιά
μιάς άπέραντης αυτοκρατορίας, που τ' ά
νομα της έγέμιζε με λαμψή τη δύσι και
την Άνατολή. Οι άνθρωποι σ' όλα τά μέ
ρη της γής, όπου έφθαναν ή άκτινοβολία
του Βυζαντίου, έλαχρύνονταν να ίδου
νέ κάποτε με τά μάτια τους αυτό τό παλά
τι, για τό όποιον έλεγοντο σ' όλο τον
κόσμο τά καταπληκτικώτερα πράγματα.
Ήτανε σάν ένα μαγεμένο παλάτι τών
παραμυθιών. Οι θαυμαστότεροι καλλιτε
χνες και μηχανικοί είχαν προσφέρει τόν
πλούτο της φαντασίας των, για να τό
στολίσουν και να τό γεμίσουν με όμορ
φι. Παντού έλαμπε τό χρυσάφι. Χρυσά
μυσικά όργανα εκόρπιζον μέσα στην ά
τμόσφαιρα τις μελωδίες των, τις ήμερες
των τελετών. Ένας όλοχρυσος πλάτανος
ύψωνότο κοντά στον αυτοκρατορικό θρό
νο κι' επάνω του ένα πλήθος τεχνητά
πτερυγία έφτερουγίζαν και τραγουδούσαν.
Χρυσά λιοντόρια, ξαπλωμένα στα πόδια
του αυτοκράτορος, έσάλαινε σά ώρισμέ
νες στιγμές τά δυνάτα τους σάματα και
έχτυπούσαν τις σφύρες τους. Κοντολογής
ένας θαυμάσιος θρύλος έτύλιγε με την
λαμπρότητα του αυτό τό πελώριο οικοδό
μημα, τό γεμάτο λούσο και μεγαλοπρέ
πεια, που άπλωνότανε με τά περίπτερα
του και τους κίπους του άγνάντια στην
κατάφυτη Προποντίδα.

Και όμως ή Θεοδώρα, ή χήρα του αυ
τοκράτορος Θεοφίλου, έκείνη που ένίκησε
με τη σεμνότητά της την Κασσιανή, ή γυ
ναίκα που διαχειρίζεται την αυτοκρατορι
κή έξουσία, έν όνόματι του μικρού παι
διού της, του Μιχαήλ, άπόψε αισθάνεται
τόν έαυτό της άνησυχο. Άπό την ήμερα
που πέθανε ό Θεοφίλος ένα μεγάλο ζή
τημα τη βασανίζει, μέρα και νύχτα. Είνε
έλλωστε τό ζήτημα που βασανίζει όλο τό
Βυζαντινό λαό, κι' αυτό τό ξέρει ή Θεο
δώρα. Δίπλα της, ή μητέρα της, ή Θεο
κτίστη, δεν παύει να την παρακινή.
—Πρέπει να τολμήσης. Όλος ό κό
σμος, ως την Παφλαγονία, ως τις μικρό
τερες πολιτείες της Άνατολής, περιμένει
να πάρης επί τέλους αυτή τη μεγάλη ά
πόφασή.

—Δεν είνε τόσο εύκολο.

—Τό ξέρω. Άλλά θα σέ βοηθήση ή πί
στι. Όπως και νάναι τό χρωστές στο
Θεό. Η λατρεία τών εικόνων πρέπει να
έπιτραπή τό γρηγορώτερο.

Η Θεοδώρα ένοιωσε κάτι σάν ρίγος
άκούοντας τά λόγια αυτά της μητέρας
της. Ήταν ή εύτυχία που αισθανόταν, με
τη σκέψή ότι αυτήν θα εδιόλεγε ή μοίρα
για να λύση τό ζήτημα τών εικόνων και
ν' αφήση ελεύθερη τη λατρεία τους στο
λαό. Άλλά ήταν και φόβος μαζί, ένας
βαθύς και ποράζοντας φόβος που δεν την
άφηνε ποτέ, όλα τά χρόνια που έζησε με
τό Θεόφιλο.

—Θυμάσαι, έπρε γυρίζοντας τό πρό
σωπο πρós τη μητέρα της, σάν να μη
χρειάζότανε να πη περισσότερα λόγια.

—Όλα τά θυμάμαι.

λάτρης ανεκλήθησαν με μεγάλες τιμές. Όλη η Κωνσταντινούπολις έζωσε ατελείωτες ώρες θριάμβου.

Στη μεγάλη έσρτή που έπηκολούθησε έλαβαν μέρος ο κλήρος, η Αύλη με τους επίσημους αντιπροσώπους της, η Βασιλεύσα με όλες τις κοινωνικές τάξεις.

—Μακρά τὰ έτη της Αύγουστας! Εφώναζαν τὰ πλήθη, μπροστά στο παλάτι που μαζεψήκανε για να διαδηλώσουν την εύγνωμοσύνη τους στη γυναίκα που ξανάφερε τη λατρεία των εικόνων, ανατρέποντας όλο τὸ έργο του συζύγου της.

—Θέλωμε να τη συνοδεύσωμε στην εκκλησία των Βλαχερνών!

—Θέλωμε να προσευχηθούμε μαζί της! Η Αυτοκράτειρα κατέβη με την ακολουθία της και με τους αρχιερείς που έγύρισαν από την εξορία, έπερασε μπροστά από τὸν πλῆθος και κατόπιν όλος ο κόσμος ετράβηξε προς την εκκλησία των Βλαχερνών. Οι εικόνες κρατιώνται στα χέρια, οι μικρές βλόγες των λαμπάδων και των κεριών δίδουν έναν κατανυκτικό τόνο στον πίνακα.

Η Θεοδώρα έπερασε τη νύχτα, γονατισμένη μπροστά στην εικόνα της Παναγίας. Κι' από τις Βλαχέρνες έπήγε στην Αγία Σοφία, έχοντας πίσω της τὰ πλήθη του Βυζαντινού λαού.

Οι χρονογράφοι θεωρούν τις ημέρες αυτές από τις συγκινητικότερες που έγνωρισε η Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Η λατρεία των εικόνων ήταν έλευθερη. Είνε η ίδια λατρεία, πάντοτε θαθεία και θερμή, που σιθθανεται ακόμη ο έλληνας λαός για τις Μεγαλόχαρες, για όλα τὰ εικονίσματα της Χριστιανώσης.

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

Α.Ο.Δ.Ο.

★ Οι διευθύνοντες τὰ μεγάλα καταστήματα της μόδας των Παρισίων, απεφάσαν, κατόπιν διαφόρων συσκέψεων, να κα ταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια για να συνεχισθί η εργασία των, για την όποια, μάλιστα, τους ύπασχθη την ένισχυσι της και η Γαλλική Κυβέρνησις. Έκρίθη ότι η Γαλλική μόδα, η όποια από τώσαν δεκαετιών παρέχει στον κόσμο όλοκληρο τὰ «πρωτότυπα», προς τὰ όποια συμμορφούνται σ' όλες σχεδόν τις ήπειρους οι κομψές γυναίκες, όποτελει και για την οικονομία και για τὸ γόητρο της Γαλλίας ένα πολύτιμο στοιχείο, που έπ' ουδέν λόγω πρέπει ν' άπολυσθί.

★ Γιατί, έν αντίθεσι προς όλα τὰ άλλα ζώα, ο άνθρωπος, άν δεν ζέρη να κολυμά, βουλιάζει μέσα στην θάλασσα; Διότι — άπορρίνεται ο δόκιμος Ρόμπινσον — στον άνθρωπο διατηρούνται ακόμη έξ ένστικτου οι κινήσεις ζώου που σκαρφαλώνει στα δένδρα. Όταν ο άνθρωπος πέση στην θάλασσα, σηκώνει τὰ χέρια σαν να ήθελε να άρπάση τὸ κλαδί ενός δένδρου, ένω τὰ πόδια του ζητούν όπως άλλοτε, στήριγμα επάνω στον κορμό ενός δένδρου. Τὰ ζώα όμως έπαναλαμδάνουν τις κινήσεις του συνήθους βαδίσματος και χάρσι σ' αυτές έπιπλέον και κολυμβούν.

★ Τὸ άπλοότερο άλφάβητο του κόσμου είνε των Χαβανέζων. Όλο όλο άποτελείται από δώδεκα γράμματα. Στὸ άλφάβητο αυτό δεν υπάρχουν τὸ τ, τὸ ο, τὸ φ και άλλα ψηφία. Στις λέξεις έπικρατούν τὰ φωνήεντα. Οι περισσότερες λέξεις είνε δισύλλαβες. Οι τρισύλλαβες άποτελούνται από διβόγγους. Οι γραφομηχανές και οι λινοτυπικές μηχανές των Χαβανέζων είνε άπλούστατες, εύχρηστες και ταχύτατες. Από τὰ σύμφωνα τὸ σ χρησημοποιείται σπανιότατα. Τὸ α και ε είνε τὰ συνηθέστερα φωνήεντα. Τὸ ι συμπληρώνει πάντοτε τὸ α, με τὸ όποιον άποτελεί δύο φβόγγους και έπείχει θέσιν άρθρου (γενικής ή δοτικής του πληθυντικού).

★ Τις ώρες τις γυναίκες τις άγαπούμε για τη γοητεία τους, τις άσχημες από σμφέρων και τις ένάρτετες για την άρετή τους.

ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

Ο ΠΙΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ ΤΟΥ

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο Πίπης είχε πολλές περιπέτειες και πολλά άπροσπα μ' αυτό τὸ φανάρáκι. Άφηγήθηκαμε τη μία. Υποναθήκαμε να επανέλθωμε στο θέμα σχεθήκαμε να επανέλθωμε στην ύπόσχεσί και πραγματοποιούμε την ύπόσχεσί μας, γιατί στον Πίπη και στο φανάρáκι του, στο διάστημα που-έμεσολάβησε, συνέβησαν άρκετά ωραία και διασκεδαστικά πράγματα.

★ Περιπέτεια πρώτη, της νέας έσοδείας.

Νύχτα σκοτεινή και συννεφιασμένη. Ο Πίπης, με τὸ ηλεκτρικό του όπλο στο χέρι, περιπλάνη στην οδόν Άκαδημίας. Η μουσική γυναικείων τακουνιών είδοποιεί την άκοή του ότι κάπου εκεί κοντά περνά ο έχόρος. Ρίχνει τὸ φώς του και βλέπει μία κομψή γυναικεία σιλουέττα. Πλησιάζει:

—Με συγχωρείτε, δεσποινίς. Μού έπιτρέπετε να σας δώσω τὸ φώς μου; —Δεν πειράζει, κύριε. Γιατί να σας δώσω εὖ κόπε;

—Είνε ο πιο εύχριστος κόπος που μπορεί κανείς να ύπασθί, δεσποινίς. Θα μού κάνετε μεγάλη χαρά να δεχθίτε την πρότασί μου.

Η δεσποινίς δέχεται. Γεμάτος χαρά ο Πίπης, γιατί, βλέπει ότι τὰ πράγματα του έρχονται βολικά, συνοπράγματα του έρχονται να έδεχθίκε την δούε τη δεσποινίδα που έδεχθηκε την πρότασί του. Τὸ φώς του ηλεκτρικού φανού τους άνοίγει έλεύθερα τὸ δρόμο. Η κοπέλλα κάβεται λίγο μακρύτερα, τόσο καλύτερα. Σιγά-σιγά όμως τὸ φώς λιγοστεύει, αδυνατίζει, γίνεται ύπόφωτο φωτός.

—Φαίνεται πως σάνεται η στήλη, ψιθυρίζει... Λίγα λεπτά της ώρας άκόμα και τὸ φώς παραδίδει τὸ πνεύμα. Ο Πίπης σκέπτεται να έπωφεληθί από τη νέα αυτή κατάσταση των πραγμάτων. Έκείνη όμως του κόβει τὸ δίκαι:

—Η στήλη σας σάθηκε, τὸν λέει. Σας εύχαριστώ πολύ για την εύγενική σας προσφορά. Μπορείτε να πηγαίνετε...

—Όα σας συνοδεύσω στο σκοτάδι, άπαντά εκείνος.

—Όχι, άγαπημένε μου κύριε, γιατί θα σκοτίζουμε κι' οι δύο! Άλλη φορά, όταν αναλαμβάνετε να κάνετε τον εύγενή, να φροντίζετε ναχετε μία στήλη γεμάτη...

—Κι' εσείς πως θα πάτε στο σπίτι σας; Άνησυχή πολύ για σας! —Να μην άνησυχήτε καθόλου! Θα παρακαλέσω τὸν κύριο εκείνο που πάει τον ίδιο δρόμο και τὸ φανάρáκι του λειτουργεί, να συνεχίση τη δική σας δουλεία. Εύχαριστώ! Βλάκα!

Και ο Πίπης μένει σαν στήλη έλευτος στη μέση του δρόμου. Εύτυχώς έχει άλλη μία στήλη άκόμα στο σπίτι του.

★ Περιπέτεια δεύτερη. Τὸ άλλο βράδυ.

—Δεσποινίς, μού έπιτρέπετε κτλ. —Σας παρακαλώ, κύριε! Βλέπω!

—Μα δεν είνε δυνατόν να βλέπετε μέσα σε τέτοιο σκοτάδι. Θα δια φωτίσω τὸ δρόμο σας.

—Δεν είνε ανάγκη να χάνετε την ώρα σας. Μπορεί ναχετε δουλεία. —Δεν έχω καμμία δουλεία.

Ο Πίπης με τὸ φανάρáκι του έχει κολλήσει δίπλα της και περπατούν μαζί σαν δύο παλαιοί καλοί φίλοι. Η κοπέλλα θυσανασχετεί στην άρχή, αλλά, τέλος, αναγκάζεται να ύπακούη στο

μοιραίον. Στο δρόμο όμως ο Πίπης γίνεται έπιθετικός: Άρχίζει να κάνει λόγο για τὰ αισθητά του, για την όρφάνεια της καρδιάς του, για τὸ ενδιαφέρον που έχουν οι άπροσπτες έρωτικές περιπέτειες που αρχίζουν ξαφνικά κάτω από τέτοιες περιέργες συνθήκες, άπως, π.χ., συμβαίνει μ' έμάς τους δύο, και δεν άφίνει καμμιάν άμφιβολία για τὸ που θέλει να καταλήξί. Τολμά να πιάση άγκαλι την κοπέλλα για να μην πέση. Με λίγα λόγια ο Πίπης της γίνεται στενός κορσός.

—Σας παρακαλώ, τὸν λέει σε μία στιγμή η δύστυχη κοπέλλα, μ' έναν τρόπο γεμάτο γέλιο, εύγενεια και τρυφερότητα, μού δίνετε μία στιγμή τὸ φανάρáκι σας;

—Γιατί; —Θέλω να φωτίσω έγώ τὸ δρόμο του αισθητάς μας.

—Πολύ εύχαριστάς! άπαντά γεμάτος χαρά ο Πίπης και τὸ δίνει.

Εκείνη τὸ παίρνει. Ένα «κράκ» άκούγεται. Τὸ φώς σβύνει και ο Πίπης αντίλαμβάνεται δια τὴς άκοής την κοπέλλα να τὸ δάξη στα πόδια. Και άκουει τὰ τελευταία της λόγια:

—Σου παίρνω τὸ φανάρáκι για να μην ένοχλῃς άλλη φορά τὰ κορίτσια στο δρόμο! Βλάκα!

Και χάνεται στο σκοτάδι. Που να την δῃ και να την κυνηγή; Η λέξις «βλάκα» χτυπάει σαν καμπίνα στ' αυτιά του. Βλάκας για δεύτερη φορά. Εύτυχώς έχει άκόμα ένα φανάρáκι στο σπίτι του. Ά! όλα κι' όλα. Ο Πίπης δεν άπογοητεύεται.

★ Περιπέτεια τρίτη: Αυτή τη φορά ο Πίπης είχε έπιτυχία: τη διηγείται στους φίλους του στο καφενείο, ένω πέφτει τὸ σκοτάδι στην πόλι.

—Πρώτης τάξεως κοπέλλα. Τὰ είπαμε, ένω την έπήγαμε στο σπίτι της κι' έσυμφωνήσαμε να ιδωθούμε άπόψε στις έφτάμιση, γωνία Σόλωνος και Άσκληπιδίου.

—Θυμάσαι τὸ πρόσωπό της, Πίπη; —Όχι. Ούτε αυτή τὸ δικό μου. Μεσα στο σκοτάδι πώς να ιδωθούμε; —Επειτα δεν ήθελε να της ρίξω τον προβόλα στο πρόσωπο, για να μην την προσβάλω.

—Και πώς θα γνωρισθίτε τότε; —Ε, μά έχωμε όρίσει τον τρόπο. Θα στέκομαι έγώ στη γωνία και θα αναβοσβύνω τὸ φώς του φαναριού μου. Έχομε συμφωνήσει: Τρείς φορές διαρκείας τριών δευτερολέπτων την κάθε φορά και δύο φορές διαρκείας ένας δευτερολέπτου.

—Κάτι σαν τηλεγράφος όπτικός... —Ακριβώς. Αυτή θα ιδῇ τὸ φώς που θ' αναβοσβύνῃ έτσι, θα καταλάβῃ πώς είνε έγώ και θάρθῃ. Δεν είν' έξυπνος τρόπος;

—Περίφημος.

Στις έφτά και τέταρτο, ο Πίπης φεύγει για να συναντήση την εύτυχία του. Στις έφτάμιση είνε στη γωνία Σόλωνος και Άσκληπιδίου και κάνει τὰ σινιάλα του. Μέσα στο σκοτάδι ένας φανός αναβοσβύνει σε ώρισμένα χρονικά διαστήματα. Άκούγονται δῆματα. Μία σκιά έρχεται κοντά και. Μία φωνή βαρεία τὸν λέει:

—Τί σινιάλα κανείς έσύ έδω; —Έχω τὸ σκοπό μου, κύριε!

—Δέκα λεπτά της ώρας σε παρακαλούθω, που κανείς αυτή την ύποπτη συνεννόηση. Άκολουθήσε με...

—Ποιός είσθε, παρακαλώ; —Άστυνομικός!

—Να σας εξηγήσω, κύριε πόλισμαν. —Όα μάς τα εξηγήσης μέσα! Δόσε μου έδω τὸ φανάρáκι σου!

Ο πόλισμαν τὸν άρπάζει γερά από τὸ χέρι και τὸν πάει μέσα. Και η έρωτική εύτυχία ξεχνιέται μπροστά στη νέα περιπέτεια που τὸν περιμένει.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΕΙΔΕ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Μία δραματική, έρωτική αὐτοθυσία, μὸ διηγίθηκε προχθές ένας Κύπριος, ο όποιος ύπηρετεί τώρα στην άγγλική αεροπορία, τεχνίτης κάποια συμμορία. Μά ποιός στο είπε σένα, ότι πρόκειται να φύγω;

—Τὰ χαρτιά, μού άπήντησε.

—Υπηρετούσα προ πάντε έτών, μού είπε, στην λεγεώνα των ξένων. Η μονάδα μας είχε καταυλισθί κοντά σε μία μικρή πόλι της Άφρικής. Σ' αυτή την πόλι είχα συνδεθί με μία ίθαγενή. Ποτέ δεν ένγνώρισα φλογερότερο πλάσμα.

Ο καυτερός ήλιος της Άφρικής κυκλοφορούσε στο αίμα της. Ήταν όρμητική και άσυγκράτητη σε κάθε έκδήλωσί της.

Όταν μὸ μιλούσε για τὸν έρωτά της, έδοκίμαζα κάποιο τρόπο. Δισαθανόμουν, ότι ηταν ίκανη να κάμη τὰ πάντα για την άγάπη της. Άκόμη και να σκοτώση ή να σκοτωθί.

—Ημουν περίεργος να ιδω πώς θα έτελείωνε αυτή μου η έρωτική περιπέτεια. Έφοβόμουν ότι θα είχε κάποιο άσχημο ή δραματικό τέλος.

Η ΚΑΚΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ήταν μεσημέρι, θυμάμαι. Η μικρή άφρικανική πόλις έφλεγόνταν κάτω από τὸν ήλιο. Έκαθόμουν σ' ένα μεγαζάκι, κάτω από μία ύψηλή στοά, και προσπαθούσα να βρώ λίγη δροσιά στ' άναψυκτικά. Άκουσα έλαφρό βῆμα δίπλα μου. Έστρεψα. Ήταν εκείνη. Έρχόταν διασπτική και κάπως άνησυχ.

—Έδώ είσαι; μού είπε και κάθισε δίπλα μου.

—Ήταν μεσημέρι, θυμάμαι. Η μικρή άφρικανική πόλις έφλεγόνταν κάτω από τὸν ήλιο. Έκαθόμουν σ' ένα μεγαζάκι, κάτω από μία ύψηλή στοά, και προσπαθούσα να βρώ λίγη δροσιά στ' άναψυκτικά. Άκουσα έλαφρό βῆμα δίπλα μου. Έστρεψα. Ήταν εκείνη. Έρχόταν διασπτική και κάπως άνησυχ.

—Έδώ είσαι; μού είπε και κάθισε δίπλα μου.

—Ήταν μεσημέρι, θυμάμαι. Η μικρή άφρικανική πόλις έφλεγόνταν κάτω από τὸν ήλιο. Έκαθόμουν σ' ένα μεγαζάκι, κάτω από μία ύψηλή στοά, και προσπαθούσα να βρώ λίγη δροσιά στ' άναψυκτικά. Άκουσα έλαφρό βῆμα δίπλα μου. Έστρεψα. Ήταν εκείνη. Έρχόταν διασπτική και κάπως άνησυχ.

—Έδώ είσαι; μού είπε και κάθισε δίπλα μου.

—Ήταν μεσημέρι, θυμάμαι. Η μικρή άφρικανική πόλις έφλεγόνταν κάτω από τὸν ήλιο. Έκαθόμουν σ' ένα μεγαζάκι, κάτω από μία ύψηλή στοά, και προσπαθούσα να βρώ λίγη δροσιά στ' άναψυκτικά. Άκουσα έλαφρό βῆμα δίπλα μου. Έστρεψα. Ήταν εκείνη. Έρχόταν διασπτική και κάπως άνησυχ.

—Έδώ είσαι; μού είπε και κάθισε δίπλα μου.

—Ήταν μεσημέρι, θυμάμαι. Η μικρή άφρικανική πόλις έφλεγόνταν κάτω από τὸν ήλιο. Έκαθόμουν σ' ένα μεγαζάκι, κάτω από μία ύψηλή στοά, και προσπαθούσα να βρώ λίγη δροσιά στ' άναψυκτικά. Άκουσα έλαφρό βῆμα δίπλα μου. Έστρεψα. Ήταν εκείνη. Έρχόταν διασπτική και κάπως άνησυχ.

—Έδώ είσαι; μού είπε και κάθισε δίπλα μου.

—Ήταν μεσημέρι, θυμάμαι. Η μικρή άφρικανική πόλις έφλεγόνταν κάτω από τὸν ήλιο. Έκαθόμουν σ' ένα μεγαζάκι, κάτω από μία ύψηλή στοά, και προσπαθούσα να βρώ λίγη δροσιά στ' άναψυκτικά. Άκουσα έλαφρό βῆμα δίπλα μου. Έστρεψα. Ήταν εκείνη. Έρχόταν διασπτική και κάπως άνησυχ.

—Έδώ είσαι; μού είπε και κάθισε δίπλα μου.

—Ήταν μεσημέρι, θυμάμαι. Η μικρή άφρικανική πόλις έφλεγόνταν κάτω από τὸν ήλιο. Έκαθόμουν σ' ένα μεγαζάκι, κάτω από μία ύψηλή στοά, και προσπαθούσα να βρώ λίγη δροσιά στ' άναψυκτικά. Άκουσα έλαφρό βῆμα δίπλα μου. Έστρεψα. Ήταν εκείνη. Έρχόταν διασπτική και κάπως άνησυχ.

—Έδώ είσαι; μού είπε και κάθισε δίπλα μου.

—Ήταν μεσημέρι, θυμάμαι. Η μικρή άφρικανική πόλις έφλεγόνταν κάτω από τὸν ήλιο. Έκαθόμουν σ' ένα μεγαζάκι, κάτω από μία ύψηλή στοά, και προσπαθούσα να βρώ λίγη δροσιά στ' άναψυκτικά. Άκουσα έλαφρό βῆμα δίπλα μου. Έστρεψα. Ήταν εκείνη. Έρχόταν διασπτική και κάπως άνησυχ.

—Έδώ είσαι; μού είπε και κάθισε δίπλα μου.

—Ήταν μεσημέρι, θυμάμαι. Η μικρή άφρικανική πόλις έφλεγόνταν κάτω από τὸν ήλιο. Έκαθόμουν σ' ένα μεγαζάκι, κάτω από μία ύψηλή στοά, και προσπαθούσα να βρώ λίγη δροσιά στ' άναψυκτικά. Άκουσα έλαφρό βῆμα δίπλα μου. Έστρεψα. Ήταν εκείνη. Έρχόταν διασπτική και κάπως άνησυχ.

—Έδώ είσαι; μού είπε και κάθισε δίπλα μου.

μού να έτοιμασθώ. Σε ένα τέταρτο φεύγωμε.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΑΒΗΜΑ

Έκαθόμουν στον δεύτερον δροφό του ίδιου σπιτιού, όπου ήταν τὸ μαγαζάκι. Προχώρησα ν' ανεβώ στο δωμάτιό μου. Η κοπέλλα έννοούσε νάρθῃ μαζί μου.

—Σε λίγο θα κατεβώ, της είπα. Περιμένε με καλύτερα έδω.

—Όχι, άπήντησε. Θαρρώ μαζί σου.

Ανεβήκαμε στο δωμάτιό μου. Έγώ άρχισα να έτοιμαζώμαι. Έστάθηκε, όρθια μπροστά μου και μ' έπιασε από τὰ χέρια.

—Όχι, μού είπε, δεν θα φύγης. Δεν θα σε άφήσω να φύγης.

—Τρελλάθηκες; της φώναξα...

Άλλ' αυτή δεν έννοούσε να μ' άφήση. Έγινε έξω φρενών. Με μία βίαιη κίνησι έλευθερώθηκα από τὰ χέρια της, άρπαξα την έξαρτυσί μου και την κάσκα μου και έκαμα να δγώ από την πόρτα.

—Πρόσεξε! μού φώναξε με μία σπαρακτική φωνή. Άν φύγης, δεν ξέρω τί μπορώ να κάμω. Είμαι ίκανη για όλα.

Στεκόταν κοντά στο παράθυρο. Ήταν αναμολισμένη. Τὰ μάτια της πετούσαν φλόγες. «Τί μπορεί να κάμη» σκέφθηκε. Έδωσα μία και δγῃκα. Δεν είχα κατέβῃ ούτε δύο σκαλοπάτια, όποτε άκουσα σπαρακτικές φωνές, που ήρχοντο από την αύλη. Κατέβηκα τρέχοντας τις σκάλες και όταν έαθασα κάτω, εύρεθκα μπροστά σ' ένα φρικτό θέαμα.

Η κοπέλλα που με άγαπούσε, είχε πηδήσει από τὸ παράθυρο στο δωμάτιό μου στο λιθόστρωτο.

Μερικές γυναίκοϋλες είχα μαζεψί γύρω της. Έτρεξα γεμάτος φόβη και την πήρα στην άγκαλιά μου. Ζούσε ακόμη. Άνοιξε τὰ μάτια της και μού ψιθύρισε:

—Δεν πρέπει να πῶς σ' αυτή την άποστολή. Κάμε τὸ για χατήρι μου.

Και ξεψύχησε.

—Όταν μού τὸ είπαν αυτό, έμεινα με άνοιχτό τὸ στόμα από την έκπληξη. Και όταν συνήλθα, τὸ μυαλό μου έπήγε στην φτωχούλα ίθαγενή. Από τὸν ούρανό, όπου εύρισκόταν η ψυχὴ της θά με κυττάζε εύχριστή μένη διότι με την αὐτοθυσία της με γλύτωσε. Έγλύτωσε τὸν άνθρωπό που άγαπούσε.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΠΙΝΟΗΡΕΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

★ Καλύτερα έλεύθερο πουλί, παρά σκλάβος βασιληάς. (Δανική)

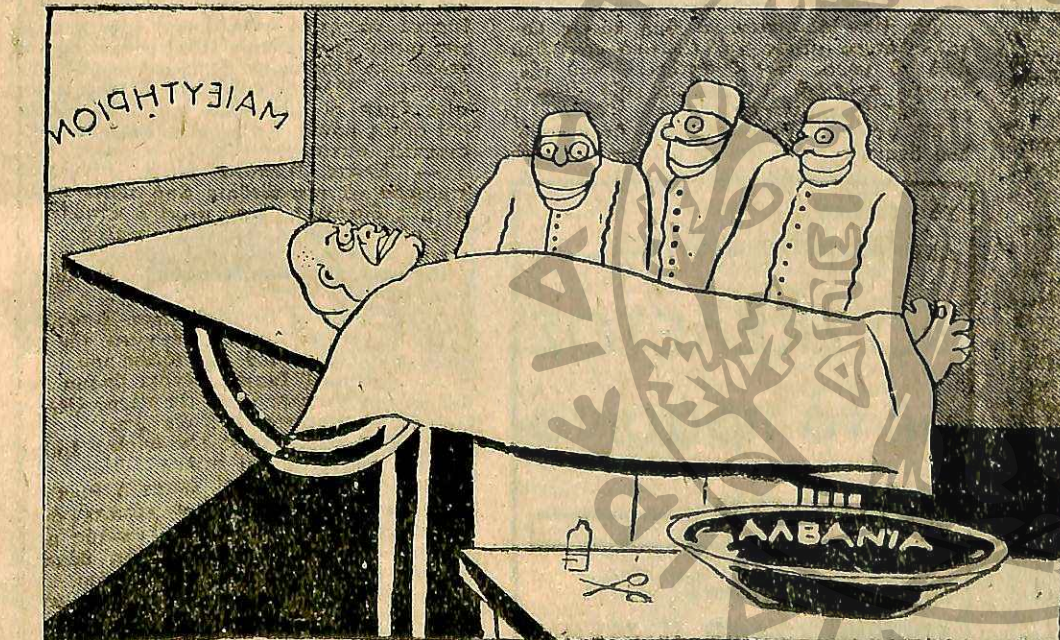
★ Καλύτερα ν' άγανατεύεις απ' τὸ βουνό, παρά μέσ' απ' τη φυλακή. (Σερβική)

ΠΝΕΥΜΑ

ΣΤΗΝ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

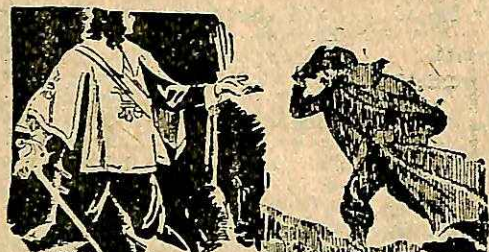
—Δεν μού λές, νεαρόλλε, κτε, γιατί φοβάς γυναίλι; —Είμαι μωψ, κύρ δεκα νέα.

—Έτσι, έ; Και τί πρέπει να φορέσω τότε έγώ που είμαι άνώτερός σου; Τηλεσκόπια; 11

ΑΠΟΒΟΛΗ

(Έκίτρο Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ)

ΑΡΤΑΝΙΑΝ ΚΑΤΑ ΣΥΡΑΝΟ ΤΟ ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ

17ον

— Χμ!... Δεν ξέρω... 'Απ' εδώ και πέρα θα σου μιλήσω ό Λανιέρ.

Ο άνθρωπος αυτός έφάνηκε να διατάζει. Τέλος, είπε προς τόν Συράνο:

— Θα σου τὰ πω όλα... Όέλω όμως να μου όρκισθής ότι θα παραμείνεις ψύχραιμος.

— Τό όρκίζομαι! είπε ό ποιητής.

— Άκουσε λοιπόν. Μιά μέρα που έγύριζα στους δρόμους του Παρισιού, άπένταρος και νηστικός, όπως δυστυχώς μου συμβαίνει πολύ συχνά, συνήντησα έναν γνωστόν μου...

— Έναν εύπατρίδη... που ήταν άλλοτε ήθοποιός μαζί με την άδελφή του, σ' έναν θίασο, όπου εργαζόμουν κι έγώ...

— Η άδελφή του βρίσκεται τώρα στο Παρίσι και παίζει στο θέατρο του Μαρρέ...

«Τού Μαρρέ! σκέφθηκε ό Συράνο. 'Ασφαλώς, αυτή είναι!»

— Σκεφθήτε λοιπόν την έκπληξή μου, έξηκολούθησε ό Λανιέρ, όταν, αντί του θεατρίνου, τού άπένταρου και κουρελιασμένου, έβρηκα έναν καλοντυμένον εγγενή, που ήταν στολισμένος με χρυσάφια. Με άνεγωνίρισε άμέσως και με προσέκάλεσε να τον συνοδεύσω στο έστιατόριο, όπου έπήγαινε να φάη.

— Έκεί παρήγγειλε ένα λουκούλλιο γεύμα, από τó όποιον όμως δεν προωριζόταν τίποτε για μένα. Παρέλειψα να σάς πω ότι είχα να φάω από την προηγούμενη ήμέρα και μπορούίτε βέβαια να φαντασθήτε τó μαρτύριο που υπέφερα. Στο τέλος δεν έκρατήθηκα και, με τó θάρρος της παλιάς μας γνωριμίας, τού έξωμολογήθηκα την κατάσταση μου.

— Έκείνος έγέλασε: 'Ε, λοιπόν, φίλε μου, μου είπε, πριν από όκτώ ήμέρες βρισκόμουν κι έγώ στην ίδια κατάσταση με σένα.

— Η μου κυριολεκτικά άπένταρος και επί πλέον με κατεδίωκε ή άστυνομία. Θα την έπιάθαινα δέ ασφαλώς, αν δεν έσωζόμουν χάρις σ' έναν ήλιθιο...

— Πώς έκαμε ό Συράνο, που είχε άν τιληφθή ότι ό ήλιθιος ήταν αυτός.

— Ναι, έναν ήλιθιο. έξηκολούθησε ό Λανιέρ. 'Ετσι μου είπε... Καί προσέθεσε ότι ό ήλιθιος αυτός τόν είχε σώσει για τὰ ωραία μάτια της άδελφής του...

— Έδώ ό Λανιέρ αναγκάσθηκε να σταματήσει, βλέποντας τούς μορφασμούς, που έκανε ό Συράνο.

— Μα τί έχεις λοιπόν; έρώτησε.

— Τίποτε, άπολύτως τίποτε! Έξακολούθησε την άφήγησή σου...

— Έπειτα, ό άνθρωπος αυτός μου είπτε: «Στό χέρι σου είναι να γίνης πλούσιος σαν και μένα. Δεν έχεις παρά να έλθης να καταταχθής στο σώμα μας και να υπηρετήσ τόν ήδιο γυναικώδρο άφέντη που υπηρετώ κι' έγώ και που τó μόνο που ζητάει από τούς ανθρώπους του είναι ύπακοή και έχεμύθεια... Ένώ στην άρχή έδίστασα να καταταχθώ, να υπηρετήσω.

— Έκείνος όμως άπέφυγε να μου άπαντήσει και μου είπτε πως μόνο μαζί του θα είνα να κάμω. Θα έπαίρνα από τόν ήδιο διαταγές και άφού τις έκτελούσα, θα έπληρωνόμουν και πάλι από τόν ήδιο... Τί να σάς πω...

— Ό πειρασμός ήταν μεγάλος και έδέχθηκα...

— Λοιπόν; Τί σου άνέθεσε να κάμης, έρώτησε ό Συράνο.

— 'Α, όχι και πολύ σπουδαία πράγματα. Άπλούστατα, θα έπρεπε να πάω ένα γράμμα σε μία ξανθή νέα, που έμενε στο μέγαρο Νεβέρ.

— Την Κλαίρη ντε Σερναί;

— Άκριβώς. Τό έπείριμενε ασφαλώς, γιατί, πριν της πω ότι μου τó είχε δώσει ένας νέος κτλ., όπως με είχανε διδάξει, τó άρπαξε και τó έδιάβασε.

— Καταλαβαίνω, έκανε ό Συράνο. Έξασκολούθησε.

— Έπρεπε ύστερα να πάρω την άπάντησή και να την πάω στο νέο μου κύριο...

— Δυστυχισμένε! Άλλ' αυτό λέγεται προσοσία! Γιατί τὰ γράμματα αυτά τὰ άνοίγουν στο δρόμο!

— Τό έκατάλαβε κάπως άργά. Για να μη τὰ πολυλογώ, έπήγα και έφερα πολλές άπαντήσεις. Η άλληλογραφία μεταξύ τών δυό νέων έξηκολούθησε επί άρκετό διάστημα...

— Τέλος, με έπεφόρτισαν με μία σοβαρότερη άποστολή. Έπρεπε να πάω ένα γράμμα του νέου, να πάρω την άπάντησή και να την φέρω στον ήδιον...

— Εά τόν συναντούσα στην όδόν της Λωρραίνης. Έκεί θα με περιέμενε μερικοί από τούς ανθρώπους που θα μου τόν έδειχναν.

— Έγώ θα τόν έπλησίαζα τότε και θα τού έδειχνα ως σημείον άναγνωρίσεως ένα δακτυλίδι. Φαντασθήτε λοιπόν την έκπληξή μου, όταν, συναντώντας αυτό τó νέο, άνεγνωρίσα τόν 'Ιππότη.

— Είσα ένας άθλιος! ούρλιαξε ό Συράνο.

— Άλλοίμονο! Τό καταλαβαίνω κι' έγώ τώρα...

— Έπρεπε τούλάχιστον να είδοποιήσής ότι κατεσκοπεύετο και ότι οι έχθροί του τού είχαν στήσει κάποια παγίδα...

— Δεν μπορώ να τó κάνω, διεμαρτυρήθ ό Λανιέρ. Είχα πληρωθί για τήν ύπηρεσία που έκτελούσα και θα ήταν άτιμο εκ μέρους μου...

— Θανατώω την εύθιξία σου! έφώναξε ό Συράνο, κτυπώντας τó χέρι του έ πάνω στο τραπέζι.

— Έπειτα άπ' αυτή την άποκάλυψη, εύρηκα τόν κύριό μου και τού έδήλωσα ότι δεν μπορούσα πια να έξασκολούθσω την ίδια εργασία. Έκείνος έγινε έξω φρενών και δαί με άπέληξε με τά χειρότερα δασανιστήρια, αν έπρόδω τίποτε από όσα είχαν συμβή.

— Και ό φόβος σου έκλεισε τó στόμα! συνεπέρανε ό Συράνο.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

— Καλά, είπε ό ποιητής. Ξέρουμε άρκετά τώρα, ώστε να μπορούμε να άντιμετωπίσωμε τούς έχθρούς μας.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ

Θα ήταν αδύνατον να βρή κανείς κα ταλαιπώτερο μέρος για έρωτικό ραντεβού από τó μέρος τών άνακτόρων, που έξετεινέτο προς τó πίσω μέρος τών άνακτόρων της Βασιλείσης.

Τό πράγμα, άλλως τε, δεν ήταν καθόλου δύσκολο, για έναν ό όποιος ήθελε να συνενεργήσει με τούς άνακτορες.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

— Καλά, είπε ό ποιητής. Ξέρουμε άρκετά τώρα, ώστε να μπορούμε να άντιμετωπίσωμε τούς έχθρούς μας.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

— Καλά, είπε ό ποιητής. Ξέρουμε άρκετά τώρα, ώστε να μπορούμε να άντιμετωπίσωμε τούς έχθρούς μας.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

— Καλά, είπε ό ποιητής. Ξέρουμε άρκετά τώρα, ώστε να μπορούμε να άντιμετωπίσωμε τούς έχθρούς μας.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

— Καλά, είπε ό ποιητής. Ξέρουμε άρκετά τώρα, ώστε να μπορούμε να άντιμετωπίσωμε τούς έχθρούς μας.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

— Καλά, είπε ό ποιητής. Ξέρουμε άρκετά τώρα, ώστε να μπορούμε να άντιμετωπίσωμε τούς έχθρούς μας.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

— Καλά, είπε ό ποιητής. Ξέρουμε άρκετά τώρα, ώστε να μπορούμε να άντιμετωπίσωμε τούς έχθρούς μας.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

— Καλά, είπε ό ποιητής. Ξέρουμε άρκετά τώρα, ώστε να μπορούμε να άντιμετωπίσωμε τούς έχθρούς μας.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

— Καλά, είπε ό ποιητής. Ξέρουμε άρκετά τώρα, ώστε να μπορούμε να άντιμετωπίσωμε τούς έχθρούς μας.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

— Καλά, είπε ό ποιητής. Ξέρουμε άρκετά τώρα, ώστε να μπορούμε να άντιμετωπίσωμε τούς έχθρούς μας.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

— Καλά, είπε ό ποιητής. Ξέρουμε άρκετά τώρα, ώστε να μπορούμε να άντιμετωπίσωμε τούς έχθρούς μας.

— Ναι. Ός τη στιγμή που συνήντησα τόν Σαιντ - Άμάν, στον όποιον άπεκάλυψα τὰ πάντα.

μη στα άνάκτορα από τó μέρος αυτό, που συνήθως έφρουρείτο έλάχιστα.

Τήν ώρα αυτή μέσα στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας, μία σκιά έπροχώρησε προς τή σιωπηλή αυτή γωνία τού Λουβρου.

Ο άνθρωπος στον όποιον άνήκε αυτή ή σκιά ήταν ένας άνδρας.

Τό βήμα του ήταν άργό και προσεκτικό, σαν να έφοδώνταν μήπως προκαλέσει θόρυβο. Έτσι, έφθασε κάτω άκριβώς από την γέφυρα τών 'Ερώτων.

Ο νυκτερινός διαβάτης έπλησίασε τότε τόν τοίχο και άρχισε να άναρριχόχαι. Έπειτα από πολύ κόπο κατάρβωσε τέλος να φθάση στο έπάνω μέρος της γέφυρας.

Με τó πρώτο βήμα που έκανε, έπάνω στην περίφημη γέφυρα, τά σαρακοφάνα, μένα ξύλα της έτριξαν κάτω από τó βάρος του.

Άλλά ό νυκτερινός διαβάτης δεν έδωκε καμμία προσοχή στον θόρυβο αυτό.

Έξασκολούθησε λοιπόν να προχωρή, διευθυνόμενος προς τó μέρος μίας μικρής πόρτας, που ύπήρχε στο άκρον τού τοίχου.

Αν έπρόσεχε όμως λίγο περισσότερο, θα αντίλαμβάνετο ίσως έναν άνθρωπο που από μερικά λεπτά τώρα, τόν παρεμόνευε κρυμμένος πίσω από τήν πόρτα.

— Διάβολε! έκαμε άκούγοντας τὰ βήματα. Σαν πολύ ένωρίς έρχεται, ό άνθρώπος μας. Να είναι άρα γε αυτός;

Έπρόσεξε καλύτερα και έβεβαιώθη άπόλυτα.

Αυτός είναι! έψιθύρισε.

Και συγχρόνως έκαμε ένα σημείο με τή χέρι του.

Άμέσως από τούς γειτονικούς θάμνους έξεπετάχθηκαν πλήθος άνθρώπων, που ήλθαν να καταλάβουν θέσεις από τó ένα και τó άλλο μέρος της πόρτας.

Κατά τó διάστημα αυτό, ό νυκτερινός διαβάτης είχε πλησιάσει.

Με μία βίαιη κίνηση έσπρωξε τήν μικρή πόρτα και ή όρμη με τήν όποιαν έχώθηκε μέσα ήταν τόσο μεγάλη, ώστε οι όπλοφόροι δεν έπρόφθαναν να κάμουν καμμία κίνηση έναντίον του.

Έτρεξε τότε στον άπέναντί τοίχο, έστήριξε εκεί τις πλάτες του και με τó έίφος στο χέρι, έπείριμενε τούς αντίπαλους του.

Όλα αυτά είχαν γίνει με άστραπιαία ταχύτητα.

Ο Ρουβινύ — γιατί όπως θα έμάντευσαν οι άναγνώσται μας αυτός ήταν ό άρχηγός τών όπλοφόρων — βλέποντας πως ή λεία του είχε πέσει στα χέρια του και θέλοντας να τού άποκλείση κάθε μέσον διαφυγής, ξανάκλεισε πίσω του τήν πόρτα.

Άλλ' όταν έγύρισε τó κεφάλι του πίσω, αντί τού θεάματος που έπείριμε να ίδη και που, σύμφωνα με τις προσδοκίες του, έπρεπε να ήταν ή σύλληψης τού περιέργου αυτού έπισκέπτου, είδε τούναντίον τόν τελευταίον έτοιμον να πληρωσθ άκριβά τήν ζώή του. Άλλά αυτό δεν είχε βέβαια σημασία. Γιατί οι αντίπαλοί του ήσαν είκοσι και αυτός μόνος. Κάθε αντίσταση θα ήταν συνεπώς μάταια.

— Έλάτε, 'Ιππότα, έκαμε. Είναι προτιμότερο να παραδοθήτε από τώρα παρά να μάς βάλετε σ' έναν περιττό κόπο!

Και νομίζοντας ότι ό αντίπαλός του συγκατετίθετο, έπειδή δεν έδωκε καμμία άπάντησι, έπροχώρησε προς τó μέρος του.

Άλλά άμέσως ώπισθοχώρησε έντρομος. Γιατί τó στήθος του είχε έγγίσει τήν αίχμήν τού έίφους τού αντίπαλόν του.

— Διάβολε! έκαμε. Λιγάκι άκόμη και θα με τρυπούσατε πέρα ως πέρα. Όέλετε λοιπόν να άντισταθήτε, νέε μου;

Ο άνθρωπος, προς τόν όποιον έμιλούσε δεν άπάντησε και πάλι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ό Ρουβινύ. Μόσ άρέσει να συναντάμε κάποτε άντίσται στην έκτέλεσι τού καθήκοντός μας. Άλλως τε, μάς είδοποίησαν ότι θαχώμε να κάμωμε με ένα μικρό λενταράκι.

βο! Τό νοι σας ίδίως μήν τού χαλάσετε τó τομάρι του, γιατί φαίνεται ότι έξίζει.

Οι όπλοφόροι δεν έπείριμεναν να τούς έπαναλάβη τήν διαταγή ό άρχηγός τους.

Όλοι μαζί, με προτεταμένα τὰ σπαθιά τους, έρρίχθηκαν έναντίον τού άγνώστου.

Μέσα στη σιωπή της νύχτας, τὰ έίφη άντηκούσαν άπαισία διασταυρούμενα έίκοσι άίχμες προσπαθούσαν να θέσουν τόν αντίπαλό τους ώμούς και τὰ χέρια.

Μα εκείνος, με μία άξιοθαύμαστη τέχνη άνεδοκατέβαζε κι' άλλοτε έστριφογύριζε τó σπαθί του, δημιουργώ τας έτσι μία άδιεπρόσβλητη σιδερένια άσπίδα γύρω του.

Οι όπλοφόροι άρχισαν να τὰ κάνουν.

Και σαν να μήν άκούσε αυτό, ό τρομερός αντίπαλός των άρχισε να άφίνη με τó έίφος του σημάδια έπάνω στο σώμα τους.

Σε κάθε κτύπημά του, ή ανθρώπινη μάζα ύποχωρούσε μπροστά του και ή ύποχώρησις αυτή συνδεύετο με βλαστήμιες και θυμωμένα έπιφωνήματα.

— Άνανδροι! έφώναζε ό Ρουβινύ σαν λυσσασμένος. Θα άφήσετε λοιπόν να μάς νικήση ένα παιδί;

Άλλά και ή έθάρρυνσις αυτή δεν έφερε κανένα άποτέλεσμα.

Τό έίφος τού άγνώστου είχε άρχισει να κάνει θραύσι μετ'αυτών όπλοφόρων. Μερικοί είχαν κιάσας άποσπασθίχθ από τήν πάλη, για να έπίδωσουν τις πληγές τους.

Ο άρχηγός των έπρασπάθησε τότε να τούς δειλάσει με τήν έλπίδα τού κέρδους.

— Έκατό πιστόλες, έφώναζε, σ' όποιον μπόρεση να θέση έκτός μάχης τόν 'Ιππότη. Έμπρός!

Η έπίθεσι που είχε χαλαρωθί, έπανε, λήφθη τώρα με μεγαλόπρεπη όρμη από τόν 'Όλων τó πρόσωπα έλαμπαν με τήν έλπίδα τού κέρδους.

Ο Ρουβινύ άποταβήχθηκε τότε και ήλθε προς τó μέρος τού τοίχου. Από εκεί έπροχώρησε έρποντας, για να κατορθώση να πληρώ τόν αντίπαλό του στα πόδια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Η άρχινοσκόμος, μία γυναίκα πεινήτα έτών, μπήκε στον θάλαμο τού ύπολοχαφού Τώνη Ζηλάκου.

— Πώς περάσατε τη νύχτα σας; τόν ρώτησε.

— Απόψε κοιμήθηκα ήσυχα.

— Κι' όμως είχατε άκόμη παραλήρημα. Όπως και τις άλλες νύχτες φωνάζατε διαρκώς τó όνομα 'Ελένη.

— Από τὰ μάτια τού Ζηλάκου έπέρασε μία λάμψις. Η νοσκόμος έρώτησε:

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΓΚΟΛΣΓΟΥΩΡΟΥ

Βρισκόμαστε σ' έναν κήπο του Λονδίνου κάποιο φθινόπωρο, που τα χρυσωμένα φύλλα είχαν απλώσει το κομψό χαλί τους στις δένδροστοιχίες, όταν ο φίλος μας, βλέποντας ένα καναρίνι μέσα σ' ένα κλουβί, έγινε έξω φρενών:

—Δεν μπορώ να βλέπω φυλακισμένα ζώα, εφάνασε, ούτε πουλιά, ούτε ανθρώπους, δεν μπορώ!

Εκαθήσαμε κοντά σ' ένα συντριβάνι και μās διηγήθηκε την αιτία του θυμού του:

—Βρισκόμουν σε κάποια πόλη πριν λίγα χρόνια, μ' έναν συγγράφει φίλο κοινωνιολόγο. Μία μέρα, με ρώτησε αν ήθελα να επισκεφθώ μαζί του τις φυλακές, κι' επειδή ποτέ μου δεν είχα πάει, έδεχθηκα από περιέργεια.

Ήταν μία μέρα ηλιόλουστη όταν πήγαμε, και ο Διευθυντής μās υποδέχθηκε με ξεχωριστή ευγένεια. Δεν θα σάς περιγράψω την φυλακή, γιατί ήταν όπως όλα τα δεσμοκτήρια του κόσμου.

Ένα γκρίζο και άχαρο κτίριο που σε προδιέθετε σε φρίκη.

Ο Διευθυντής μās ρώτησε αν βέλουμε να ιδούμε κανέναν από τους καταδικασμένους σε ισόβια.

—Θα σάς δείξω έναν, είπε, που μένει εδώ μέσα είκοσι έφτα χρόνια. Είναι λιγάκι εξαντλημένος από τη ζωή αυτή.

Ήταν παιδάκι ακόμα, βοηθός κάποιου επιτιμοποιού, όταν πήρε τον κακό δρόμο, σχετίστηκε με γκαγκάτερς και πήγε μαζί τους να ληστεύει τον προσηλυτισμένο του. Επειδή όμως τους έπρόφτασε την ώρα της κλεψιάς, έπυροβόλησε στα τυφλά κι' έσκότωσε τον άνθρωπο την ίδια στιγμή.

Καταδικάστηκε σε θάνατο

αλλά του εδόθηκε Βασιλική χάρις κι' έμεινε στα ισόβια.

Όταν μπήκαμε στο κελί του, τον είδα έρβιο να εργάζεται. Φαινότανε 60 χρονών, αν και ήταν μόνο 45, ένα ερείπιο του χρόνου, χλωμός, με μήλα προσέχοντα και ματία με απροσδιόριστο χρώμα. Λίγες γκριζές τρίχες στο κρανίο και τα χέρια αδύνατα και κρεμασμένα.

Μας εκύτταξε σαν άνθρωπος που τον τρομάζει το φως, σαν κουκουβάγια που την έπρόλαβε ο ήλιος της ημέρας.

Είχε την έκφραση παιδιού, που οι πόνοι μίας αρρώστειας τώχουν ρημάξει κι' ένα παρμένο χυμένο επάνω σ' όλη την χλωμάδα του.

Η φωνή του ακόμα ήταν μαλακή, ήπια:

—Μάλιστα, κύριε Διευθυντά... Όχι, κύριε Διευθυντά.

Γεμάτη μόνο απελπισίας κι' εγκαρτερήσεως.

Εργαζότανε σε στοιχειά τυπογραφικά για τους κωφάλαλους. Κι' ήταν γεμάτος από μια σκόνη κίτρινη, μια σκόνη που λές πως ήταν ή φθορά του ίδιου του κορμιού του.

Τον είδα να τρέμει δείχνοντας την εργασία του, όπως τρέμουν τα φτερά ενός εντόμου. Τον ρώτησαμε να μās πητ' όνομα του εφευρέτου του συστήματος του αλφα θήτα των κωφαλάων. Τον είδα να προσπαθεί να θυμηθεί και να λή:

—Δεν μπορώ να το θυμηθώ, δεν μπορώ...

Κι' όταν το θυμήθηκε και το είπε, έβλεπε σε μία χαρά, που εφώτισε το είναι του και για μία στιγμή τον έδειξε πάλι άνθρωπο.

Ποτέ μου, ως εκείνη την ημέρα δεν είχα εκτιμήσει την αξία της ελευθερίας, την ανά-

ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ:—Χριστούγεννα πλησιάζουν, ρε μά-

(ΥΓΚΕΣ,

και πάντοτε οι έορτές έχουν πολλές ανάγκες. ΧΟΝΤΡΗ:—Εγώ θα ήθελα να πάω να ψωνίσω κι' αφού μέσα στα έμπορικά των Αθηνών γυρίσω, αμφιβελία δε χωρεί

πώς θάρω ύψασμα καλό, να ράψω ένα φόρεμα. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ:—Τί λές, μωρή;

Για να ντυθείς χρειάζεσαι ολόκληρο... έμπορεμα! ΧΟΝΤΡΗ:—Λοιπόν, Θρασύβουλα, το έχεις παρακάνει και με τη σιλουέττα μου πολύ τα έχεις θάψει.

Λίγο μυαλό δεν έννοεις να δάλλης μέσ' στην κούτρα. Η ΙΟΥΛΙΑ (με θυμό):—Σαν δεν του σπας τα μούτρα!

ΖΑΜΦΩ:—Χριστός και Παναγιά! Ήμέρες τέτοιες πούναι κουσούρια και πειράγματα ήβρηκαν να πούναι.

Καλέ δεν είστε Χριστιανοί; Δεν πάτε στο παζάρι να πάρете το δέντρο σας για το Χριστού τη χάρη;

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ:—Επικρωτό έν άκαρεί την γνώμην ταύτην της Ζαμουφς και πάντες αὐθωρεί

ας σπεύσωμεν ολοταχώς στής πόλεως το κέντρον και αὐθις ως ψωνεύσωμεν ὑπεροχάδες δέντρον.

ΠΑΓΩΝΑ:—Μιάν έπιστολή να στείλωμε του Γιάννου να στείλη ένα έλατον έπ' το δουνό έπάνου.

Η ΙΟΥΛΙΑ (νευρικά):—Τί λές; Χορά στο πράμα, που θα μās στείλη έλατο, λές κι' είνε κένα γράμμα.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ:—Ιστέ, γιαδρούμ, μέλο δίκηο έχει ολόκληρο παρέα μας σε άορά να τρέχη πασαρεμένος να ένη κι' ο κόσμος γυρισμένος

και δέντρο ιφωνισμένος. Ίστέ. Ντουργούτι μαχαλά έβελτα μας να φέρνουμε και έβερσει να παίρνουμε.

Η ΙΟΥΛΙΑ:—Να χαθής κι' έσύ και το Δουργούτι. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ:—Ρε Καρμπέτ, ξενά στο μπαλαμούτι;

Πάλι, ρε σύ, το βερσει άρχίζεις να χτυπάς; Για τρακαδόρους δηλαδή να μās περάσης πās;

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ:—Ίδιως, φίλτατοι μοι

γκη να συνναστρεφώμαστε κόσμο, να λέμε τη γνώμην μας, να έχουμε άτομικότητα.

Ο δυστυχισμένος αυτός μου το έδίδασε. Έμειαζε με φυτό που το άφησαν κάπου να μένη χωρίς δροσιά, χωρίς άχτιδα ήλιου.

Μέσα σ' ένα κελλί τεσσάρων τετραγωνικών μέτρων έζησε είκοσι έφτα χρόνια, χωρίς ούτε ένα ποντίκι για φίλο.

Πώς έσυγκράτησε το μυαλό του εκεί μέσα!

Όταν είδε πώς έδείξαμε ένδιαφέρον στην τέχνη του, έτρεξε στη γωνία και μās έφερε μιάν εικόνα επάνω σ' ένα έυλο, μεγάλη σαν μιάν μεγάλη φωτογραφία.

Ήταν ή εικόνα ενός κοριτσιού, καθισμένου μέσα σ' έναν κήπο γεμάτον χρώματα και άνθη. Πίσω της φαινότανε ένα ποτάμι, μερικοί θάμνοι κι' ένα πουλί που έμοιαζε με κοράκι.

Επάνω από το κεφάλι της το δέντρο ήταν γεμάτο καρπούς. Το κορίτσι εκύτταζε κατάρματα κι' είχε μιάν έκφραση γεμάτη καλωσύνη.

Όλη ή εικόνα ήταν ένα άληθινό άριστούργημα. Είχε τα χρώματα και την τεχνοτροπία της παλιάς Ιταλικής σχολής.

Τον ρώτησαμε πού έσπούδασε την ζωγραφική και μās άπήνησε σαν να διεμαρτύρετο:

—Όχι, όχι, δεν έσπούδασα ποτές κι' ο κύριος Διευ-

θυντής ξέρει πώς δεν είχα ούτε μοντέλλο. Είνε έργον της φαντασίας.

Και χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο που μπορούσε να κανή να κλάψη και τον διαβολό άκομα.

Μέσα στην εικόνα αυτή, έίχε θέλει ό,τι λαχταρούσε ή ψυχή του, ένα κορίτσι, λουλούδι, πουλιά, δέντρο, ούρανο, ήλιο, νερά, ποτάμια.

Μας είπαν πώς δέκα όχτροι ολόκληρα χρόνια έφτιανε και ξανάφτιανε σχέδια, καταστρέφοντας τα πρώτα ως ότου πού τη τέλειο. Ήταν το άριστο ουργήμα του.

Ναί, καταδικασμένος εκεί μέσα, ζωντανός μέσα στον ύγρό τάφο του, χωρίς άράματα, χωρίς ήχους, χωρίς όριζόντα, έβγαλε μέσα από τη νοσταλγική θλίψη του το φάσμα της νέας κόρης με τα λουλούδια στα χέρια.

Ήταν ο μεγαλύτερος θρίαμβος του ανθρώπινου πνεύματος, κι' ή πιο μεγάλη απόδειξη για τη δύναμη της Τέχνης.

Ποτέ μου δεν θα ξεχάσω την άγωνία που ήταν ζωγραφισμένη μέσα στο μάτια του καταδικού εκείνου.

Ό! την έκφραση των ματιών του δεν θα την λησμονήσω έως την ώρα που θα πεθάνω.

Έκλούσανε μέσα στις κόρες τους μιάν ολόκληρη τραγωδία της ζωής του, τις άμέρητες

στού λόγου μου τη ρύμη όφείλω να σάς πώ σαφώς, πώς πρέπει να φροντισωμεν το δέντρον λίαν γλαφυράς κι' αβθόνως να στολίσωμεν.

μετά φανών πολλών, ού μιν τε και κουκλών.

ΠΑΝΣΠΑΡ:—Κι' έδώ παρατηρώ μεγάλη καθυστέρηση. Κι' έφέτος όπως πέρυσι

το δέντρο σας στολίζετε κατά τον ίδιο τρόπον. Ένώ, εάν βρισκόσασταν στο τρείς χιλιάδες έτος

το δέντρο θα στολίζατε χωρίς μεγάλον κόπον εύκόλως και άνέτως.

Διότι θα πηγαίνετε σ' ένα μικρό κατάστημα σπόρο ειδικό θα παίρνετε, στο χώμα θα τον σπέρνατε, και σε μικρό διάστημα

βεβαίως ώρισμένο μονάχο του θα φύτρωνε το... δέντρο στολισμένο.

ΧΟΝΤΡΗ:—Και ποιος το δέντρο μας με χάρι θα, στο- (λίση).

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ:—Το ζήτημα ο Άρμένης άς το λύση. Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ:—Σουσου, άμάν! Τί είνες κουζούμ;

Ίστολισμένο νάκανες το δέντρο μας, γιαδρούμ! Σουσου, γλυκό, πολύ γλυκό, σαν τα ζαχαροκαλαμα

ιδέντρο μας θα έκανες φτιαγμένο από μάλαμα. Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ: Φρονώ τον στολισμόν

ως και τον φωτισμόν του δέντρου ν' αναλάβωσι αι τέσσαρες κυρίαί.

Η ΙΟΥΛΙΑ (ξαφνικά):—Α, να χαθής, ρε κρύε! ΧΟΝΤΡΗ:—Μά τί καθόσαστε και πονοκεφαλάτε

και ώρα σπαταλάτε; Στο δέντρο να κρεμάσετε μιάν κουκκά σαν κι' έμένα.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ:—Τί λές μωρή; Άν είνε σαν κι' έμένα για να τήνε κρεμάσουμε, το δέντρο δεν μās φτάνει

και θάρπετε να πάρουμε θεόρατο πλατάνι...

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

ώρες της ερημιάς του, τη σιωπή ή αναμονή που είχε ζήσει και που θα ζούσε ακόμα μέχρι που θάρχόταν ή ώρα να τον θάψουν έξω στο νεκροταφείο.

Μέσα σ' εκείνα τα μάτια ήταν κλεισμένη τόση έκφραση παραπόνου, όσην δεν θα είχαν όλα μαζί τα μάτια των έλευθερων ανθρώπων.

Δεν μπορούσα πιά να κρατηθώ και έτρεξα να φύγω έξω από το κελλί του.

Είχα θρεθί αντίκρυ στο μυστήριο του πόνου. Μά φαινότανε πώς όλοι έμεις που είμαστε έλευθεροι, έπρεπε να σώσωμε στα γόνατα μπροστά του.

Ήταν ένας ζωντανός στυρωμένος.

Από τότε δεν μπορώ να βλέπω φυλακισμένα όντα, δεν μπορώ να άνεχθώ πουλάκια μέσα στα σίδερα ενός κλουβιού.

Ο φίλος μας έσώπασε. Ένας δρασερός ζέφυρος έφύσησε ανάμεσα στα φύλλα των δένδρων και μās έφερε τις μυρωδιές των λουλουδιών, ενώ ο ήλιος που έδυε, άπλωσε τη χαρούμενη πορφύρα του σ' όλη τη φύση.

Σε όλην αυτή τη φύση που είνε γεμάτη όμορφιά και καλωσύνη, μās είπε σε λίγο, μόνο οι άράχνες και οι άνθρωποι βασανίζουν άλλες ύπαρξεις μ' αυτόν τον τρόπο των δεσμών.

Μόνο δε οι άνθρωποι το κά-

νουν στους όμοιους τους με ψυχραιμία και με το νόμο.

Εκείνο το βράδυ που ύγαμε από τις φυλακές, έκαύθησα σ' ένα κεντρικό καφενείο και παρακολουθούσα την κίνηση του μεγάλου βουλεβάρτου.

Πέρασαν ώραιες κυρίες, άξιωματικοί, ιερωμένοι παιδάκια με τις νταντάδες τους, ζητιάνοι, άριστοκράτες, έλαφρές γυναίκες. Τ' άστέρια και τα ήλεκτρικά φεγγολούσανε, ο θόρυβος της χαράς άντηχούσε παντού.

Έγώ όμως δεν έβλεπα τίποτε άπ' αυτά. Είχα μπροστά μου δυό μάτια πονεμένα, γεμάτα μ' ένα άμέτρητο παράπονο και δυό τρεμουλιασμένα χέρια που ζωγραφίζανε πόθους που δεν θα πραγματοποιηθούνε ποτέ.

ΤΖΩΝ ΓΚΟΛΣΓΟΥΩΡΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Όσο ψηλότερα άνεβαίνεις, τόσο περισσότερους έχθρους άφίνεις πίσω σου. Δεν υπάρχει μέσον ν' άποφύγης τις κρίσεις των άλλων, έκτός αν προτιμήσης να παραμείνης άφανής.

Εφόσον οι άνθρωποι έχουν άτομικές γνώμες, ή δόξα ποτέ θα χειροκροτήτε και ποτέ θα άποδοκιμάζετε.

Κι' όταν ακόμη θέλωμε να φανούμε άμερόληπτοι, δεν κρίνουμε παρά σύμφωνα με τις άτομικές μās αντίληψεις.

ΑΔΙΚΗ ΥΠΟΨΙΑ

ΤΗΣ ΣΥΖΑΝ ΜΠΑΓΙΑΡ

Ή όμίχλη σκέπαζε τους άγρούς, που απλώνονταν δεξιά και άριστερά του δημοσίου δρόμου. Το κρύο άρχισε να γίνεται αισθητό. Ο Ζερόμ ρίχνοντας μιάν ματιά στο ρολόι του αυτοκινήτου του, που έδειχνε πέντε, σταμάτησε και κατέβηκε να κλείση την κουκούλα του άμαξιού του. Μετά άνέβηκε πάλι στο αυτοκίνητό του, άναψε το τσιγάρο του και έσπλώθηκε με ναχέλεια. Πού να πάη τώρα; Να ξαναγυρίση στην πόλη; Μά είχε μιάν ολόκληρη ώρα μπροστά του ως τις έξη που τον περίμενε ή Λουκία.

Ή Λουκία!... Πόσο την άγαπούσε! Και παραδόθηκε σε μιάν γλυκειά όνειροπόληση. Και θα έμενε για πολλή ώρα έτσι θυρισμένος αν δεν τον έπανεφερε στην πραγματικότητα το κλάξιον ενός αυτοκινήτου, που έρχόταν από την αντίθετη διεύθυνση.

Ήταν μιάν μεγάλη λιμουζίνα που σε λίγο πέρασε δίπλα του. Πέρασε με άρκετη ταχύτητα, μά ο Ζερόμ πρόφθασε να διακρίνη καλά τα πρόσωπα που ήταν μόνο δυό. Δίπλα σ' ένα κομψό κύριο, καθόταν ή ξανθή Λουκία. Ναι, εκείνη ήταν. Την είδε καλά. Μόλις και κρατήθηκε να μη φωνάξει. Ή ά γαμημένη του Λουκία μ' έναν άλλο άνδρα λίγη ώρα πριν από το δικό τους ραντεβού! Ω, δεν θα της το συγχάρουσε ποτέ αυτό! Έπρεπε με κάθε τρόπο να την προφθάση και να της ρίξη κατάμουτρα την περιφρόνησή του.

Άναψε τη μηχανή του, έκαμε γρήγορη στρόφη και μ' όλη την ταχύτητα ώρμησε εις κα ταδίσιν της ενόχου. Πρόφθασε τη λιμουζίνα λίγο έξω από την πόλη και την παρακολούθησε κατά πόδας ως τη γωνιά ενός μικρού άσφαρτικού δρόμου που

σταμάτησε. Τυφλωμένος από άγανάκτηση ο Ζερόμ είδε τη Λουκία να παίρνει διαστική τόν άσφαρτικό δρομάκο δίπλα στον κομψό άνδρα. Πού πήγαιναν; Ο Ζερόμ δεν μπορούσε πιά να κρατηθεί. Έτρεξε πίσω από το ζευγάρι και με μιάν άπτόμη χειρονομία άσπαξε την γυναικα από το χέρι.

—Λουκία!

Ή γυναικα έγύρισε τρομαγμένη.

—Λου...

Και ή φωνή του κόπηκε. Άν τι ν' άντίκρυσθ δυό μάτια που άγαπούσε, είδε να τον κυττάζουν με περιέργεια κι' έκπληξη δυό μάτια ολόγλανα. Σα στισμένους, ζαλισμένους, κόκκινους από ντροπή και άνησυχία, έζήτησε συγγνώμην, όπως μπορούσε, χωρίς και ν' άκούη τη σκληρή φωνή του καθάλλιέρου, που του έπετίθετο. Πανευτυχής ο Ζερόμ έκανε γρήγορη στρόφη για ν' άποφύγη τις μάταιες έξηγήσεις, και έπήδησε στο αυτοκίνητό του.

Και τώρα γρήγορα εκεί που τον περίμενε ή Λουκία. Μόλις πέντε λεπτά του έμεναν ως την ώρα του ραντεβού! Πόσο πολύ την άγαπούσε τώρα, ύστερα άπ' ότο την άδικη ύποψία του...

ΣΥΖΑΝ ΜΠΑΓΙΑΡ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

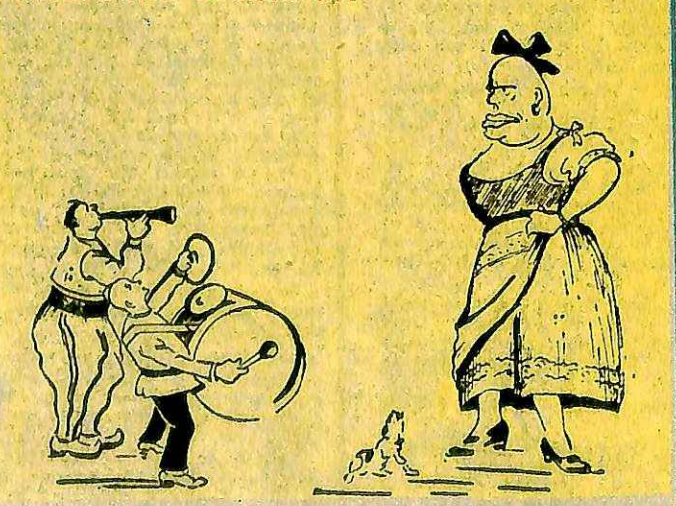
Στο Καντόνιον Κλάροκ της Έλβετίας ή έρωτική έξομολόγησις γίνεται διά των... λουλουδιών. Ο νέος όταν έρωτευθή μιάν νέα τοποθετεί στο παράθυρο του δωματίου της ένα άνθος δοχείο, στο όποιο θέτει ένα μόνο ρόδο και περιμένει... το άποτέλεσμα! Έάν ή νέα άφήση το ρόδο να μαραζή μέσα στο δοχείο, ο νέος όφείλει να δοκιμάση άλλου την τύχη του!

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ

—Κακό παιδί! Θα το πώ του τσολιού να σε φάη! (Σκίτσο Σ. ΡΩΝΑ)

ΑΛΒΑΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Άπό τα πολλά που μουγεις καμωμένα, δε σε θέλω πιά! (Σκίτσο Σ. ΡΩΝΑ)

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΕΙΝΕ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ;

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΝΑΤΟΜΙΑ.— ΤΑ ΚΟΝΤΑ ΠΟΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΕΦΑΛΙ.— ΤΟ ΠΑΧΟΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ.— Η ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΕΙΝΕ ΕΦΗΜΕΡΗ.— Η ΩΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΝΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΣΠΑΝΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ.

“Ας άπαριθμήσωμε πρώτα πρώτα τὰ ἐλαττώματα τῆς γυναίκα. Θεωρητικῶς, τοῦλάχιστον, πρέπει νὰ εἴμαστε ἀδυσώπητοι. Γιατί, στὴν πράξι, ἔχομε ὅλοι τόσες ἀδυναμίες!

Τὸ ἐλάττωμα τῶν γυναικῶν μὲ τὸ μικρὸ ἀνάστημα εἶνε πῶς ἔχουν κοντὰ πόδια. Καὶ τίποτε δὲν εἶνε πρὸ ἀσχημο ἀπὸ τὰ κοντὰ πόδια. Ὅταν μάλιστα τὸ κορμὶ εἶνε μακρὺ καὶ τὰ πόδια κοντὰ, τὸ θέαμα εἶνε ὀλωσθιόλου ἀποκρουστικόν.

ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΜΑΤΙ...

Οἱ γυναῖκες ποὺ αἰσθάνονται ἐνστικτῶς δῶς ποῖο εἶνε ἐκεῖνο ποὺ τὶς κάνει νὰ ἀρέσουν ἢ νὰ μὴν ἀρέσουν κρύβουν ὅσο μπουρνεὺ καλύπτει αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα μὲ τὰ ρούχα τους. Ἀλλὰ δὲν κατορθώνουν νὰ ἐξαπατήσουν παρὰ μερικὸν ἀνοήτου μόνον, γιατί ὁ ἄνδρας ποὺ τοῦ ἀρέσουν οἱ γυναῖκες τὶς γδύνει πάντα, ἔστω καὶ μὲ τὸ μᾶτι.

Μιά γυναῖκα κοντὴ μὲ πόδια πρὸς τὰ κρῦα ἀπὸ τὸ σῶμα, εἶνε τὸ πρὸ φρικαλέο θέαμα ποὺ οἱ διάβολοι τῆς κολάσεως ἐσοφίσθησαν γιὰ νὰ καταστρέψουν τὴν ὠραϊότητα τῆς θείας δημιουργίας.

ΡΑΧΗ ΚΑΙ ΣΤΗΘΗ

Ἡ ράχη τῶν γυναικῶν ἔχει μιά τάσι πρὸς τὴν κύρτωσι. Τὸ θέαμα νεαρῶν γυναικῶν, ποὺ ἔχουν κιάλας μιά μικρὴ καμ πούρα, εἶνε πολὺ συνηθισμένον. Ὅσον ἂν φορᾷ τὶς ὥριμες γυναῖκες, ὅλες ἀνεβαί ρέτως ἔχουν κυρτὴ ράχη.

Υπάρχει τίποτε ὁρακώτερον ἀπὸ μιά γυναῖκα ποὺ τὰ στήθη τῆς εἶνε σκληρὰ καὶ ὀρθώνονται πρὸς τὸ φῶς; Ἀλλοίμονον! Πόσες εἶνε οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ μπουρνεὺ νὰ κάμουν χωρὶς σουτιέν; Γιατί ξέρουν πολὺ καλὰ τὴν ἀδυναμίαν τους. Πολὺ λίγες θὰ ἐδέχοντο νὰ σταθοῦν ὀρθῶς καὶ γυμνές. Γιατὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ὑπερτάτη δοκιμασίαν γιὰ μιά γυναῖκα. Ποία εἶνε ἐτοιμὴ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ;

Οἱ γυναῖκες μόνον πλαγιασμένες δέχονται νὰ ἐμφανισθοῦν γυμνές. Φέρνουν τότε τὸ χέρι πίσω γιὰ νὰ κρατήσουν τὸ κεφάλι τους. Τὸ στήθος αὐτῶν ἀνορθώνεται ἔτσι καὶ στρέφεται πρὸς τὰ ἑπάνω. Αὕτῃ ἡ κίνησις εἶνε ἐνστικτώδης σ' ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ τὴν βλέπει κανεὶς καὶ σὲ μικρὰ κορίτσια ἀκόμη.

ΟΧΙ ΜΕΓΑΛΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

Ἰδοὺ ἓνα ἄλλο ἐλάττωμα συνηθέστατον στὶς γυναῖκες: ἓνα δυσαναλόγως μεγάλο κεφάλι.

Ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἔχῃ μεγάλο κεφάλι. Διότι δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ σκέπτεται πολὺ. Οἱ ἄνδρες σκέπτονται γιὰ λογαριασμὸν τῆς. Γι' αὐτὸ, τὸ θέαμα μιάς γυναίκας μὲ ἓνα κορμὶ πολὺ ἀνεπτυγμένον προκαλεῖ ἓνα δυνατὸ ἀίσθημα ἀσφαρίας σ' ἓνα ἄνθρωπον καὶ κάποιο καλλιτεχνικὸ ὠστος.

Ἄν θέλετε νὰ δημιουργήσετε ἓνα τέλει, θέλετε ἓνα χονδρὸν κεφάλι ἑπάνω σὲ ἓνα λεπτὸν γυναικεῖον σῶμα. Τὸ σύνολον θὰ εἶνε εἰδενθές.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ ΤΗΣ

Σ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 42ον 1—12—40.

«Τοπικοὶ ἐπιτυχεῖς ἀγῶνες εἰς διάφορα σημεῖα ἐφ' ὅλου τοῦ μετώπου. Συνελασθεν αἰχμαλώτους τινάς, ἐν εἰς καὶ ἀξιωματικοί. Κατελήφθη τὸ Δέλβινον».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 43ον 8—12—40.

«Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὰ στρατεύματά μας διεξήγαγον ἐπιθετικὰς ἀγῶνας εἰς διαφόρους τομεῖς τοῦ μετώπου. Οἱ ἀγῶνες αὗτοι ἐστέρθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καταληψιν νέων ἐπικρατῶν θέσεων ἐντὸς ἀλβανικοῦ ἐδάφους. Κατελήφθη τὸ Ἀργυρόκαστρον».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 44ον 9—12—40.

«Ὁ ἀγὼν συνεχίσθη καὶ σήμερον ἐπιτυχῶς. Ἐσημειώσαμεν νέαν προχώρησιν».

Κι' ἄλλο ἀκόμη ἐλάττωμα: οἱ δυνατὲς ἀρθρώσεις.

Μιά γυναῖκα ποὺ ζῇ στὰ κλίματά μας καὶ ποὺ δὲν χρησιμοποιοῖ τὰ μέλη τῆς σὲ θάνατους καὶ σκληρὰς ἐργασίας δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ χροῖδρους καρπούς καὶ ἀστραγάλους. Καὶ σ' αὐτὰς ἀκόμη τὶς ἐργασίας τῶν ἀγρῶν, τὶς πρὸ βαρεῖς δουλειές τὶς κάνουν οἱ ἄνδρες, ἐνῶ οἱ γυναῖκες ἀσχολοῦνται μὲ ἄλλες, ποὺ εἶνε πρὸς λεπτεῖς καὶ πρὸς ξεκουραστικές.

Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ μᾶς δῇ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἔχει πλαστὴν γιὰ τὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ μα καὶ γιὰ τὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεώς μας.

Γι' αὐτὸ, δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο νὰ θέλωμε νὰ τῆς βάλομε τὸ χερούλι ἐνὸς ἀρότρου στὰ χέρια.

ΑΓΩΝ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Οἱ περισσότερες γυναῖκες καταλαμβάνονται ἐνωρίτατα ἀπὸ λίπος. Τὸ καλὺν μέρος τῆς ζωῆς των, ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν εἰκοσὶ πέντε ἐτῶν, ἀφιερώνεται στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς παχυσαρκίας.

«Ἀμύνονται!» λέξις τρομακτικὴ!

Δὲν σκέπτονται πιά τίποτε ἄλλο, εἴτε σὲ κρεββάτι βρίσκονται, εἴτε στὸν περὶ πατο, εἴτε σὲ τραπέζιν. Γιὰ νὰ παραμένουν σβέλτες, δὲν ὑποχωροῦν ἐμπρὸς σὲ καμμιά θυσίαν. Φθάνουν ἀκόμη μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴν τρῶνε καὶ νὰ μὴν πίνουν.

Καὶ ἔχουν δικόν. Ἐὰν παχύνουν, παύουν αὐτομάτως νὰ εἶνε γυναῖκες. Αὕτῃ ἡ φύσις ἀρνείται τότε νὰ τὶς θεωρῇ ὡς τέτοιες καὶ τοὺς ἀφαιρῇ τὴν δυνατότητα νὰ νῖνουν μητέρες.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ἰδοὺ μιά ὠραία γυναῖκα, τέλος. Εἶνε ἡλὴλ, μὲ μικρὸ κεφάλι, μὲ ὀρθὰ στήθη, μὲ σπῆλαι γαμπὰ.

Κυττάξετέ τὴν, κυττάξετέ τὴν γρήγορα. Μὴν χάνετε τίποτε ἀπ' αὐτὴν, γιὰ τὰ μάτια σας, γιατί, ἀλλοίμονον! Δὲν ἔχει παρὰ μερικὰς ὥρες ὁμορφίας μόνον καὶ ὅλες αὐτὲς εἶνε τόσο σύντομες! Σὲ λίγο ἡ καλλονὴ τῆς θὰ ἔχῃ μαρμαρῇ καὶ δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ διατηρήσῃ παρὰ μόνον τὴν ἐξωτερικὴν τῆς ἐπιφάνειαν, χάρις σὲ διάφορα ἔξυπνα τεχνάσματα.

Σκεφθῆτε λοιπὸν τί εὐθραυστον πράγμα εἶνε ἡ γυναικεῖα ὁμορφία!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 45ον 10—12—40.

«Ἐπιθετικὰί μας ἐνέργειαι συνεχίσθησαν ἐφ' ὅλου τοῦ μετώπου ἐπιτυχῶς. Κατελήφθησαν διὰ τῆς λόγχης ἱσχυρὰ ἐδαφικὰ σημεῖα. Ὁ ἐχθρὸς ὑπέστη βαρεῖας ἀπώλειας. Περιήλθον εἰς χεῖρας μας τρία πυρεθόλα τῶν ἐκστ' χιλιοστομέτρων».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 46ον 11 2—40.

«Ἡ προχώρησις συνεχίσθη ἐπὶ διαφόρων κατευθύνσεων τοῦ μετώπου παρὰ τὴν σφοδρὰν ἀντίδρασιν τοῦ ἐχθροῦ. Αἰχμαλωτοὶ καὶ λάφυρα περιήλθον εἰς χεῖρας μας».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 47ον 12—12—40.

«Τοπικαὶ ἐπιχειρήσεις διεξήχθησαν εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ μετώπου. Ἡ μετέρα ἀναγνωρίσις συνέλαβε περὶ τοὺς 150 αἰχμαλώτους ἐν οἷς καὶ ἀξιωματικοί».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 48ον 13—12—40.

«Ζωηρὰ ἡμετέρα δράσις εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ μετώπου μὲ ἀποτελέσματα εὐνοϊκά».

Ὅταν ἡ δυστυχισμένη ἡ γυναῖκα ἀποκτᾷ παιδιὰ, ἡ κοιλία τῆς σφουφώνει καὶ χάνει τὴν σπιλινότητά καὶ τὴν ἀρμονικὴν καμπύλην τῆς. Ὅταν παχύνῃ λίγο, τὰ στήθη τῆς καὶ τὰ μᾶγουλά τῆς «κρεμᾶζονται» καὶ τὸ σαγονὶ τῆς διπλασιάζεται καὶ τριπλασιάζεται. Ὅταν πάλιν ἀδυνατίσῃ, γεμίζει ἀπὸ ρυτίδες καὶ ἡ ἐπιδερμὶς δὲ τῆς νεκρώνεται.

Ἀς μὴν διστάσωμε νὰ τὸ ποῦμε: ὁ ἄνδρας εἶνε πρὸς ὠραῖος ἀπὸ τὴν γυναῖκα. Ἀντέχει καλὺτερα στὴ φθορὰ τοῦ χρόνου καὶ παραμορφώνεται μὲ πολὺ βραδύτερον ρυθμὸν. Εἰς τὰ δέκα ὀκτὼ χρόνια, πολλοὶ ἄνθρωποι εἶνε ὠραῖοι. Ἀλλ' ἔαν ἀκούσῃ θῆσεν μιά ζωὴ ὁμαλὴ, ἐὰν διατηρήσῃ τὴν εὐκαμψίαν τοῦ σώματός των μὲ τὸν ἀθλητισμὸν καὶ ἐὰν ἀποφύγῃ τὸν ἀλκοολισμὸν καὶ τὶς ἄλλες καταχρήσεις, θὰ ὑπορέσουν ἀξιόλογα καὶ στὰ σαράντα πέντε ἀκόμη νὰ εἶνε ἄρκετὰ ὠραῖοι.

Κυττάξετέ τοὺς γυμνοὺς. Ἐχουν φουσκωτὰ στήθη, εὐρεῖς ὤμους, βαθουλὰτα ἰσχία, κνήμες καὶ μπράτσια γεμάτα μῦς καὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος λίπους σ' ὅλο τοὺς τὸ σῶμα.

Ἀλλὰ ποῖα γυναῖκα σαράντα πέντε ἐτῶν θὰ τοιμήσῃ νὰ ἐμφανισθῇ γυμνὴ; (Ἡ Μιστεγκέτ εἶνε μιά ἐξαιρέσις. Καὶ εἴπειτα δείχνει μόνον τὶς γάμπες τῆς, ποὺ εἶνε πραγματικὰ ὑπέραχες.)

ΤΟ ΠΙΟ ΣΠΑΝΙΟ ΠΡΑΓΜΑ

Τί πρέπει νὰ συμπεράνωμε; Ὅτι ἡ ἀπόλυτος καλλονὴ, ἐκεῖνη ποὺ ἀκολουθεῖ ὠρισμένους κανόνας, βρίσκεται συνηθέστερα στὸν ἄνδρα παρὰ στὴν γυναῖκα καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν ἡ πραγματικὰ ὠραία γυναῖκα εἶνε ὁτι σπανιώτερον καὶ ὅτι πρὸς ὑπερβολὴν ὑπάρχει στὸν κόσμον.

Ἄλλο συμπέρασμα. Τὸ ἐὰν οἱ ἄνδρες εἶνε ὠραῖοι, ἐλάχιστοι μᾶς ἐνδιαφέρει κατὰ βάθος, γιατί τρῶς κυττάζομε μὲ ἀπόλυτη ἀδιαφορίαν, ἐλκτικημενικά, σὰν καλλιτέχναι. Εἰδὼ ἡ ὠραιότης τῆς γυναίκα, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶνε ἀτελής, ἀποτελεῖ ὅπως λέγει ὁ Σταντᾶλ, μιά ὑπόσχεσιν εὐτυχίας, τῆς γήϊνης αὐτῆς εὐτυχίας ποὺ εἶνε ἡ μόνη ποὺ μᾶς συγκινεῖ.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

ΕΡΩΣ, ΕΡΩΣ

«Ἄν θέλετε νὰ γιαιτρευθῆτε ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ν' ἀποφεύγετε τοὺς ἐρωτευμένους».

Ἡ γυναῖκα αὐτὸ τὸ κοινὸν ἔχει μὲ τὸν ἄνθρωπον, ὅτι καταφεύγουν καὶ στοὺς δύο τὰ πονημένα πλάσματα.

Η ΜΥΡΤΩ

ΕΝΑ ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Ἡ Μυρτῶ δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ δεκαπέντε τῆς χρόνια. Κόρη ἑταίρας καὶ μαθητευομένη ἱέρεια τῆς Μεγάλης Θεᾶς, ζούσε μέσα στὸ ἱερὸ ἄλσος τῆς Ἀφροδίτης, τὸ περίφημο ἱερὸ ἄλσος, ποὺ ἦταν τὸ καμάρι τῆς Κερύνθου.

Ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ δρᾶδον, ἡ Μυρτῶ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ παρακολουθῇ τὰ ἱερὰ περιστερία τῆς Θεᾶς, ποὺ ἐξαΐδονταν καὶ νὰ ταῖζῃ τὰ τραγάκια τοῦ ἱεροῦ ἄλσους. Ὅταν ἐπεφτε ἡ νύχτα κι' ἔπαιναν τὰ περιστερία νὰ γουργουρίζουν καὶ τὰ πουλιὰ νὰ κελαῖδουν, ὅταν ἀρχίζαν νὰ λαμπυρίζουν τὰ ἀστέρια ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, ἡ Μυρτῶ ἔμπαινε στὸ δῶμα τῆς, ἀναθετὸ λύχνου τῆς καὶ ἐσπλωνόταν στὸ ἀνάκλιτρό τῆς γυμνῇ.

Δὲν κοιμόταν: Μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά ἐπρόσεχε τ' ἀόριστα μουρμουρίσματα τῆς νύχτας. Προσπαθοῦσε νὰ ξεχωρίσῃ τὸν ψιθύρον ἐνὸς φιλοῦ, ποὺ δινόταν κρυφὰ μέσα στὸ ἄλσος, ἀπὸ τὸ θρόισμα τοῦ ἀνέμου ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῶν πλατάνων. Κι' ὅταν ἔπαυε κάθε θόρυβος, ὅταν εἰ ἐπισκέπτεται τὸ ἱερὸ ἄλσος εἶχαν παραδοθῇ στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μορφῆα, ἡ Μυρτῶ μὲ τὰ βαθυγάλανα μάτια ἀνοικτά, ὠνειρευόταν τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀποκοῦσε — γυναῖκα πιά — τὸν πρῶτον ὀρεχάλκινον καθρέφτη.

Οἱ μαθητευόμενες ἱέρειες τῆς Ἀφροδίτης δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νάχουν καθρέφτη πρὶν τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ μέγας ἱερεὺς τῆς Θεᾶς. Κι' ὁ μέγας ἱερεὺς δὲν εἶδεν ποτὲ τὴν ἄδεια, παρὰ μόνον τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ μαθητευομένη ἱέρεια, ντυμένη στὰ κατάκλυμα, θὰ γονάτιζε ἐμπρὸς στὸ δωμὸ, νὰ προσφέρει θυσία στὴ Θεᾷ τὴν παρθενικὴ τῆς ζώνη.

Κι' αὕτῃ ἡ στιγμὴ θ' ἀργοῦσε ἀκόμα: Ἡ Μυρτῶ δὲν ἦταν ἀκόμα δεκαπέντε χρόνων.

Μὰ ἡ Μυρτῶ ὠνειρευόταν πολλές νύχτες τώρα, στὸ γλυκὸ φῶς τοῦ λυχναρίου, τὸν ὀρεχάλκινον γυαλιστερό καθρέφτη.

Ὡς τότε, ἐγνώριζε τὸν ἑαυτὸ τῆς ἀόριστα. Τὸν εἶχε ἰδῇ μέσα στὸν τρεμουλιαστὸ κυμάτισμα τοῦ ρυακιοῦ. Ἦξερε, δέβαια, πῶς τὸ σῶμα τῆς ἦταν λεπτὸ καὶ λυγρὸν σὰν φρέσκο κλωνάρι φοινικιάς, ἦξερε πῶς τὰ μάτια τῆς ἦταν λίγο γυρτα καὶ ἀμυγδαλωτά, μὰ δὲν ἦξερε τί χρόμα ἀκριβῶς εἶχαν τὰ μάτια τῆς, οὔτε ἦξερε πῶς χαμογελοῦσε. Καὶ ὅμως αἰσθάνονταν πῶς τὸ χαμόγελό στὴν γυναῖκα εἶνε τὸ μεγαλύτερον δῶρον τῶν Θεῶν.

Χαμογελοῦσε ὅραγε γλυκὰ σὰν τὴν Ἀφρῶ ἡ μήπως χαμογελοῦσε ψυχρὰ σὰν τὴν Μελάχραν; Ἦταν τὰ χεῖλη τῆς τριανταφυλλέναι καὶ τὰ δόντια τῆς σὰν τὸ σιντέφι; Ἐκάναν τὰ μαγουλάκια τῆς λακκάκια; Ἀστραφταν τὰ μάτια τῆς; Ἡ μήπως τὸ χαμόγελό τῆς εἶδεν στὸ στόμα τῆς τὴν ἔκφρασιν ποὺ εἶχαν τὰ τραγάκια ὅταν ἐβέλαζαν;

Πόσα ἐρωτήματα καὶ πόσοι φόβοι!... Γιατὶ νὰ μὴ μπορῇ κι' αὕτῃ νάχῃ ἓναν ὀρεχάλκινον γυαλιστερό καθρέφτη;

Σιγὰ-σιγὰ, ὁ πόθος τῆς γιὰ τὸν καθρέφτη μεγάλωνε. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἡ ξεχνιόταν πρὸς πολὺ ἐμπρὸς στὸ ρυακί, ὥσπου καθήντησε νὰ μὴν κἀν πιά τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ στέκεται καὶ νὰ κυττάξῃ μέσα στὸ νερὸ τοῦ ρυακιοῦ. Οἱ τακτικοὶ ἐπισκέπτες τοῦ ἱεροῦ ἄλσους ἀρχισαν νὰ τὴν κακολογοῦν κι' ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἡ διαγωγὴ τῆς θάφτανε μιά μερὰ ὡς τ' αὐτὰ τοῦ μεγάλου ἱερέως τῆς Θεᾶς.

Μὰ ἡ Μυρτῶ ἀδιαφοροῦσε.

Μιά μερὰ, ἓνας νέος μελαχροινὸς, ἐπισκέπτης τοῦ ἱεροῦ ἄλσους, ὁ Ἀριστόφρων τὸ χαϊδεμένο παιδί τῶν ἑταίρων, σταμάτησε καὶ τῆς ἐμίλησε:

—Τί κυττᾷς μέσα στὸ κυμάτισμα τοῦ νεροῦ, χρυσομαλλοῦσα;

—Θέλω νὰ ἰδῶ, ἂν χαμογελᾷς ὁμορφα

μελαχροινέ μου Ἀπόλλωνα!

—Χαμογελᾷς σὰν τὴν Ἀπριλιάτικη αὐγὴ!

—Τὸ λὲς ἐσύ, μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω. Δὲν ἔχω ὀρεχάλκινον καθρέφτη. Δὲν προσέφερες ἀκόμα θυσία στὴ Θεᾷ;

—Εἶμαι μικρὴ ἀκόμα!

Ὁ νέος ἐσκέφθηκε λίγο καὶ ὕστερα τῆς εἶπε:

—Ἄν ἔρθῃς ἀπόψε κοντὰ στὸ ναό, θὰ σοῦ φέρω ἐγὼ ἓναν ὀρεχάλκινον καθρέφτη.

Ἡ Μυρτῶ ἐσκέφθηκε πῶς ἦταν ἱεροσυλία, μὰ τοῦ ἀπήντησε χαμογελώντας: —Θάρρῶ!

Καί, τὴ νύχτα ποὺ ὅλοι εἶχαν κοιμηθῇ, γῆκε κρυφὰ ἀπὸ τὸ δῶμα τῆς. Προσέχοντας μὴν κἀν τὰ δοσσαλάκια τῶν μονοπατιῶν νὰ τρίξουν, ἔφτασε στὸ ναό. Ὁ μελαχροινὸς νέος ἦταν ἐκεῖ. Στὸ λίγο φῶς τοῦ μισοῦ φεγγαριοῦ, εἶδε στὰ χέρια του ν' ἀστράφτει κάτι. Ἐτεῖνε τὸ χέρι τῆς μὲ λαχράρα.

Ἐκεῖνος ὅμως τράβηξε τὸ δικό του καὶ τῆς εἶπε μ' ἓνα πονηρὸ χαμόγελο:

—Ὁ καθρέφτης στοίχιζει ἓνα γλυκὸ φιλί. Τόσο τὸν πολὺ.

Ἡ Μυρτῶ σταμάτησε, ἔκανε νὰ σκεφθῇ, μὰ δὲν κρατήθηκε. Ὁ πόθος τῆς ἐβόλωνε τὸ νοῦ.

—Τὸν παίρνω!, εἶπε.

Ὁ νέος τὴν ἔσυρε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐτοιμαζόταν νὰ σφραγίσῃ τὰ χεῖλη τῆς μ' ἓνα κατὸ φιλί τῆς Μυρτῶς, ποὺ γιὰ τὸ καλλιάρμαρος ναὸς σωριάστηκε σ' ἐρείπια...

Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς σεισμοὺς ποὺ ἐρήμωσαν τόσες φορὲς τὴν Κερύνθον, ἔκοψε τὸ ἱερὸσυλο φιλί τῆς Μυρτῶς, ποὺ γιὰ τὸ ἀποκτήσῃ ἓναν καθρέφτη θέλησε νὰ προδώσῃ τὴ λατρεία τῆς Ἀφροδίτης.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Εἶνε χειμῶνας καὶ θαρρὸ τὸ κρῶς μὲ τυλίγει, μιά παγωνιά παραεῖν ἀλλοιωτικὴ ἀπὸ ἄλλες, κι' ὁ σ' ὁ χειμῶνας προχωρεῖ κατὰ θαλαίαν μὲ πνίγει...

Μὲ χτυποκάρδια, μὲ καυμούς, μὲ λυπὲς πρὸς μεγάλες εἰν' ὁ χειμῶνας τοῦτος δῶ σ' ἀληθεῖα φορτωμένους, χειμῶνας ἀληθινούς, φρικτούς, δαιμονισμένους.

Ἐδῶ στρατός, ἐκεῖ σκηνές, σὲ μέρη θεία, πλάνα κι' ἀπὸ ψηλὰ ἀλλοιμονοι περνοῦν ἀεροπλάνα...

Κάποια σφύριχτρα δυνατὴ χτυπᾷ συναγερμὸν καὶ ἡ ζωὴ μας γίνεται κι' αὕτῃ χωρὶς ἐλπίδ'... Τρέχουμε! Ἐδῶ, τρέχουμε! ἐκεῖ σ' ἀδικοκλή πορεία, μέρα καὶ νύχτα συνεχῶς ἡ ἴδια ἱστορία,

ποὺ κάθε μιά σελίδα τῆς γραμμῆν' εἶνε μὲ λῆθη, ἴσως γιατί... ἴσως γιατί κάποια ψυχὴ μοῦ λείπει, κάποια ψυχὴ ποὺ μ' ἔκανε νὰ νοιώσω ἀληθινὰ

στιγμὲς γλυκῆς, ἀδέχαστες, πλανεύτρες, μαγεμένες, ποὺ μέρα-νύχτα ἡ σκέψι μου σ' αὐτὲς πάντα γυρνᾷ καὶ κάνει τοῦτες τὶς στιγμὲς νάμαι θασανισμένες.

Ἀχ... μέσ' σ' αὐτὸ, μόνον μ' ἀπὸ τὸ ἀχ ἂς ἐξεκλιθῇ ὁ πόνος ποὺ κατακάρδα φρικτὰ μὲ πλημμυρίζει καὶ πλᾶν ἀπὸ τὴν ἀπονη τὴν ἐχθρὴν ὀδύδα

ἂς εἶν' μαζί, πάντα μαζί, θαλμένη κι' ἡ ἐλπίδα. Πᾶς ὁρᾷ μὲρα καὶ γοργὰ ποὺ ὅλα θὰ περάσουν καὶ πᾶς ἀνάμνησις γλυκῆς

μονάχα δὲ νὰ μείνουν καὶ τὴ ζωὴ μας τούτῃ δῶ τότε θὰ διασκεδάσουν κι' ὅλες οἱ λυπ

πτον κατά προσέγγισιν την θέσιν ενός υ-
πόπτου σταθμού, από τη στιγμή όμως α-
π' την και έπειτα, η αναζήτησις εινε πια ζή-
τημα προσωπικής ευθύνης και υπομονής.

Στις περιπτώσεις αυτές χρησιμοποιεί-
ται μια εξαιρετικώς ευαίσθητη συσκευή,
που λειτουργεί με κρυσταλλικών «φωρατή»,
ο οποίος συνδέεται μ' ένα σύρμα κρυμ-
μέο κάτω από το πανταλόνι του έλεγ-
κτου κατά μήκος της κνήμης του.
Έλεγκτης διασχίζει άργα τα διαμερίσμα-
τα των υπόπτων κτιρίων, προσποριόμενος
έτι διαβάσει κάποιο χαρτί, με το οποίο
σχετίζεται τον δείκτη του «φωρατού» του.
Όμως στην παλάμη του χεριού του. Ό-
ταν ή δεικτική δελόνη της συσκευής άρ-
χίζει να σκιρτά, ο έλεγκτης πείθεται ότι
βρίσκεται επί τα άληθινά ίχνη.

Υ' Η άμερικανική υπηρεσία διώξεως των
επειρασών του αϊθέρους χρησιμοποιεί έν δ.
λν 115 άνδρες, οι οποίοι εινε πρωτίστως
ραδιομηχανικοί και όχι αστυνομικοί. Έ-
κτός της αναζητήσεως των άνευ άδείας λει-
τουργούντων πομπών, οι ειδικοί αυτοί υ-
πάλληλοι επιθεωρούν και όλων των ειδών
τις ραδιοφωνικές συσκευές, συμπεριλαμ-
βανόμενων και των κοινών ιδιωτικών δε-
κτών και εξετάζουν όλα τα παράπονα πε-
ρί παρενοχλήσεων ραδιοφωνικής λήψεως.

Δεδομένου ότι στις 'Ηνωμένες Πολιτει-
ες λειτουργούν περισσότεροι από 50 χιλιά-
δες έρασιτεχνικοί πομπόι με κανονική ά-
δεια, εινε εύκολο σχετικώς σ' έναν λα-
θραίο σταθμό να λειτουργήσει μέσα στην
αναπόφευκτη σύγχυση, που δημιουργείται
τόντοτε στις ζώνες των θραχών ιδίως κυ-
μάτων. Τα έμπερα όμως αυτιά των έλεγ-
κτών στον μόνιμους σταθμούς έλέγχου
δεν άργούν να αντιληφθούν τα παράνομα
αυτά σήματα που τις περισσότερες φο-
ρές εινε κρυπτογραφικά και διάφορα των
συνήθων φλυαριών μεταξύ έρασιτεχνών.

Άμεσως ειδοποιούνται τα αυτοκίνητα
της υπηρεσίας και, άργα ή γρήγορα, ο
«περατής του αϊθέρους» ανακαλύπτεται και
συλλαμβάνεται. Συχνά, ο παραβάτης δεν
εινε παρά ένας ακίνδυνος πειραματιστής,
που την γλυτώνει μ' ένα πρόστιμο και
μιάν αύστηρή προειδοποίηση. Κάποτε ό-
μως ο παράνομος πομπής σχετίζεται με
την δράσι στοιχείων άληθινά επικινδύνων
για την ασφάλεια και την άμυνα της χύ-
ρας και τότε τον λόγο έχει ή κανονική ά-
νάκρισις και ή 'Αμερικανική δικαιοσύνη.

ΚΑΙ ΟΙ «ΛΑΘΡΑΚΡΟΑΤΑΙ»

Κι' αυτά μὲν προκειμένου περί παρανόμων
πομπών. Καί οι λαθραίοι όμως κάτοχοι ρα-
διοφωνικών δεκτών δεν παραμένουν για πο-
λύ σούδοι, στις χώρες όπου απαιτούνται
ειδικές άδειες προς τούτο, όπως αϊθνης
στην Ελλάδα. Κάθε δέκτης, σὲ μικρή ά-
κτίνα γύρω από το σημείο που εινε έγ-
κατεστημένος παίξει ίδν ρόλο πομπού,
παράγοντας άσθενή ηλεκτρομαγνητικά κύ-
ματα, που ανακαλύπτονται εύκολα από
τις ειδικές συσκευές των δικωτών της πει-
ρατείας του αϊθέρους. Καί, ένωείται, οι
καί αυτοί τον τρόπον συλλαμβανόμενοι
«λαθρακροαταί» πληρώνουν πρόστιμο
το τετραπλάσιο της συνδρομής, που ήθε-
λαν να άποφύγουν.

Ας έχουν λοιπόν ύπ' όψιν τους την τε-
λευταία αυτή περιπτωσι όλου οι κάτοχοι
ραδιοφώνων οι οποίοι, άλλως τε, φρονού-
μεν ότι όχι ως απλήν νόμιμον υποχρέωσιν,
αλλά ως έθνικην ανάγκην θα θεωρήσουν
την ενίσχυσιν, ιδίως στις στιγμές αυτές,
του Ραδιοφωνικού Σταθμού μας, για να
καταστή ικανός να διασαλπίζει άνεωότε-
ρα σ' όλοκληρη την ύψηλιο των θρίαμβο
των Έλληνικών έπλων

ΣΟΝΑΘ

Δεν άγαπή κανείς με τον ίδιον τρόπο που
αγαπιέται. Για να είσαι εύτυχης στον έρωτα,
πρέπει να δίνης το πάν χωρίς να ζητάς τί-
ποτε.

Για όποιον άγαπή, ο έρωτας εινε το ού-
σιώδες μέρος της ζωής. Για όποιον έχει ά-
γαπήσει, εινε ολοκληρη ζωή.
Όσο καλός κι' αν εινε ο δρόμος που
περνάει κανείς με μια γυναίκα, ο άνδρας συ-
χνά συλλαοίζεται την άρχή και το τέλος.

18

35ον

Εκεί έμαθαν από το στόμα του θυρα-
ρού ότι ο νέος είχε πεθάνει. Έπειτα από
το δυστύχημα που τόλ συνεβή στο έργο-
στάσι όπου εργαζόταν.

Από τον ίδιον έμαθαν επίσης τις σχέ-
σεις της Ματθίλδης Γιρόνδη με τον Μο-
ριάνη.

Με τα στοιχεία αυτά, οι αστυνομικοί
κατάρθωσαν να αντιληφθούν τί είχε συμβή.
Ο πραγματικός Γιρόνδης είχε πεθάνει.
Επίσης και ή αδελφή του.
Ο Μοριάνης λοιπόν, μετά τον θάνατο
και των δυο και την άπογομή του από
το γραφείο του Πατόχη, έσφετερίσθη το ό-
νομα του Γιρόνδη και ένεφανίζετο έκτοτε
με αυτό.

Οι αστυνομικοί, για να εινε άπολύτως
δέβαιοι, παρεκάλεσαν τον θυραρό να τους
περιγράψη λεπτομερώς τα χαρακτηριστι-
κά, τόνον του Γιρόνδη, όσον και του Μο-
ριάνη.

Και στην έκθεσι την όποιαν συνέταξαν
πρός τον εισηγητή του Στρατοδικείου του
Σαλον τα περιέλαβαν όλα αυτά.
Ο λοχαγός Σεγκόν είχε μελετήσει με
μεγάλη προσοχή αυτή την έκθεσι και είχε
καταλήξει στο συμπέρασμα ότι εύρισκετο
έμπρός σὲ όλόκληρη μηχανορραφία, την
όποιαν ούτε καν ήμπορούσε να υποπτευθῇ
προηγούμενος.

Ο Μοριάνης και ο Γιρόνδης ήταν λοιπόν
το ίδιο πρόσωπο.
Αν αυτό ήμπορούσε να άποδειχθῇ, ίσως
να έσώζετο ο 'Ιάκωβος.

Γιατί ο Μοριάνης είχε άποκτήσει τον
βαθμό του άνωπολοχαγού με το όνομα
του Γιρόνδη.

Συνεπώς, ή κατάταξις του ήταν αυτο
δικαίως άκυρος.

Και τότε θα έπρόκειτο για μια άπλη
μονομαχία με έναν ιδιώτη, που οι συνέ-
πιές της για τον 'Ιάκωβο δεν μπορούσαν
να εινε σοβαρές.

Επρεπεν όμως αυτό να άποδειχθῇ και
εις αυτό έγκειτο ή μεγάλη δυσκολία.
Αλλ' ο λοχαγός Σεγκόν ήταν άποφα-
σισμένος να διαλευκάνη διά παντός τρόπον

Το νέο δραματικό

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ του

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΥΒΕΤ

ή κόρη της άμαρτίας

άρχίζει στο έρχόμενο

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

πανηγυρικό τεύχος του

«ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Ο ΝΟΘΟΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ

αυτή την υπόθεσι.

Και έκαμε όλες τις ένέργειες που άπη-
τούντο γι' αυτό.

Τα άποτελέσματα όμως δεν ύπήρξαν τό-
σον εύχάριστα, όσον τα άνέμενε.

Η προδικαστική περίοδος είχε παρα-
ταθῇ επί πολύ και ή έκδικασις της υπο-
θέσεως δεν ήμπορούσε να βραδύνη περισ-
σότερο.

Τέλος ώρίσθη ή ήμερα της δίκης.

Το δικαστήριο θα συνήρχετο στις 21
Οκτωβρίου.

Η ΔΙΚΗ

Η δίκη του 'Ιακώβου διεξήχθη, όπως
είχε όρισθῇ, στις 21 Δεκεμβρίου.

Το στρατοδικείον άπετελείτο από πα-
ληούς αξιωματικούς, που ήσαν αύστηροί
στα ζητήματα της πειθαρχίας και άτεγ-
κτοι στην έκπληρωσι του καθήκοντος.

Ο εισαγγελέως διετύπωσε ως εξής το
κατηγορηριον:

Ο ύπαξιωματικός 'Ιάκωβος, είπε, είχε
ζητήσει το βράδυ του έγκλήματος άδειαν
από τον ύπολοχαγόν Γιρόνδη να άπου-
σίαση επί μερικές ώρες από το στρατόπε-
δον.

Ο ύπολοχαγός, όπως ήταν φυσικό, ήρ-
νήθη να παραχωρήση αυτήν την άδειαν,
δεδομένου ότι δεν έδλεπε κανένα σοβαρό
λόγο, ο όποιος να δικαιολογή την άπου-
σίαν του ύπαξιωματικού.

Επί πλέον, προσέθεσε ο εισαγγελέως,
ο στρατός εύρίσκειτο εις περίοδον μεγα-
λων γυμνασίων, κατά τα όποια οι κανονι-
σμοί εφαρμόζονται με μεγάλη αύστηρό-
τητα, όπως ακριβώς και στον πόλεμο.

Ο ύπαξιωματικός θα έπρεπε έπειτα
από την άρνησι αυτήν να μὴ έπιμένῃ ή
τουλάχιστον να προσπαθήση να εξηγήση
στον άνωτέρω του ποιάς ήταν ο έπιτακτι-
κός λόγος, ο όποιος τον άνάγκαιε να ά-
πομακρυνθῇ από το στρατόπεδον.

Δεν έκαμε όμως ούτε το ένα, ούτε
το άλλο. Αντιθέτως, έμίλησε με θάνατον
και σκαϊόν τρόπο στον ύπολοχαγό.

Εκείνος τότε, κάνοντας χρήσιν του δι-
καιώματος του όποιον είχε, του άπηγόρευσε
ρητώς να άπομακρυνθῇ και τον έτιμώρησε
με μια έλαφρά ποινή.

«Υπόρχουν μάρτυρες, κύριοι στρατο-
δίκαι, έσυνέχισε ο εισαγγελέως, συνταρι-
ώται του κατηγορουμένου, οι όποιοι δεδει-
σιν ότι ο ύπαξιωματικός 'Ιάκωβος έ-
σήκωσε τα χέρια του και έδειξε διάθεσι να
έπιτεθῇ εναντίον του άνωτέρου του. Η
κατάθεσις των μαρτύρων αυτών εινε άξία
ιδιαιτέρας προσοχής, διότι μὴς δείχνει
ποιά ήταν ή πρώτη αντίδρασις του κατη-
γορουμένου μετά την δικαία τιμωρία του
έκ μέρους του ύπολοχαγου Γιρόνδη.»

Η συνέχεια των γεγονότων κατά το κα-
τηγορητήριο ύπῆρξε ως εξής:

Ο ύπαξιωματικός 'Ιάκωβος έπεδίωξε
να δολέαση ένα των σκοπών του στρατο-
πέδου για να του έπιτρέψη να άπομακρυν-
θῇ. Δεν το κατώρθωσε όμως. Και τότε
άπεφάσισε να φύγη κρυφά. Το σκοτάδι της
νύχτας τον έβοήθησε στην έπιτυχία του
σχεδίου του.

Δεν εινε ακριβώς γνωστόν τί έκαμε α-
πό κείνη τη στιγμή.

Κατά τις δέκα όμως ο ύπαξιωματικός
'Ιάκωβος βρέθηκε σὲ μια θέση αρκετά πε-
ρίεργη.

Ηταν μέσα σ' ένα περίπτερο του πάρ-
κου της έπαυλεως στην όποιαν διαμένει ο
συνταγματάρχης ντε Σαβερνύ, με το ξίφος
γυμνὸ στα χέρια του, ενώ έμπρός στα
πόδια του κατέκειτο το άψυχο σώμα του
ύπολοχαγου Γιρόνδη.

Όλα έδειχναν ότι είχε διεξαχθῇ μο-
νομαχία.

Αλλ' είχε πράγματι διεξαχθῇ μονομα-
χία; Διηλωθή ο εισαγγελέως:

Κανείς δεν εινε εις θέσιν να μὴς το δε-
δοίωσι. Εκτός όμως αυτού, μια μονομα-
χία ή όποια διεξαγεται άνευ μαρτύρων, α-
ποτελεί χωρίς άμφιβολίαν φόνον.

«Ίδου, κύριοι, διατί ύποστηρίζω ότι ο
ύπαξιωματικός 'Ιάκωβος έφόνευσε τον ύ-
πολοχαγόν Γιρόνδη, συντεπέρανε ο εισηγ-
γελέως. Τα έλατήρια της πράξεως ύπαρ-
χουν και σὰς τα άνέφερα. Δεν γνωρίζομε
δέβαια πὴς ο ύπολοχαγός παρεσύρθη στην
ένέδρα και πὴς κατόπιν ύπῆρξε θύμα της
δολοφονικής έπιθέσεως εκ μέρους του 'Ια-
κώβου. Αλλά τα γεγονότα αυτά δεν νο-
μίζω ότι έχουν καμμία ιδιαιτερον σημασία
και γι' αυτό θα μου έπιτρέψετε να μὴν
σας άπασχολήσω με τις διάφορες ύποθε-
σεις που έκαμα σχετικώς με αυτά.

Τὸ έγκλημα όμως του ύπαξιωματικού
'Ιακώβου, έσυνέχισε, δεν εινε τόνον α-
πλό, όσον φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Υ-
πάρχουν μερικά άλλα στοιχεία τα ό-
ποια πρέπει να εξετάσωμε, δια να μὴ μὴς
μείνῃ καμμία άμφιβολία ότι ο κατηγο-
ρούμενος εινε ένοχος και μάλιστα ο μόνος
ένοχος.

Τὸ πρώτον από τα στοιχεία αυτά εί-
νε ή παρουσία μέσα στην αίθουσα της
μονομαχίας ή του φόνου του στρατιώτου
Βερνάρδου ντε Σαβερνύ. Και το δεύτερον
ή έκουσις του εκ μέρους του όμολογία ότι
αυτός ύπῆρξε εκείνος ο όποιος έμονομά-
χησε με τον ύπολοχαγό Γιρόνδη και τον
έσκότωσε.

«Η γνώμη μου, κύριοι, εινε ότι ο
στρατιώτης Βερνάρδος δεν έχει καμμία α-
πολύτως σχέση με αυτό το έγκλημα.

Φαντάζομαι ότι τα πράγματα εξειλί-
χθηκαν ως εξής:

Ο ύπαξιωματικός 'Ιάκωβος, φεύγον-
τας από το στρατόπεδον κρυφά, όπως σὰς
έπαύλεως έργασίας, διότι ο τεμπε-
λίδης δεν εινε σὲ θέση να έργασασθον και
μάλιστα μέχρι κοπώσεως. Τώρα λοιπόν ο
δύκτηρ Μπράουν ύποστηρίζει ότι ή κό-
πωση όφείλεται σὲ ειδικήν τοξίνην, που
παράλυνε έλαφρώς τον έγκέφαλο και
τους μύς. Την τοξίνην αυτήν κατώρθωσε
να την άπομονώσῃ, να καλλιεργήσῃ το
μικρόβιό της και σήμερα δι' ενέσεων α-
παλλάσσει τον οργανισμό από τα μικρά
θια που προκαλούν την τεμπελιά.

ΒΟΕΤΩΝΗ: Στην πόλι μας ύπο-
βάλλονται μηνύσεις επί συκοφαντίας και...
σκύλων ακόμη! Μία πλουσιωτάτη και έκ-
κεντρική χίρα συμπολιτῆς μας, είχε στεί-
λει το σκυλί της σὲ μίαν έκθεσι σκύλων,
με την θεσπισμένη ότι θα του άνεμετο
ένα από τα πρώτα βραβεία. Οι έπιτίδες
της όμως διενευσθήσαν και ή κυρία ύ-
πέδαλε εναντίον των μελών της έπιτρο-
πής, που έκρινε τα σκυλιά, μηνύσιν επί
συκοφαντίας του σκυλιού της, διότι, ως ή-
σχυρίσθη στην άγωγή της, ο κριτής αὐ-
τός εινε γιὰ τον σκύλι της, ότι δεν εινε
φυσικό πρῶτον διασταυρώσεως, αλλά μα-
κισιοποιημένο σκυλάκι άοριστου ράτσας!

Η πλουσία χίρα ζητούσε από τον συ-
κοφαντή άποζημίωσι εκ χιλίων δολλαρίων.
Το δικαστήριο όμως άπέρριψε την αίτησι,
άποφανθὲν ότι ο περι συκοφαντίας νόμος
άφορη την ύπόληψιν ανθρώπων και όχι...
σκυλιών!

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ & ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τρία πράγματα άγαπά κανείς υπερβολικά
χωρίς να μωρή να τα εζηγήσῃ: τη ζωγρα-
φική, τη μουσική και τις γυναίκες.

Η άραία γυναίκα εινε στολίδι. Η καλή
γυναίκα εινε θησαυρός.

Η καλλονή συνήθως έμπνέει τόνον σεβα-
σμό, όσον και έρωτα.

Ο έρως μοιάζει με τις γυναίκες. Εινε ή
φύλαρξ ή συκοφαντής.

Η γυναίκα γελάει άμα μπορεί, και κλαίει
άμα θέλει.

Δυο ειδῃ δακρύων τρέχουν από τα μάτια
της γυναίκας: της θλίψεως και της άπάτης.
Τα πρώτα εινε άπλεις σταγόνες, τα δεύτερα
ολόκληρη θάλασσα.

Η γυναίκα, για να μωρή ν' άγαπή,
πρέπει να πάσχη πολύ.

Η γυναίκα καρδιά εινε πάντοτε εύ-
γνώμων για τον έρωτα που έμπνέει και σπα-
νίως δικαίει ως έγκλημα την πόλην.

Η άπάτη εινε πιστή σύνορφος της γυ-
ναίκας. Χωρίς αυτήν δεν θα είχε κανένα θέλ-
γητρο.

ΟΙ ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ

στην ύπηρεσία των μαχομένων

ΑΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ. —
Η ΙΛΙΓΓΙΩΔΗΣ ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΩΝ.—ΠΩΣ
ΠΡΟΠΟΝΟΥΝΤΑΙ. — Η ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ
ΠΤΗΣΙΣ.

Τὸ μετέδωκε κατ' επανάληψιν ο Ραδιοφω-
νικός Σταθμός μας, το έδημοσίευσαν όλες οι
έφημερίδες: «Αλόγῳ του πολέμου και έπειδή
οι περισσότεροι χρησιμοποιούνται και ως μέσα
συνδέσμου, άπαγορεύομεν την άπό τόπου εις
τόπον μεταφορὰν περιστερών έν ζωή. Οι πα-
ραβάται θα συλλαβάνονται κτλ...».

«Όστε, δεν εινε και τόσο... άθῶαι αι «α-
θῶαι περισσότερα! Και όχι μόνον άθῶαι δεν
εινε, αλλά μπορεί και να σὰς άνοίξουν χί-
λους μπελάδες και να συλληφθῇτε και ως
κατάσκοπος ακόμη αν θεαθῇτε να κρατάτε
υπό μόλης κανένα άπ' αυτά τα μέχρι σήμερα
σύμβολα της άδυστοχίας.

Τὰ περισσότερα όμως δεν εινε μόνο επικί-
δυνα μέσα στα χέρια των κατασκόπων. Εινε
και εξαιρετοι δοθη τοι στρατιώται. Το πε-
ριστέρι εινε ικανὸ να προσφέρει τις μεγαλύ-
τερες ύπηρεσίες και να υποβληθῇ στις σκλη-
ρότερες δοκιμασίες.

Η σημερινή ταχυδρομική περιστέρα εινε
ικανή να διατρέξῃ με ταχύτητα 80 χιλιομέ-
τρων άποστάσεις από 700 έως 900 χιλιομέ-
τρα, σὲ μια μόνη ήμερα.

Δεν δυσκολεύεται καθόλου να έπιστρέψῃ
στο σημείο από το όποιο έξέκρινσε και ή ι-
κανότης αυτή άρελείται στο ένστικτό της, ποῖ
άνεπτυνε και εξεμεταλλεύθη ο άνθρωπος διά
μέσου των αίωνων.

Από της ήμέρας της γεννήσεώς του, το
περιστέρι πρέπει να εξοικειωθῇ με τον προ-
πονητή του. Η περίοδος της εξοικειώσεως
διαρκεί δέκα πέντε μέρες. Από της είκο-
στής πέμπτης ήμέρας μαθαίνει να συνήθισῃ
τον περιστέρωνά του ως σημειον δεισμού, ενώ
συνχρόνως μυείται σὲ καθημερινές πτήσεις.
Τὸν δεύτερο μήνα του προσδένουν στα πόδια
τους σωλήνες που περιέχουν το πρὸς μεταβί-
θασιν έγγραφο. Εινε ένας σωλήν από αλου-
μινιο και προσδένεται με δυο σύρματα.

Επίσης, το περιστέρι συνήθίζει να μετα-
φέρει ένα σκακουλάκι από αδιάρρηκτο ύφασμα
μήκους 10 εκατοστών και πλάτους 6 εκατο-
στομέτρων, που δένεται κάτω από το σώμα,
με λαστίκα, που διασφαυρώνονται στη ράχη.
Τὸ μικροσκοπικό αυτό σκακουλάκι μπορεί να
περιλάβῃ ένα φύλλο από σχολικό τετράδιο.

Τὸ δυσκολότερο σημείο της προπονήσεως
του περιστερίου εινε να συνήθισῃ να πετᾷ ο-
λόκληρα στον περιστέρωνά τοποθετημένην σὲ
νέο μέρος και να μπαίησῃ αὐτὸν μόνον όταν
το καλέσῃ ο προπονητής. Τὸ κάλεσμα γίνεται
με μια μεταλλική σφαιρίτση, που μπορεί να
χρησιμοποιήσῃ οιοδήποτε πτερό, άρκει μόνο να μὴ
αλλάξῃ το σὺνθημα.

Επίσης κατι άλλο δυσκολώτατο εινε ή
νυκτερινή πτήσις. Πειράματα όμως που έγι-
ναν κατά τον πόλεμο του 1914 — 1918, ά-
πέδειξαν ότι τα περιστέρια εινε ικανά, κατά
την διάρκεια της νύχτας να άκτελουν πτήσεις
συνδέσμου. Απεδείχθη μάλιστα ότι ο πτε-
ρωτός αυτός άγγελιαφόρος άνευρίσκει εύκο-
λότερα τον περιστέρωνά του τις σκοτεινές νύ-
χτες, παρά τις σεληνόφαιες.

Κατά την πτήσι, ο πιδ επικίνδυνος έχθρός
του περιστερίου εινε τα τηλεγραφικά ή τηλε-
φωνικά σύρματα. Καθὼς πετᾷ με λιγυγυδῇ
ταχύτητι, κινδυνεύει να συντριβῇ επάνω σ'
αὐτά. Για τον λόγο αυτόν σὲ ώριμμένους οι
δηροδρομικοὺς σταθμούς, ή σὲ μέρη όπου έ-
ξασπλύνονται περιστέρια, τοποθετούνται επί
των συρμάτων πολλά λευκά πηλίνα σήματα
για να άποδεικνύουν σὰ περιστέρια τὸν κίν-
δυνον.

Εινε άπόλλες οι περιπτώσεις, που ένα
περιστέρι έσωσε τη ζωή ολόκληρων μονάδων,
που είχαν άποκοπή και άπομονωθῇ από τὰ
κύρια σήματα των καθώς επίσης εινε πολλές
οι περιπτώσεις που ένα περιστέρι έπέφερε
την καταστροφή σε χιλιάδες αντίπαλους.
«Όπως έλέπετε, στην ύπηρεσιαν των μαχο-
μένων, τα περιστέρια δεν εινε και τόσο...
άθῶες όπότερεις!...»

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

19

ΧΙΛΙΕΣ και δυο ΝΥΧΤΕΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η Σεχραζάτ είχε κοιμηθεί άσχημα εκείνη τη νύχτα. Έκανε τόσο ζέστη όλη την ημέρα, ώστε το χάδι των μεταξωτών πέπλων της την έκαιγε σαν φωτιά. Είχε αποτραβηχτεί στο κρυστάλλινο κιάκι του κήπου με τα τρία συντριβάνια και άφηνε αδιάφορη τις ώρες να κυλάνε άργά, σαν δάκρυα. Ήταν τόσο η δυσθυμία της, ώστε δεν είχε ούτε την δύναμη να σκεφθεί το παραμύθι που θάλεγε το βράδυ στον σουλτάνο Σαριάρ, όταν θάναθάν ένα - ένα τα λυχναρία τ' ούρανού και θα ανέβαιναν στις δροσερές ταράτσες.

Και ήταν πολύ δύσκολο να βρή το πλοίο και φανταχτεί, παράμυθι που θα διασκεδάσει τον σουλτάνο. «Ήδη το προηγούμενο βράδυ δεν την είχε προσέξει καθόλου και αυτό είχε πληγώσει βαθειά την γυναίκα φιλοτιμία της Σεχραζάτ. Ήταν διαρκώς σκεπτικός και συνωφρωμένος και έκάντιζε αδιάφορος το τοιμπούκι του. Μόνο μια στιγμή που ήρθε ο Μέγας Βεζύρης, ζωήρεψε κι' άρχισε να μιλάει μαζί του χαμηλόφωνα. Η Σεχραζάτ είχε ακούσει κάτι ακαθόριστες φήμες για την δυσάρεσκια που έτρεφε ο λαός της Βαγδάτης εναντίον του σουλτάνου Σαριάρ. Οι ένδοξοι μα αδιάδακοι πόλεμοι που είχε κάνει, είχαν εξαντλήσει τους πόρους του κράτους και για να καλυφθούν τα τεράστια έξοδα της πλουσίας ηγεμονίας του, επιβάλλονταν διαρκώς καινούργιοι φόροι που ο φτωχόκοσμος δεν μπορούσε να πληρώσει. Η Σεχραζάτ άκουσε τον Κερεντάρ, τον Βεζύρη και βεβαιώνει τον σουλτάνο πως είχε οργανώσει μια συνωμοσία εναντίον του και η ζωή του κινδύνευε. Τα μάτια του Σαριάρ άσπασαν και έφερε άσυναίσθητα το χέρι του στην χρυσοποίκιλτη λαβή του σπαθιού του. Σκοτεινός και συλλογισμένος, έδωσε τον Κερεντάρ και την Σεχραζάτ και διευθύνθηκε άργα στα διαμερίσματα του.

Η νεαρή σουλτάνα έμεινε μόνη της. Οι άχτιδες του φεγγαριού έφταναν στην ταράτσα ανακατωμένες με τα άρωματά των ρόδων και έπειδή ο ύπνος είχε ξεχάσει άπνοια να την έπαισθε, αποφάσισε να κατέβη στους δνεϊρμένους κήπους του παλατιού. Τα λουλούδια την υποδέχθηκαν με τις γλυκύτσες ευωδιές τους και τα πουλιά τινάχτηκαν χαρούμενα από τον ύπνο τους. Τα πρόσχαρα κελιά ιδίσματά τους έγέμισαν τα μυστηριώδη σκοτάδια του κήπου. Αυτά τα τρεπτήματα συγκινούσαν πάντοτε ιδιαίτερα την Σεχραζάτ. Της θύμιζαν πάντα τον παλιό καιό που έμενε στο παπουταδόικο του πατέρα

της και ήταν ξέγνοιαστη και άθωα σαν τους μικρούς εκείνους νυχτερινούς τραγουδιστές. Εκεί μέσα είχε πάρει τα πρώτα μαθήματα της άσυγκριτης τέχνης της, από το στόμα των ανθρώπων του λαού που διηγούντο όλα τα νέα της πόλεως, από τους εμπόρους που ταξίδευαν με καραβάνια σε τόσες θαυμαστές πολιτείες. Και μια μέρα αποφάσισε κι' αυτή να δοκιμάσει να γλυκάνη τις άνησυχες νύχτες του σουλτάνου Σαριάρ. Ήξερε πως αν δεν το κατώρθωνε, την περίμενε άγριος θάνατος, μα δεν έδιστα'σε να ρισκινούνε την ζωή της. Θυμόταν τώρα την θαυμαστή της περιπέτεια, πιο παραμυθένια απ' όλες της ιστορίες. Όχι μόνον το κοφτερό σταθι δέν άγγιζε τον λαϊκό της, μα αντίθετος η μαύρη γενηάδα του σουλτάνου είχε άκοιμητήσι στα μεγάλα της και τα βαρέα δαχτυλίδια έσφίγαν το σώμα της. Η κόρη του παπουτασή είχε γίνει χάρη στα παραμύθια της και στην όμορφη της, πρώτης σουλτάνα. Η Σεχραζάτ χαμογέλασε μελαγχολικά μέσα στο σκοτάδι. Δεν αισθανόταν απολύτως καμμία ικανοποίηση, μέσα απ' αυτή την εξαιρετική τύχη. Και πολλές φορές θυμόταν με νοσταλγία τα ξέγνοιαστα κι' ευτυχισμένα παιδικά της χρόνια. Κι' ένώ όλη η Βαγδάτη κι' όλος ο κόσμος την έζηλευε, αυτή περίμενε, περίμενε άπλητισμένα αυτό το κάτι που λέγεται ευτυχία.

Δεν μπόρεσε να κοιμηθεί ποτέ εκείνο το βράδυ. Μόλις έχων κλείσει τα βλέφαρά της, άκουσε έναν άσυνήθιστο θόρυβο στο παλάτι, μια ταραχή, μια παράξενη ανησυχία. Πριν προφτάσει να συνέλθει καλά καλά, παρουσιάστηκε μπροστά της ο βεζύρης Κερεντάρ, πιο κίτρινος και πιο ύπουλος από κάθε άλλη φορά και της έξηγησε πως ο σουλτάνος Σαριάρ είχε βρεθεί εκείνη τη νύχτα στο κρεβάτι του κι' ένα μαχαίρι στο στήθος και κανείς δεν μπορούσε ν' ανακαλύψει τον δολοφόνο. Καθώς διηγόταν το περιστατικό με τρεμάμενη φωνή, προσπαθούσε άπεγνωσμένα να κούνη τα χέρια του πίσω από το πολύχρωμο μεταξωτό καφτανί. Μα η Σεχραζάτ είδε καθαρά δυο κόκκινες πλατειές σταγονές αίμα που έπεσαν σαν ρουμπίνια επάνω στο μάρο.

Η Σεχραζάτ έγινε σουλτάνα της Βαγδάτης. Όλος ο λαός την συμπαθούσε τόσο πολύ, ώστε έδωθηκε με χαρά την έψηση της βασίλειάς της. Οι φόροι ελαττώθηκαν, ο ύπουλος Κερεντάρ κρεμάστηκε, ησυχία και τάξις έβασίλευε παντού. Ο βασανισμένος πληθυσμός της Βαγδάτης άρχισε ν' αναπνέει ελεύθερα και εύλογα τον σουλτάνο που κυβερνούσε με τόσο σιτοργή και έξυπνάδα. Μόνον η Σεχραζάτ έμεινε μελαγχολική μέσα στην γενική ευδαιμονία. Τα φαντασμαγορικά παλάτια της της έφαινονταν πιο άδεια από κάθε άλλη φορά, οι άπέραντοι εύωδιασμένοι κήποι πιο σιωπηλοί και έρημοι. Συχνά ανέβαινε στον ψηλότερο πύργο του άνακτόρου της και άγνάντευε μακριά τους δρόμους που άπλώονταν σαν κορβέλλες τοιγύρω

και που ώδηγούσαν σ' άγνωστες, μαγικές χώρες. Από που άρα γε θάρχόταν η ευτυχία; Σε ποιο μέρος της γης θάσκεόταν αυτό το μοναδικό πετράδι, σε ποιο μέρος τ' ούρανού έλαμπε το φωτεινό άστέρι; Μα τακα ρωτούσε και ξαναρωτούσε.

Για να διασκεδάσει την πλήξη της, αποφάσισε να μιμηθί τον προκατόχό της: τον Σαριάρ. Έβγαλε ένα διάταγμα και έπροσκάλεσε όποιον ήθελε να πάη στο παλάτι και να διασκεδάσει την σουλτάνα με τις ιστορίες του. Αν όμως δεν το κατώρθωνε, θά του έκοβαν τ' αυτιά.

Η συνήθεια των παραμυθιών είχε γίνει τότε μόδα στη Βαγδάτη και πολλοί παρουσιάστηκαν δέξαιτο πως τα παραμύθια τους θά εγοήτευαν την Σεχραζάτ και οι περισσότεροι έγύρισαν με κομμένα αυτιά. Η σουλτάνα, που άλλοτε διασκεδάζε τόσο πολύ να φαντάζεται όλες εκείνες τις άπίθανες περιπέτειες που διηγόταν, τώρα αισθανόταν πληγεί άφορητη να τις άκούει. Τι φτωχές και άνοητες ήταν όλες αυτές οι ιστορίες με τα στοιχεία και τα τελέωνα, τα ταξίδια, τους θησαυρούς, τα μάγια κι' όλα τα άλλα που προσπαθεί να βρή η άβελωπινη φαντασία. Ο άριθμός των κομμένων αυτιών διαρκώς μεγάλωνε κι' ο λαός άπορούσε με την σκληρότητα της σουλτάνας, που είχε φημιη τόσο άγαθή. Και η Σεχραζάτ περίμενε άπλητισμένη την άγίατρετη μελαγχολία της μέσα στα μάτια πλούτη του παλατιού της.

Τέλος, κάποια μέρα της άνήγγειλαν την άφιξη ενός καραβανιού που έρχόταν από πολύ μακριά και που της έφερνε δώρα από τον βασιλιά εκείνης της χώρας. Οι άνθρωποι που το άποτελούσαν ήταν πολλοί πλούσιοι ντυμένοι και μεταξύ τους βρισκόταν κάποιος πρίγκιπας που είχε φήμη θελκτικού όμιλητού. Ήταν ένας ψηλός νέος με πρόσωπο διαρκώς σκεπασμένο και έζητησε να δοκιμάσει και αυτός να διασκεδάσει την Σεχραζάτ. Η νεαρή σουλτάνα, αν και άπλητισμένη από τα τόσα μάτια πειράματα, άποφάσισε να δεχθί τον τολμηρό ξένο, με την συμφωνία ν' άποκεφαλισθί, αν δεν κατώρθωνε να την διασκεδάσει.

Ήταν μια άπαλη βελουδένια νύχτα, μαυμένη από δνεϊρα κι' έρωτα, όταν ο νεαρός άγνωστος παρουσιάστηκε σκεπασμένος στην Σεχραζάτ για να της πηχί το παραμύθι του. Η καρδιά της βροφής σουλτάνας χτυπούσε παράξενα, τρελλά, ανήσυχια. Τι λόγια άρα γε θά βγαίνουν από το μυστικό εκείνο στόμα;

Μα ο ξένος σιωπούσε. Τό έπιθηκτικό του παράστημα ώρθανόταν γεμάτο μυστήριο και γοητεία μπροστά στην Σεχραζάτ, που χαμήλωσε τα μάτια της νικημένη από την δύναμη της παρουσίας εκείνης. Όταν τά ξαναήκουσε, ο ξένος είχε βγάλει τα πέπλα του και την έκύπτανε. Ήταν εξαιρετικά ώραίοι, σαν την αύγη και σαν την ευτυχία. Κι' ένώ σιωπούσε διαρκώς, η Σεχραζάτ έδίδε σε στα χείλη του, το πιο θαυμαστό παραμύθι, το παραμύθι της αγάπης που κλείνει όλη την όμορφη της ζωής. ...

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, ΕΧΕΤΕ ΣΥΣΤΗΜΑ

1. — 'Αναγκάζεσθε στο τέλος του μηνός να θανατώσετε, γιατί σας τελεωώσαν τα λεπτά που σας δίνει ο άνδρας σας για το διάστημα αυτό;
2. — Φροντίζετε να έχετε πάντα λίγα χρήματα κατά μέρος για τις κακές στιγμές;
3. — Επιδιορθώνετε άμέσως κάθε βλάβη του σπιτιού σας ή της γκαρνταρόμπος σας;
4. — Αποφεύγετε ν' αγοράζετε κάτι, έστω και πολύ φθινό, αν δεν σας χρειάζεται άπολύτως;
5. — Αποφεύγετε να λέτε πράγματα για τα όποια ένδέχεται μια μέρα να μετανοήσετε;
6. — Φροντίζετε να σας στέλνι η μοδίστα σας ό,τι και μάτια της περισσεύουν από το κάθε σας φόρεμα;
7. — Ο ήλιος ξεθωιάζει το κάθε τί. Κλείνετε τα παντζούρια άμα άερίεστε και έτοιμάστε το κάθε δωμάτιο;
8. — Αν ο άνδρας σας ένα σαββατόβραδο δεν ψωνίσι, μπορείτε την Κυριακή να έτοιμάσετε ένα όρωίο μενού από τα υπάρχοντα στο ντουλάπι;
9. — Έτυχε ποτέ να μιλήσει φίλη σας να σας βρή στο σπίτι σας άτημέλητη, άχτένιστη, άπεριποίητη και να μίν έχετε να της προσφέρετε ένα γλυκό;

Ένωά «ΝΑΙ»: Μπράβο σας! Είστε περίφημη νοικοκυρά. Τέσσερα έως έπτά «ΝΑΙ»: Μπορείτε να κάμετε περισσότερα. Κάτω των τεσσάρων «ΝΑΙ»: Προσέχη, γιατί θά με τανώίσετε πολλές φορές στη ζωή σας.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

— Έκείνος που έχει σιτάρι βρίσκει εύκολα στο γείτονά του άλευρι.

— Η πρώτη εργασία αξίζει χρυσάφι.

— Η φίλια είναι μια όμπρέλα που άναποδογυρίζει όταν κανέ άσχημο καιρό.

— Μόνον οι μεγαλόκαρδοι μπορεί να είναι αληθινοί φίλοι. Οι μικροπρεπείς και οι δειλοί δεν μπορούν ποτέ να έννοήσουν την σημασία της αληθινής φίλιας.

— Η φίλια ή πιδ μυστική, άξίζει πολλές φορές την μεγαλύτερη έκτίμησι, για τοιο καπτε - κάποτε πρέπει να προτιμάτε τον συνετό φίλο από τον πρέθυμο.

— Η φίλια, όπως το παλιό κρασί, μπορεί να πη κανείς πως γίνεται καλύτερη όσο παλιώνει.

— Εκείνος που περιμένει να γίνι ο φίλος του τέλειος για να τον άγαπήσει, θά περιμένη πιθανώς τόσο πολύ καιρό, ώστε η φίλια θά χαθί στο μεταξύ.

— Το πνεύμα είναι για το σώμα ό,τι ο πιλότος για το πλοίο.

— Οι μόνες συμβουλές που ακολουθεί κανείς είναι αυτές που παίρνει από... τον έαυτό του.

ΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ

Έξω από το κρεοπωλείο του Μπόσι-κου, στον Ποδονίφτι, περιμένανε τη σειρά τους οι γυναίκοι για ν' αγοράσουν το κρέας.

Η Ζαμφώ, στη μέση, έσολιάζε τη μια και την άλλη:

— Καλέ, 'Αμαλία, κρέας θά πάρης; Γιατί να μίν πάρω, κερά μου;

— Ξέχασες πως είνε Σαραντάμερο και νηστεύουμε.

— Έσύ τό θυμάσαι, Ζαμφώ;

— Έγώ θά πάρω, γιατί έχω μικρά παιδιά. Όσο για μένα, δέ με κόφτει, πιο καλά έχω τα ραδικία.

— Κακά τα ψέματα, Ζαμφώ μου. Μα κι' ο Χριστός μάς τόπε, όχι τα σερχόμενα.

Τό λακριντί του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΡΕΖΙΛΙΚΙΑ

Έδιάβασα, ρε μάγκες (μου, μες τ' ανακοινωθέντα) πως έχασε το άπόρτο (της) του Μουσολίνι ή 'Εν- (τα) 'Ακούς εκεί τό «πόρ- (το) της! 'Ακούτε ρεζιλίκι. Λες κι' ήταν του μπα- (μπάκα της, ή του παππού... τ σ ι - (φ λ ι κ ι -

Λιμάνι μούσελε κι' αυτή... ιδιοκτησία νάχη, γιατί το σπίτι, βλέπετε, την βλάφτει στο στομάχι! Λιμάνι μούθελες, μωρή, καθώς τό λέτε πόρτο; Γιατί; Για να σέ πιάσουμε για τό χειμώνα... π ό ρ τ ο;

Μα νά, που σου τό πήρανε, τσευράτω, μανι-μάνι, κι' από τό μεγαλύτερο σου κι' απ' όλο το λιμάνι, ένα καράδι σ' άφησαν κι' έσένα και τό Τσιάνο, τό τρυφερό συζύγου σου, να κάστετε άπάνω!

Κι' έχεις να πάθης, φουκαρού, άκμα κι' άλλα κάζα, που δέ θά πιάνουν μπρός σ' αυτά, τα ταρινά σας, μπάζα. Στην 'Αλβανία, πάθατε. Μεγάλα ρεζιλίκια και κάτω κεί στην Αίγυπτο σας πιάνουν σαν... π ο ν τ ί κ ι α!

Από την άλλη ο Σελασιέ λαδώνει την κομπόουρα κι' άρχίζουν τα πράματα να γίνονται πιό... σ κ ο ύ ρ α! Κι' απ' όλους τους 'Αθρησινούς, κανείς δέν άμφιβάλλει, ότι καινούργιος... Μεγέλικ τό... χέρι του θά βάλι.

Και τότε, το συζύγου σου, που τότε λέτε κόρη, το... ε υ λ ο ο υ σ τ η χ υ α λ μ α θά στήσουνε στη Ρώμη!

Ο. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ
Και διά την πατρότητα:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

να, μα τα ξερχόμενα.

Η Ζαμφώ κατάλαβε τον υπαινιγμό και άπήντησε με μιά:

— Είσαι πολύ πικαρίστρα, 'Αμαλία! Όλα τά κάνωμε, Θε μου συχώρεσέ μου, κι' αυτό ή νηστεία δέ βλάφτει.

Η 'Ερηνιώ του Τούμπου, περσαστική, στάθηκε και είδε τον κόσμο.

— 'Αχου! Για τό κρέας καρτερείτε;

— Ναι, μάτια μου!

— Έγώ σήμερα θά μαγειρέψω 'Ιταλό!

Όλες έγύρισαν και την είδανε. Η Ζαμφώ χαχάνισε και της είπε:

— Δέν τόξερα, 'Ερηνιώ, πως είσαι άθροωπόγνα.

— Καλέ, σας χωράτεψα! Ο άντρας μου μούφερε ένα λαγό απ' τό χωριό, γι' αυτό τόπω.

Γελάσανε με τό άστείο της, μα η Ζαμφώ σαν την είδε κι' έφυγε είπε φωναχτά:

— Δέν υποφέρω τοό ζεπασίες!

Θέ μου μη δώσης το φτωχό πόρτα και παναθύρι, και πάπλωμα να σκεπασθί να μίν τό πάρη και φύγι!

»'Ακούς εκεί! Για να μάς πη πως θά φά λαγό, ήκανε τό γεβεζελέκη τη!

Σάν μηκέ μέσα, με τη σειρά της, άρχισέ τις φωνές στον χασάπη:

— Μανώλη, μη μου δίνης κόκκαλα, γιατί σκύλο δέν έχω.

— Κερά μου, θά πάρης και κόκκαλα.

Έτσι μάς τό δινουνε τό κρέας.

Πολύ άψήλωσε ή μύτη σας, είπεν ή Ζαμφώ. Όπου θες δίνεις τα φιλέτα και σέ τά μάς τόν κατμή!

Και έννεψε για την 'Ελενίτσα τη Μα καράβαινα, μια χήρα νέα και φανταχτερή.

Η χήρα την άντελήφθηκε κι' έγέλασε:

— Νά, κερά γειτόνισσα τό δικό μου όνομα! Είπε. Έγώ, κόνα Ζαμφώ, ούτε περικόλεσα ούτε ήκλαψα για να πάρω κρέας. Ο,τι μούδακε ο άνθρωπος τόκανα καμπού λι. Έσύ πάντα σκίζεις τα ρούχα σου για να παραμερίσης τοό άλλες.

Άναψε ή Ζαμφώ.

Κουνιόματα και πάσα δέν ξέρω, είπε. Δέν είμαι φαγάνα, μα είμαι παραπονιαρά. Σάν δώσω τον παρά μου θέλω να πάρω καλό πράμα.

Ο καυγάς θ' άναβε, αν δέν φώναζε τη Ζαμφώ ή κουινιάδα της, ή γεροντοκόρη ή Τερφιθέα:

— Καλέ Ζαμφώ! 'Ηθε ο άντρας σου! — Καλά μίν ξεφονίξης και δέ σέ πιάσανε απ' τό λαϊμό!

Πήρε τό κρέας κι' έτρεξε στο σπίτι της. Έπρεπε όμως να θεθυμένη σέ κάποιον, γιατί δέν ήρε καιρό να τά ψάλλη της 'Ελενίτσας.

Η Τερφιθέα την άφησε με τον άντρα της και τράβηξε κατά την κάμαρά της. Όλη την ημέρα ή Ζαμφώ ζητούσε άναθραπο να ξεσπάσει, με ή Τερφιθέα που την ήξερε καλά δέν κατέβηκε, παρά μόνο την ώρα του φαγητού.

Τό βράδι άκουστήκανε καμπάνες. Οι γειτόμισες πεταχτήκανε στις πόρτες.

— Τ' είναι, καλέ, φωτιά;

— Όχι, αεροπλάνα θάρουνε θαρρά!

Ήβό!

Η Τερφιθέα κατατρομαγμένη ρωτούσε τον άντικεινό μπακάλη.

— Μη φοβόστε, φώναζε εκείνος. Χασά και νίκη, ήπεσε τό 'Αργυρόκαστρο. Ζήτω!

Όλες ζητωκραυγάζανε.

Η Ζαμφώ όμως γελαστή - γελαστή έδειξε την γεροντοκόρη την κουινιάδα της κι' είπε:

— Όυλα τά κάστοα ήπείσανε, μονάχα μερικά - μερικά δέ θά πέσουνε ποτέ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΨΕΥΔΗ

Ο Καμπρόν δέν έπρόφερε ποτέ την περφόμη λέξι του. Τό σχετικό έπεισόδιο κατά την μάχη του Βατερλώ έπενόησε από τον Βικτωρα Ουγκώ.

Η Σαπφώ, ή ποιήτρια της Λέσου, δέν αυτοκτόνησε και ούτε είχε σχέση με τό άπο-

Τά βάσανα του ΚΑΡΑΜΠΕΤ ΜΟΥΤΖΟΛΙΝΙ

Ένα μπουλντόκ ι-σκυλάκις Σουρπουίτσα χαρισμένος ήκανε, όνομά του τέλαμε να βγάλωμε.

— Πώς τά λέμε, Κα' ραμπέτι;

— 'Αζναβούρ, έγώ είπα.

— Όκι, κακό είνε. 'Άλλο;

— Μούργκος να λέτε, 'Αρτινάκις είπε.

— Καλό ντέν είνε, τζάνεμ. 'Άλλο;

— Μουτζολίνι να ένεται! Όνομα μέαλο, ούλο κόσμος ήξέρει.

Μουτζολίνι ήδγάλαμε, Μουτζολίνι λέαμε.

Έχτες βράντια με Σουρπουίτσα, βεγ γέρας Ισπίτι φίλος μου Μικρινίτς πασιμένος κάναμε, γυρισμός ίσκατείνα Μουτζολίνι χάτηκε.

— Μουτζολίνι! Μουτζολίνι!, Σουρπουίτσα ήφώναζε.

— Μουτζολίνι, κούτς - κούτς!, έγώ ήκαμε.

Άμα Ισκυλάκις χαμένος ένηκε, Σουρπουίτσα κλάματα άρσιμένος κά νει.

— 'Αμάν, Μουτζολίνι πάει. Για βρούμ, Μουτζολίνι πάει!

Ένα πολιτισμένος έρκεται, Σουρπουίτσα πισμένη κανει:

— Μέσα ίτμήμα να πασίνωμε, λέει.

— 'Αμάν, τί ένηκε, μπέ γιαβρούμ;

— Μουτζολίνι φίλος είσαστε, λέει.

Γιατί Μουτζολίνι ίκλαμένος κάνατε.

— Μπέ, γιαβρούμ, Μουτζολίνι Ι-σκυλάκις είνε. Χάσαμε ντρόμο, όναί. κα μου ίκλαμένος ένεται.

— Αυτό τό πής ασφάλεια

Ένα ώρα εξέτασις ένηκε, μάρτυρος φερμένος ήκανε, Ισκύλος είπανε όνομα, έντε γκίτ είπανε, Ισπίτι μου νύχτα γύ ρισα!

Άλλο φορά Μουτζολίνι όνομα γουρ-σουζ τσόκ ένεται, ντέν τέλω!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

διδόμενα σ' αυτήν έρωτικά... μυστεύματα.

Ο περίφημος έντικός ήρωας της 'Ελβετίας Γουλιέλμος Τέλος είνε πρόσωπον Ιστορικό άνοητο.

Ο κυνικός φιλόσοφος Διογένης δέν έζουσε μέσα σέ θάρελι.

Ο Λουδοβίκος ΙΣΤ' δέν έδειξε κατά την θανατική του έκτέλεσι άνδρική στάσι, ούτε βασίλική όπερηφάνεια. Τρέμοντας, έζητησε χάρη κατά την τελευταία στιγμή.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

• Η ζωή του άνδρος είναι ή δόξα, ή ζωή της γυναίκας ο έρωτας.

• Τα παράπονα του έρωτος σβύνουν σχεδόν πάντα μ' ένα φίλι.

• Αν κανένας νομίζι ότι άγαπή τη φίλη του για τον έρωτά της, άπατάται.

Η ΠΑΡΟΛΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ο ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΙ' Η ΠΑΓΩΝΑ

Πάνω στη μάχη, στις κανονίες άπάνω τρέχει ο Ντούτσας και τρέχει και ο Τσιάνο.

Στοίχημα βάζουν ο Ντούτσας με τον Τσιάνο ποιος δέν φοβάται τον Μήτρο και τον Γιάννο.

Φοβούνται οι δύο τους το Μήτρο και τον Γιάννο και λέει ο Ντούτσας: Πιο σιγά, βρε Τσιάνο Τσαρούχια φάθηκαν και σέ... φ τ ά ν ω!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΟΙ ΨΩΝΙΑ ΤΑ ΟΨΩΝΙΑ

Ετοιμασίας οὖν ποιῶ διὰ τὰς ἐορτάδας πού φθάνουν ἤδη με βροχὰς οὐ μὴν τε καὶ κρυάδας. Ὡ, θὰ διέλθω ἐνδοξα Χριστούγεννα, ὦ φίλοι, τοῦθ' ὅπερ κ' ἐκαστος ὑμῶν νὰ πράξη νῦν ὀφείλει καθ' ὅσον τὰ στρατεύματα τοῦ ἔθνους μας τοῦ ἀνδρείου τοὺς ἄνδρας νενικήκασιν τοῦ Ντεῦτσε τοῦ ἀχρείου.

Ἐν πρώτοις γὰρ πορεύσομαι μετὰ σφοδρὰς χαρὰς ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς ἵνα ψωνεύσω ἅπαντα θεθαίως τὰ χρειώδη καὶ λίαν νοστιμῶδη.

Ἐν ἄλλοις λόγοις μεθ' ὁρμῆς καὶ μετ' ἐπιτυχίας προβήσομαι εἰς ψώνιον γαλοπούλους παχείας ἢν θὰ προσλάβω μεθ' ἐμοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ ζώσαν κ' ἀπληστῶς σπαρταρώσαν. Καὶ τὴν παραμονὴν με μάκαιραν δεινὴν

θὰ τὴν ἡρπάσω ἐκ τῶν φτερῶν καὶ δίχως νὰ δακρύσω — ὡς τῆς πτωχῆς γαλοπούλῳς — θὰ τὴν δολοφονήσω. Ὡς τὴν μαθήσω ἀσπλάνχνως καὶ τοὺς φτε-

(ρὸς τοὺς μαῦρους θὰ στείλω στοὺς Κενταύρους τὸν πῖλον νὰ κοσμήσωσιν κομψῶς τε καὶ

τελείως οὐ μὴν τε καὶ γελοίως. Κατόπιν οὖν προβήσομαι εἰς ἀγορὰν ψω-

τὰ μᾶλα γλυκερῶν ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ κουραμπιέδων ἐ-

τερπνῶν καὶ γλαφυρῶν. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἑλληνικὴ μεγάλη κ ο υ-

θὰ σπεύσω ἐκ τῶν πρώτων ἐντὸς τῶν στρατοπέδων ἵνα προβῶ εἰς ἀγορὰν... Φρατέλλων αἰ-

(χμαλώτων. Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

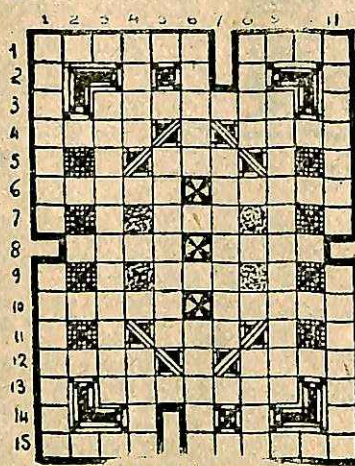
ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ ἐπιθεωρησιακὸν συγκρότημα Β. ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Αἱ ὁδοὶ καὶ ΚΑΙΤΗ καὶ ΣΟΦΙΑ ΒΕΡΩΝΗ, πρωταγωνίστριαι τοῦ ἐκλεκτοῦ συγκροτήματος Β. Αὐλωνίτη, αἱ συμπαθεῖς καλλιτέχνιδες μετὰ τὴν γνωστὴν τέχνην τὸν ἐσημεῖωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἰς ὅλας τὰς ἐμφανίσεις τῶν τῆς πρώτης ἐπιθεωρήσεως τοῦ θιάσου «Μολὼν λαβὲν» τῶν κ.κ. Ζ. Θάνου καὶ Ν. Λώρη. Ἦδη ἀπὸ τὸν ἴδιον θιάσον Β. Αὐλωνίτη ἀναδιδάσκει νέα ἐπικαιρὰ σπορτικὰ καὶ θεαματικὰ ἐπιθεωρήσεις ὑπὸ τὸν τίτλον «ΚΟΡΟ-Ι-ΔΟ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ» τῶν γνωστῶν ἀπὸ πολλὰς προηγουμένων ἐπιτυχίας τῶν (Α. Λαγιάρα, Πιπερίο, Δημοψήφισμα, Μπουμπουκί) συγγραφέων Α. Μαγγανάρη καὶ Ε. Μπέζου, μετὰ μουσικὴν Δ. Κατριβάνου. Τὸ ἐπιθεωρησιακὸν συγκρότημα Αὐλωνίτη ἐκτὸς τῶν ἀδελφῶν Καίτης καὶ Σοφίας Βερῶνη συμπεριλαμβάνει καὶ τοὺς ἐξῆς ἄλλους καλλιτέχνους τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς μας σκη- νῆς: Γκούλα Καραγιώργη, Τζέννη, Ἀρσένη, Κικὴν Δόξα, Ζαφει- ρίνην Γκιουζέππε, Μαίρην Νικολαΐδου, Β. Αὐλωνίτην, Α. Μαν- ρόπουλον, Β. Κοντογιάννην, Ν. Σουλῶν, Ι. Σπαρίδην, Μ. Κων- σταντίνου, Ν. Θεοδῶν κλπ. καθὼς καὶ πολυμελὲς μπαλέτο, πού διοτελεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μοναδικοῦ χορογράφου Βί- λυ Μπαρκουλλέρο.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 124

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ὑπερβολικὴ θερμότης. — Ἐπὶ ἀσθενείας, ἢ μὴ ἐπικίνδυνη.
- 3) Πόλις τῆς Ἀλβανίας, ἢ ὁ- ποία κατελήφθη πρὸ καιροῦ ὑπὸ τῶν στρατευμάτων μας.
- 4) Φέρω στρατεύματα ἀπὸ μιᾶς θέσεως εἰς ἄλλην. — Ἀπὸ τὰ ὁποία δύναται τις νὰ ἐγγίῃ.
- 5) Ἀριθμητικὸν (θηλυκόν).
- 6) Κίησις ὑγροῦ. — Ρῆμα τὸ ὁποῖον ἔκλιναν τὰ κορίτσια τῆς Κορυθῆς καὶ τοῦ Ἀργυροκά- στρου ὅταν μετὰ ἀνθὲς ὑπεδέχθησαν τοὺς νικηφόρους στρατιώτας μας.
- 7) Πολὺ ὠραία γυναίκα.
- 8) Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα (ἄλλοτε). — Ἀρχαῖος κυνικός φιλόσοφος.
- 9) Πρῶτον συνθετικὸν (ἀριθμη- τικόν).
- 10) Ὄνομα παλαιῦ βασιλείου καὶ νῦν χώρας τῆς Ἰσπανίας. — Ἀπεδείχθη πλέον ὅτι ἡ ἡττα τῆς Ἰταλίας δὲν ὀφείλεται μόνον στὸ... τῆς Ἀλβανίας, εἰς τὴν Ἀρκερὴν τὸ... εἶνε τελείως διο- φορετικόν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οἱ Ἰ- ταλοὶ ἡττῶνται ραγδαίως.
- 11) Ντεῦτσε, Τσιάνο καὶ... αὐτοὶ εἶνε οἱ αἰτίαι τῶν ἰτα- λικῶν νικημάτων.
- 12) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλή- των. — Ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ὁφεί τῆς γῆς.
- 13) Ἀκροτήριον τῆς ἀσιατι- κῆς ἀκτῆς, κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦρκ. Κόμ - Καλέ.
- 15) Συμβιβάζει πάντοτε μετὰ τὰ στρατεύματά μας. — Τὴν πρῶ- τὴν πού θὰ πῶσιν σὰ χέρια τοῦ δ Μουσσολίνι θὰ τὴν χρησιμοποίη- σι ἀσφαλῶς γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Μαγευτικὴ ἑλληνικὴ νῆσος, ἢ ὁποία ἀρέσει πολὺ καὶ εἰς τοὺς Ἰταλοὺς. — Πόλις τῆς Ἀλβα- νίας, ἢ ὁποία γρήγορα θὰ πέσῃ σὰ χέρια τοῦ στρατοῦ μας.
- 3) Τὸ ὅτι ὁ Ντεῦτσε εἶνε... τὸ ἀποδεικνύει μετὰ... γεμάτα φαντασίαν ἀνακρινώμεντα τοῦ, τὰ ὁποία καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ δια- βάζει ὅταν θέλῃ νὰ γελάσῃ λι- γάκι.
- 4) Ἐλγω, μετακινῶ τι ἐπὶ τοῦ εὐρέως. — Ἀρκεῖ νὰ τὴν διανοήσῃ κανεὶς μεγαλοφῶνως γιὰ νὰ τὴν κἀν νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον.
- 5) Ὁ ἀκολουθῶν τὴν τεχνο- τοσίαν μεγάλου τινὸς καλλιτέ- χνου.
- 6) Ἐκδίδονται καὶ ἐφαρμο- γαὶ ἀπὸ τοῦ Κόστωφ. — Συγ- καταθέτουν, οὐκ οἰοῦμαι.
- 7) Ἀνῆλκον ἢ ἀναφέρονται εἰς μενῶντα γῶσιν τῆς Ἀσίας.
- 8) Γνωρίζουν καὶ καθιερώνουν πλῆθος τῆς μιᾶς οἱ Ἑταλοὶ. — Τρὴν παρρησιάζων τῶν.
- 9) Τὸ κλίμα σὺν δὲν ἀρέσει... ὁλοῦ σὺν δὲν ἀρέσει Κενταύ- ρους, οἱ ὅποιοι θὰ πρῶτον οὐδὲν τὸν Ναπολιτάνικον οὐδὲν.
- 11) Ἡ ἐξέγερσις τῶν... θὰ συντομίσῃ τὴν νίκην μας, ἢ ὁ- ποία θὰ εἶνε συνγνώσις καὶ ἰδι- κή τους. — Κῆρυξ καθημερινῶς θαύματα εἰς τὸ Μέτωπον.

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 122

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΠΕΙΝΑ. 2) ΑΓΡΑ—ΡΗΤΑ. 3) ΘΥΜΑ. 4) ΕΛΛΗ — ΒΟ- ΛΗ. 5) ΜΙΑΜΙ. 6) ΛΑΜΑ — ΑΜΑΝ. 8) ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗ. 10) ΣΙΑΜ — ΧΑΡΑ. 11) ΥΔΑ- ΤΑ. 12) ΟΝΟΣ — ΡΟΔΑ. 13) ΤΕΡΜΑ. 14) ΔΟΡΑ — ΓΟΝΥ. 15) ΣΑΝΘΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΛΑΘΟΣ. 2) ΑΓΓΛΙΑ — ΙΟΝΙΟΝ. 3) ΜΑΣΚΑ. 4) ΠΑ- ΘΗΜΑ — ΜΥΣΤΑΣ. 5) ΡΑΣ. 6) ΙΟΥΔΑΣ — ΚΑΪΡΟΝ. 7) ΦΟΝ. 8) ΑΡΑΒΙΑ — ΧΑΡΑΓΗ. 9) ΜΟΙΡΑ. 10) ΙΤΑΛΙΑ. — ΡΟ- ΔΙΝΑ. 11) ΝΟΗΜΑ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 123

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΨΥΧΟΣ — ΦΑΣΜΑ. 3) ΚΕΡΚΥΡΑ. 4) ΑΤΙ — ΜΠΑ. 5) ΑΣΤΗΡ. 6) ΗΧΟΣ — ΑΡΓΑ. 7) ΠΕΡΑΣ. 8) ΕΠΙΤΑ — ΤΡΑΜ. 9) ΣΦΑΖΩ. 10) ΟΔΟΙ — ΝΕΕΣ. 11) ΑΓΑΠΗ. 12) ΝΑΙ — ΙΣΑ. 13) ΒΑΡΒΑΡΑ. 15) ΣΑΝΙΣ — ΑΘΗΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΨΑΡΑ — ΝΑΟΣ. 2) ΤΑ- ΧΥΠΟΔΙΑ. 3) ΧΑΚΙ — ΙΒΑΝ. 4) ΣΠΛΑΣΙΑ. 5) ΣΥΡΟΣ — ΓΗΡΑΣ. 6) ΤΑΡΤΑΡΑ. 7) ΦΡΥ- ΝΗ — ΠΡΑΓΑ. 8) ΡΑΣΤΩΝΗ. 9) ΣΙΑΜ — ΙΑΧΗ. 10) ΠΟ- ΓΡΑΔΕΤ. 11) ΑΡΜΑ — ΑΡΤΑ.

ΜΕΡΙΜΝΑ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Στὴν ὁδὸν Δημοκρίτου 14, ἄ. θορύβῳ, ἐργάζεται τὸ «Λύκειον Ἑλληνίδων» γιὰ τὴν «Φανέλλα τοῦ Στρατιώτου». Ἀπὸ νωρὶς τὸ πρῶτ, κυρίες καὶ κυνηγίους τοῦ λαοῦ ἀνεδοκατεβαίνουν τὴν σκά- λαν.

Ἄλλες φέρουν ἕνα ζεστό γι- λέκο πού τὸ ἔρρασαν ἢ τὸ ἔπλε- ξαν μόνες τους, ἄλλες ἔρχονται νὰ παραλάβουν μαλλὶ γιὰ νὰ πλέ- ξουν, ἄλλες καὶ ἄλλοι γιὰ νὰ δώ- σουν τὸν ὀβολό τους. Ἡ ἐπιτρο- πὴ τῶν κυριῶν μόλις προφθάνει νὰ ἐπαρκεσθῇ στὴν ζήτησιν καὶ τὴν προσφορὰ. Ἐπειδὴ τὰ πολυδὲρ ἀργὸν νὰ πλεχθῶν, γίνονται μετὰ μεγάλη ταχύτητα γιλέκα ἀπὸ σα- μωροσκοῦτι, πού δὲν ἔχουν πε- ρισσότερο ἀπὸ δύο ὥρην δουλειά, τὸ δὲ μαλλὶ τὸ διαθετόν περισ- σότερο γιὰ κάλτσες καὶ γιὰ γάν- τια. Τὸ Λύκειον δέχεται ἐπίσης μαλλὶ ἀκατέργαστο, τὸ ὁποῖον ἀ- φοῦ ἀπολυμανθῇ, θὰ δοθῇ εἰς ἐρ- γοστάσιο νὰ τὸ ξάνουν καὶ νὰ τὸ γνέσουν. Πολλὲς κυρίες ἔστι- λαν ὁλόκληρα στρώματα μαλλὶ σὲ ἀρίστη κατάστασιν καὶ μὴ κυρὰ μετὰ τσεμπερι προσέφερε ἄσπρο ὠραῖο μαλλὶ σὰν ἀφρό. «Εἶνε ἄ- πο τίς κατσίκες μου, εἶπε, καὶ τὸ εἶχα προωρισμένον γιὰ τίς κόρες μου, μὰ τώρα πού κρυώνουν τὰ παλληκάρια μας σὰς τὸ ἔφερα νὰ τὸ χρησιμοποῖτε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸν». Μία κυρία προσέφερε γί- λες δραχμῆς καὶ μετὰ δακρυοσπέν- ματιὰ ἐπρόσθεσε: «Ἐγὼ δὲν πα- ρίω, ὁ ἕνας ἔφυγε, τώρα θὰ πα- ροῦν καὶ τὸν ἄλλον. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ γυρίσουν νικηταί, γιὰτὶ διαφορετικὰ τί τὴ θέλουν τὴ ζωὴ, ὅταν δὲν θὰ ἔχουν πατρίδα».

Δυὸ κυρίες τῆς ἐπιτροπῆς ἐγύ- ρισαν ἀπὸ τὰ ἀμπατζιδικὰ φορ- τωμένους στὴν πλάτη δάδες μαλ- λὶ, δὲν ἐβόρχαν ταῖ καὶ τὸ πῆ- γαν σὲ Λύκειον περὶ. Καὶ ἕνα— δυὸ κυρίες πού ἔχουν εὐκολίαν νὰ γράφουν διττικὰ, γράφουν ἀπὸ δυὸ συγκατακτικὰ λόγια πού θὰ καρφωθῶν ἐπάνω σὲ καθένα ἀ- ποστελλόμενον εἶδος σὰν ἕναν χα- ρητισμὸ ἢ μὴ εὐχὴ ἀπὸ μὴ μάνα ἢ μὴ ἀδελφὴ πού συλλογιέται τὸν πολεμιστὴν μας. Καὶ ὅτ' αὐτὸ τὸ διδασκῆται μέσῃ ἀποθήκῃ πού κλειδώνεται μετὰ διπλὰ κλειδιά ἀ- νειδύκων οἱ στίδες ἀπὸ γιλέκα, κάλτσες, γάντια, κουκούλες, ὅλα ζεστά καὶ μετὰ σπορὴν καυμώμενα, πού θὰ στολῶν ἀπ' εὐθείας τὰ μὲν σαμαροσκοῦτα στὴν Διοίκησιν Πρωτευούσης, τὰ δὲ πλεῖστα στὴν «Φανέλλα τοῦ Στρατιώτου», ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας, ὅπως ἔξοις, εἶνε ἡ Πρυγικήσσα Φρειδερίκη.

Οἱ ἡρώικοι πολεμισταὶ μας, σὺν ὅσῃς τῆς ἀναπαύσεως τῶν, ἔχουν ἀνάγκη καὶ ἀπὸ λίγην πνευ- ματικὴν ἐξουκουρασίαν, ἀπὸ κάποιο ψυχικὸ χάρι, ἔχουν ἀνάγκη νὰ νοιώσουν ὁλόγυρὰ τοὺς κατὶ σὰν τὴ θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὰ μὰς γράφουν πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἀ- γωνιστάς τοῦ μετώπου καὶ μὰς παρακαλοῦν νὰ τοὺς θεσωμε σ' ἐπικοινωνίαν μετὰ κοπέλλας καὶ κυ- ρίες μορφωμένες, πού θὰ ἤθελαν νὰ τοὺς γράφουν κάπου-κάπου. Ἐκτελοῦμε εὐχαρίστως τὴν παρα- κλήσιν τῶν γενναίων μαχητῶν μας κ' ἀπ' τὴ στήλη αὐτὴ θὰ δώσωμε ταχτικά τὰ δνόματα καὶ τίς διευ- θύνσεις τῶν, μετὰ τὴν δεσφαίτητᾶ πὼς πολλὰς ἀπὸ τίς ἀναγνώστρίδες μὰς θὰ θελήσουν νὰ γράψουν καὶ νὰ προσφέρουν μίαν ἀληθινὴν χα- ρὰ σὲ τὰ παλληκάρια μας. Ἰονίζο- μεν ὅτι εἶνε ἐθνικὴ ὑποχρέωσις γιὰ κάδαν Ἑλληνίδα νὰ γίῃ «Κουμπάρουλα» ἐνὸς ἀπὸ τοὺς προσπιστάς τῆς ἐλευθερίας μας. Εἶνε καθήκον ἑκάστης, γιὰ κάδαν Ἑλ- ληνοπούλα νὰ ἀποκτήσῃ τὸν «Κου- μπαρούλη» τῆς.

Ἐπιστολὰς ἀπὸ «Κουμπάρου- λες» περιμένουν οἱ κάτωθι πο- λεμισταὶ μας. Προσέξτε τίς διευ- θύνσεις τῶν:

67) Ἀξιωματικὸς Μαυρου- δῆς Γιάννης, Μονὰς 601)79 Τ.Τ. 518.

68) Ἀξιωματικὸς Λάσκα- ρης Κωνσταντίνος, II Α. Μο- νὰς 4854 Τ.Τ. 825.

69) Στρατιώτης Μαρτινά- κης Κωνσταντίνος, 42)2 Τ.Τ. 490.

70) Στρατιώτης Λεκάκης Νικόλαος, 42)1 Τ.Τ. 490.

71) Στρατιώτης Μιχαηλί- δης Κυριάκος, Σ. 4. Ὁρεινὸν Νοσηλευτικὸν Τμήμα Τ.Τ. 152.

72) Στρατιώτης Ραπτιῆς Στυλιανός, Μονὰς I Τ.Τ. 825.

73) Ὑπαξιωματικὸς Παυλί- δης Γεώργιος, III Πυροβολα- ρία, 1382. Τ.Τ. 724.

74) Στρατιώτης Ἡλίου- λος Ἰωάννης, Μονὰς 1255 — Ο.Δ.Σ. Τ.Τ. 866.

75) Ὑπαξιωματικὸς Σαρα- κασιδῆς Ἡλίας, Μονὰς 1255 — Ο.Δ.Σ. Τ.Τ. 866.

76) Ὑπαξιωματικὸς Βρο- χόπουλος Πρόδρομος, Μονὰς 1380. Τ.Τ. 724.

77) Ὑπαξιωματικὸς Καστριναῆς Ἀντώνιος, Μονὰς 251. Τ. Τ. 652.

78) Ὑπαξιωματικὸς Χατζηναστα- σίου Γρηγόριος, Μονὰς 251, Τ.Τ. 652.

79) Ὑπαξιωματικὸς Λεβαν- τῆς Γεώργιος, Τ.Τ. Κ.Σ.Τ.Α., 204)3.

80) Ὑπαξιωματικὸς Ἀρβανιτάκης Χρήστος, Τ.Τ. Κ. Σ. Τ. Α., 204)3.

81) Ὑπαξιωματικὸς Μητρόπουλος Ἰωάννης, VI Συνοριακὸς Το- μεὺς 40, Τ.Τ. 415.

82) Ὑπαξιωματικὸς Κυριακόπου- λος Θεόδωρος, Τ.Τ. 590)250)5

83—86) Σμηνίται Κων- σταντίνους Εὐάνθιος, Εὐαγγε- λόπουλος Λεωνίδας, Λιάπης Γεώργιος, Ζώης Χοῆστος, Μο- νὰς 2020 Τ.Τ. 327.

87) Ὑπαξιωματικὸς Μπου- τασκτιῶν Βάρτες, Μονὰς 975, Τ.Τ. 327.

88—89) Ὑπαξιωματικὸς Χατζό- πουλος Μαῦσῆς, Παναγιώταρος Κωνσταντίνος, Μονὰς 2020, Τ. Τ. 327.

90) Ὑπαξιωματικὸς Μόδε- στος Πασχάλης, Μονὰς 2020, Τ.Τ. 327.

91) Στρατιώτης Φάκαλος

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Χο ν τ ρ ή. — Ἐσὺ μοῦ φαίνεσαι καλὸ παιδί, Πήγαινε δέκα μέτρα πρὸ πίσω γιὰ νὰ σὲ ἴδω!

(Σ κίτσο τοῦ ΡΑΜΙΖ, ἀπὸ τὸ Τουρκικὸ περιοδικὸ «Καρικατὺρ»)

Πολύκαρπος Σ. Τάγμα Μηχα- νικοῦ, Τ.Τ. 652.

92) Στρατιώτης Τσομάκης Ἀλέκος Δ. I. Ἐμπεδον Χει- ρουργεῖον Τ.Τ. 732.

93) Ὑπαξιωματικὸς Τσιώκος Εὐ- ἄμιος, Μονὰς 2020 Τ.Τ. 327.

94) Ὑπαξιωματικὸς Καρκέλης Ντίνος, Μονὰς 2020 Τ.Τ. 327

95—97) Ὑπαξιωματικὸς Πείδης Κωνσταντίνος, Πουγκιάλης Σω- τήριος, Λουσιδῆς Ἡλίας, Ἐ- φορεία Ὑλικῶν Πολέμου Τ. Τ. 732.

98) Ὑπαξιωματικὸς Δούκας Κων- σταντίνος, Σ. 2. Ἐργατῶν. Τ. Τ. 752.

99) Ὑπαξιωματικὸς Ὁρλῶφ Χα- τέλπουκας, Μονὰς 4854 Τ. Τ. 825.

100—101) Ὑπαξιωματικὸς Εὐ- γενίδης Α., Ράλλης Μ. Μο- νὰς 204, Τ.Τ. 594.

102) Ἀξιωματικὸς Πρίμας Κ. Ρούφος, δος α' Λόχος Δια- δίδασκων Τ.Τ. 415.

103) Ἀξιωματικὸς Θωμάς Ὁδῶς, Β' Τάγμα Μηχανικοῦ, 2ος Λόχος Σκαπανέων Τ. Τ. 152 β.

104) Ἀξιωματικὸς Ρούφος Κ. Ἀγασίλας Ἰον Σύνταγμα Ὁρειβατικῶν Πυροβολικοῦ. 6η Πυροβολαρχία Τ.Τ. 395.

105) Ὑπαξιωματικὸς Χατζηγεω- γίου Ἀνδρέας Μονὰς 601)80 Τ.Τ. 518.

106) Ὑπαξιωματικὸς Μπεγέτης Δημήτριος, Μονὰς 600)16 Τ. Τ. 518.

107—108) Ὑπαξιωματικὸς Τσου- μάκης Ἐμμανουήλ, Μαρκου- τῆς Στυλ. VII α'. Συνορια- κὸς Τομεὺς (6) Τ.Τ. 624.

109) Σμηνίτης Τσάμης Πα- ναγιώτης, Μονὰς 2020 Τ. Τ. 327.

110—115) Ὑπαξιωματι- κοί: Παπᾶς Ἀναστάσιος, Κου- γιούλης Γεώργιος, Ὑπαξιω- μάτικος Σαφουλίδης Ἀρκάδιος, Τσαλ- δῶσης Περικλῆς, Κωνσταντίνου Εὐάγγελος, Ἀναστασία δ ης Σταύρος, ΥΙ) Β Συνοριακὸς Το- μεὺς, Τ.Τ. 415)26.

116) Ὑπαξιωματικὸς Σταματάκης Μηνᾶς, Μονὰς 2020, Τ.Τ. 327.

117) Ὑπαξιωματικὸς Ἰωακείμης Παναγιώτης, Μονὰς 2020, Τ. Τ. 327.

118) Ὑπαξιωματικὸς Μανασάκης Παναγιώτης, Μονὰς 2020, Τ. Τ. 327.

119) Ναυτὴς Καβαλιέρος Ἐπαμεινώνδας, Ναυτικὴ Μο- νὰς 245.

120—122) Ὑπαξιωματι- κὸς Χαροφύλακας Νικόλαος, Ὑπαξιωματικὸς Σωτή- ριος, Μιχαλόπουλος Νότης, Μο- νὰς 590 Τ.Τ. 250)5.

123) Ὑπαξιωματικὸς Καραδῆμος Εὐάγγελος, Μονὰς 2020, Τ.Τ. 327.

124) Ναυτὴς Πυρ)τῆς Βι- θυνὸς Κώσταν, Ναυτικὴ Μο- νὰς 245.

125) Ὑπαξιωματικὸς Παπαστά- μος Θεμιστοκλῆς, Μονὰς 3010 Τ.Τ. 594.

126) Ὑπαξιωματικὸς Σαραβάνος Θεοφάνης, Μονὰς 2020, Τ. Τ. 327.

127) Ὑπαξιωματικὸς Ρούσος Λε- ωνίδας, Μονὰς 706, Τ.Τ. 152.

128)—129) Ναυταὶ Νίκος Χ. Μ., Τάκης Α. Β., Ναυτικὴ Μονὰς 586.

130) Ὑποσμηνίας Ζαρλα- κούτας Γεώργιος, Α.Β.Α., Τ.Τ. 594.

131) Ὑπαξιωματικὸς Στερ- γιάκης Βασίλειος, Μονὰς 542)14 Τ.Τ. 481.

132) Ὑπαξιωματικὸς Καλαθᾶς Ἀρ. Ἐμπεδα Πεζικοῦ 8ος Λό- χος Τ.Τ. 594.

133—136) Ὑπαξιωματικὸς Ἀνα- στασίου Κων., Μαυροειδῆς Κων., Κορκολῆς Διον., Δαβίλ- λας Νικόλαος, 37ον Σύνταγμα Πεζικοῦ (I) Τ.Τ. 790.

ΚΑΚΗ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

—Ο γιατρός Μαχαίριδης έπεσε θύμα κακής διαγνώσεως στην τελευταία έγχειρήσή του.
—Τι; μήπως δεν είχε ο άρρωστος του σκοληκοειδίτιδα;
—Είχε μέν σκοληκοειδίτιδα, αλλά δεν είχε... λεφτά!

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΟ

—Είμαι βεβαία πως ο Νίκος θα με ζητήσει σε γάμο.
—Πως το κατάλαβες;
—Δεν τον βλέπεις, που από τώρα αποστρέφεται την μητέρα μου;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ...

—Σε είδαν χθες το βράδυ άγκαλιασμένη μ' ένα νέο στην ταράτσα.
—Αυτό είναι καθαρή συκοφαντία. Ήτανε τόσο μαυρό το σκοτάδι, που κι' εγώ μόλις μπορούσα να τον διακρίνω.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΛΟ

—Η σύζυγος: Πές μου ένα καλό, που έχω γες στη ζωή σου.
—Ο σύζυγος: Σε γλύττωσα από του να πεθάνεις γεροντοκόρη.

ΠΑΙΔΙΑ...

—Η μαμά: Και σύ Ρόζα, πότε θα παντρευτείς;
—Η Ρόζα (έπτά ετών): Δεν θα παντρευτώ ποτέ, θα μείνω χήρα σαν τη θεία Άλκη.

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

—Άκουσε, Νινέττα, την πρώτη μέρα που για όποιονδήποτε ατία μου κάνεις άπιστία, θέλω να το ξέρω.
—Μά, καλέ μου φίλε, έπρεπε να μου το πής από καιρό.

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ

—Ένας σύζυγος για να κάνει μία έκπληξη στη γυναίκα του, έκοψε τα γένεια του. Ύπερήφανος για την ιδέα του πάει σπίτι του. Κατά σύμπτωση του άνοιξε την πόρτα η γυναίκα του, που πέφτει άμέσως στην άγκαλιά του και τον φιλεί.
—Δεν έκανα καλά που έκοψα τα γένεια μου;

—Ω! τί έπαθα! άπαντά ξεκαρδισμένη στα γέλια η γυναίκα του. Δεν είχα καταλάβει πως είσαι σού!

ΤΙΜΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

—Μά με συγχωρήσ πολύ, καυμένη Άνδρέα. Αύτον τον μήνα δεν θα μπορέσω να σου πληρώσω τίποτε...
—Πάλι, όρε άδερφο; Μήπως δεν μου είπες τα ίδια και τον περασμένο μήνα;
—Ε, και! Ύψματα σου είπα; Μήπως δεν κράτησα τον λόγο μου;

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ

—Γιατρέ, η κόρη μου δεν ξέρω τί έχει. Είναι λίγος καιρός τώρα που έχει χάσει τα χρώματά της. Τι συμβουλεύετε να κάνω;
—Και ο γιατρός:
—Άπλουστατα, κυρία μου, να της... άγοράσετε άλλα!

ΠΟΥ ΠΑΝΕ

—Η μητέρα στο παιδί της, που το πιάνει να καπνίζει:
—Ξέρεις που πάνε τα μικρά παιδιά όταν καπνίζουν τσιγάρο;
—Ναι, μαμά, στη... σοφίτα!

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΟΙΝΗ

—Δεν μου λέτε, κύριε δικηγόρε, ποιά είναι η μεγαλύτερη ποινή για έναν δίγαμο;
—Το να έχω δυο πεθερές!...

ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΝ

Μαθηματικά. Ο δάσκαλος προς τους μαθητάς:
—Στις δυο άκρες ενός δρόμου, μήκους 300 μέτρων δυο εργάτες σκάβουν ταυτόχρονα. Ο ένας προχωρεί πέντε μέτρα την ημέρα και ο άλλος τέσσερα. Πού θα συναντηθούν;
—Ένας μαθητής: Στην ταβέρνα!

"Όσα δεν αναφέρουν τα έπισημα ανακοινωθέντα

ΜΙΑ ΓΡΗΛΑ ΣΟΥΛΙΩΤΙΣ ΣΑ

Όταν η νοσοκόμος μ' έλπιροφόρησε ότι ο τραυματίας της και φίλος μου υπολογαγός μπορούσε να συζητή πια χωρίς κίνδυνον επιδεινώσεως της καταστάσεως, επιηύσασα το κάθισμά μου στο προσκέφαλο του κρεβάτιού του και τον παρακάλεσα να μου διηγήσθ την ιστορία της γέφυρας Κ... κοντά στην οποία και είχε τραυματισθ, όπως είχαμε μάθει.

Ο νεαρός αξιωματικός — που πρό δυο μηνών ακόμα, ήταν συναδέλφος του γραφείου μας — έπρεπε το ύψος μαθητού που δεν έμαθε καλά το μάθημα του και άρχισε να διηγείται με κάποια προσπαθεία:

—Έπρεπε θείη στην άριστη όχημα ζι με τη μονάδα μου. Ήμαστε δίπλα στο νερό του ποταμού, όπου μας έκάλυπτε ένα μικρό ύψωμα του εδάφους. Πίσω μας ήταν το πυροβολικό, εμπρός μας τίποτε, άπολύτως τίποτε, έκτος φυσικά από τον «κάπου» ταμπουρωμένο έχθρο. Ήταν ή ώρα περίπου όκτω το πρωί, μιας από τις πρώτες ημέρες της ύπουλης εισβολής σε κείνα τα μέρη των περιφημών φρατέλων. Διψούσα τρομερά, όπως αλλωστε όλοι μας. Σε μία στιγμή, άνακαλύπτω σε άπόσταση έκατο μέτρων πίσω μας, ένα μικρό σπιτάκι, καλυμμένο θάλασε κανείς, που είχε σωθί ως εκ θαύματος από την καταστροφή της προηγούμενης ημέρας που είχαν έπιφέρει τα Ιταλικά βομβαρδιστικά άεροπλάνα. Έπιγα, λοιπόν, σ' εκείνο το σπιτάκι με την έλπίδα να έρω νερό ή ό,τι δήποτε άλλο να πιώ. Άνοιξα την πόρτα και άντικρυσα μία γηρούλα να θράζει το γάλα της στη φωτιά, με τη μεγαλύτερη γαλήνη. Ήταν μία γρηά Ή. περιώτισσα με πρόσωπο σάλακωμένο από άμειπτης ρυτίδες. Μόλις με είδε, μου χαμογέλασε και με ρώτησε άμέσως τί έπιμνούσα να μου προσφέρ. Έμεινα κατάπληκτος με τη γαλήνη της και την άπείθεια της και άντι να της άπαντήσω, την ρώτησα:

—Γιατί δεν έφυγες, κυρούλα μου, με τους άλλους; Πως έμεινες εδώ ύστερα από τη φωτιά;

—Τη φωτιά;

—Ναι, τη φωτιά που άναψαν οι έδμεές των άεροπλάνων... Δεν τις ένοιωσες μήπως κι' αυτές; Δεν είδες τόσο στρατό γύρω σου;

—Ναι, αλήθεια, είδα πολλούς στρατιώτες κοντά στο ποτάμι, άλλα μου φάνηκε πως ήσαν να κάνουν γυμνάσια.

—Για όνομα του Θεού! έφώναξα έπί τέλους. Δεν καταλαβαίνεις, κυρά μου, τί συμβαίνει γύρω σου; Πρέπει να φύγεις άμέσως. Όσο μένης εδώ, κινδυνεύεις να σκοτωθής.

—Μά φύγω; Και πού να πάω; Δεν το κουνά άπ' εδώ. Δεν βλέπεις πως δεν έχει έρσει το γάλα μου;

—Έχασα την ύπομνηση μου:
—Μά το γάλα σου θα κυττάξης τέτοιες στιγμές; Φύγε, σου λέω, άμέσως και πάρε μαζί σου τα άπαραίτητα. Τράβες σε κανένα χωριό προς τα πίσω. Άπό πού είσαι;

—Άπό το Σούλι! μου άπάντησε στηλώνοντας περήφανα το κυρτωμένο κορμί της. Και δεν θέλω να φύγω. Τι σε νοιάζει έσένα αν θέλω να μείνω εδώ;

—Με νοιάζει, γιατί αν μείνης το σπίτι σου θα γκρεμισθ και θα σκοτωθής.

—Πολύ καλά, καπετάνιε, μου είπε αυτή τη φορά με ύψος πρσά και γλυκό. Θα φύγω. Πήγαινε του λόγου σου στο καλό και γώ θα έτοιμάσω το μπουγάκι μου. Μείνε ήσυχος.

Είχε περάσει άρκετη ώρα που άπομακρυνθήκα από τη μονάδα μου και έπείστρεφα σ' αυτή με τη λύπη ότι δεν μπορέσα να κάνω τίποτε για κείνη τη γρηά Σουλιάτισσα. Δεν άπείχα παρά λίγα μέτρα από τους άνδρας μου, όποτε ένας τρομερός κρότος έκανε όλους μας να πέσωμε κατά γης. Είχαμε την έντύπωση πως έδραλλε το Ιταλικό πυροβολικό. Μά όχι. Άπλούστατα, άνεπινύχθη ή γέφυρα για να μην περάσουν οι έπιδρομείς που ήσαν έπι

κοσπλάσιοι από μας. Το μηχανικό μας έκανε τη δουλειά του. Μετα δυο λεπτά όμως, άρχίζουν να θάλλουν τα έχθρικά κανόνια. Οι άείδεις πέφτουν έπάνω μας σαν χαλάζι.

Μία άπ' αυτές που έσκασε λίγα μέτρα πιο πέρα, με τραυμάτισε με τα θραύσματά της. Πριν χάσω ώστόσο τις αισθήσεις μου ο νους μου έτρεξε κοντά στη γηρούλα. Έστρεφθηκα με δυσκολία προς την διεύθυνση του μικρού σπιτιού της, μά στη θέση του τώρα ύψωνόταν ένας πελώριος μαύρος καπνός. Φαντάζεσθε βέβαια τί θα έγινε το σπιτάκι της και αυτή, κάτω από τις δίδες...

Και ο νεαρός υπολογαγός, άφου έστέναξε θασεία, έπρόσθεσε με άδύνατη τώρα φωνή:

—Έτσι είναι όλες αυτές οι γρηές Σουλιάτισσες. Δεν άνουναν να ξεριζωθούν άπό την πατρίκη τους γή. Προτιμούν να πεθάνουν εκεί, παρά να την έγκαταλείψουν.

ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΤΙΚΗ ΟΡΘΟΣΤΑΣΙΑ

Δέν υπάρχει σήμερα χειρότερο πράγμα στον κόσμο από του να εινε κανείς... Ιταλός! Όπου και αν έρεθούν, όπου και αν σταθούν, έξω από την Ίταλία, δεν συναντούν παρά μονάχα την ειρωνεία και την καταφρόνια των άλλων. Μετά το παιχνίδι που τους έσκόρωσαν οι Γάλλοι στα γαλλο - Ιταλικά σύνορα και που άνέγραψε στο προηγούμενο τέυχος του ό «Θησαυρός», διαβάστε τώρα και ένα έπεισόδιο που συνέβη μετάδ των φίλων μας Τούρκων, που... έκτιμον και αυτοί Ιδιαίτέρως τους άνθρωπους του Μουσσολίνι και Ιταλών στρατιωτικών, στο γνωστό κέντρο «Τροκαντερό» της Κωνσταντινούπολης, όπως μετεδόθη άπ' εκεί.

«Κόσμος πολλός έρισκόταν εκείνο το βράδυ στο «Τροκαντερό». Δίπλα σ' ένα τραπέζι που ήσαν καθισμένοι τρεις άνώτεροι Τούρκοι άξιωματικοί, έκάθονταν και μερικοί Ιταλοί άξιωματικοί, μεταξύ των οποίων και ο στρατιωτικός άκόλουθος της έν Άγκυρας πρεσβείας. Κάποια στιγμή ένας από τους Τούρκους, άκουσε τους Ιταλούς να συζητούν περί του έν Άλβανία πολέμου και να έρίζουν, φυσικά, τους Έλληνες. Χωρίς να χάσουν στιγμή οι Τούρκοι άξιωματικοί έφώνωσαν Ιδιαίτέρως τον έπί κεφαλής της όρχήστρας του κέντρου και τον διέταξαν να παίξ άμέσως τον «Ελληνικό Ύμνο» και μάλιστα... τρεις φορές κατά σειράν. Πράγματι δέ σε λίγο άρχισε να άνακρούεται ό Ύμνος της Έλευθερίας και οι Τούρκοι άξιωματικοί έστάθησαν εις προσοχήν. Δίνονταν έτσι το σύνθημα σε όλους τους άλλους θεατές, που σηκώθηκαν έπίσης όρθιοι.

Τί να κάνουν οι Ιταλοί;... Κάτω άπό τα άπειλητικά θέλματα των Τούρκων, που προεμνύσαν άγριο έυλοκόγημα, άναγκάσθηκαν να σηκωθούν.Και καθεύ έτελείωνε ό Ύμνος και ένομίζαν πως θα μπορούσαν να καθήσουν, ή όρχήστρα έσυνάρχιζε έξ άρχης και ή έξευτελιστική όρθη στασία των άναγκαστικώς παραινεύονταν.

Έπί τέλους, μετά την τρίτη επανάληψη, κατάρθωσαν όι φρατέλλοι να καθήσουν. Έννοείται, όμως, έπείσσαν να πληρώσουν και να φύγουν. Είχαν διασκεδάσει άρκετά!...

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΙ ΕΡΓΑ ΠΑΙΖΟΥΝ

ΣΤΕΝΟΝ ΟΤΡΑΝΤΟΥ: «Στόλος έν κινδύνω».

ΙΤΑΛΙΑ: «Ημέρας άγώνισες».

ΦΑΙΣΙΜΟΣ: «Η Μαύρη συμμορία» και «ΟΙ Άθλιοι».

ΛΙΒΥΗ: «Αυτοκρατορική Έπέλαση».

ΙΤΑΛΙΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ: «Απτάμενοι πειρατά».

ΠΑΛΑΤΣΟ ΒΕΝΕΤΣΙΑ: «Παληάτσος Ίπποδρομίου».

ΕΛΛΑΣ: «Ένας άνδρας με καρδιά».

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΠΑΤΕΡΙΤΣΕΣ

17ον

—Άλλ' ο Θεόδωρος Σάντιορ και ο άνεψός του, παρετήρησε ο Μότ, επεθεώρησαν με μεγάλη προσοχή τις γωνίες αυτού του δωματίου. Πως δεν τον είδαν λοιπόν;

—Νομίζω, άπάντησε ο Πετέρκιν, ότι ο κ. Ντόναλντ Σάντιορ τον είδε πολλές φορές. Άλλ' ο άνθρωπος που είδε έμοιαζε καταπληκτικά με τον θείον του. Έτσι ήπατήθη. Ο Τοτούντερ ή άν θέλετε ο Σμάρτς, έπροφύλασσε τον θείον από τον Θεόδωρο Σάντιορ. Έάν ο Θεόδωρος έβλεπε τον θείον του μέσα στο δωμάτιο, τα πράγματα θα έφταναν στο δώματι. Ο Τοτούντερ έρόντιζε επίσης ώστε ο Ντόναλντ να μην έλπει και τους δυο καμπουρήδες συγχρόνως. Άλλά και αυτό δεν ήταν πολύ δύσκολο. Έτσι ο δολοφόνος, μετμημένος έτσι πού να μοιάζει με τον Θεόδωρο Σάντιορ, παρακολουθούσε τις έρευνες των δυο άνδρων, άλλοτε έμφανιζόμενος και άλλοτε έξαφανιζόμενος. Με τον τρόπο αυτό, δέν έγινόνταν άντιληπτός.

Τώρα, άς έλθωμε στο έγκλημα. Ο Ντόναλντ έκινείτο, έρχόμενος από το πάνω, για να τρέψ στη φωνή του θείου του, που τον έκαλούσε, όταν ένόμισε ότι κάτι είχε μετακινηθί πίσω του. Καθώς λοιπόν έκινείτο προς τη γωνιά του πιάνου, άκουσε μία σειρά από μικρούς άπροσδιοριστους κρότους. Άνεσχηκός τότε, έκινείτο μέσα στο δωμάτιο από τον καναπέ. Τον θείον του πείσμωναν ότι ήταν ο θείος του. Ένόμισε τουλάχιστον ότι ήταν ο θείος του.

Εκείνο που έβλεπε ήταν ένας καμπουρής με λευκά μαλλιά και γυαλιά. Στην πραγματικότητα, ο θείος του ήταν εκείνη τη στιγμή έσπλωμένος πίσω από τον καναπέ και έπείσθανε από το κτύπημα που είχε λάβει, τη στιγμή που ο Ντόναλντ έρισκόταν πίσω από το πιάνο.

Προτού να πλησιάση, ο καμπουρής που έρισκόταν έπάνω στον καναπέ, του έφώναξε να του φέρη ένα μπουκαλάκι με κόκκινη έτικετα για την καρδιά του. Ο Ντόναλντ έψαξε έπί άρκετά λεπτά, χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Όταν τέλος έκινείτο προς τον καναπέ, έβλεπε τον θείον του να κινείται προς τον καναπέ. Φυσικά, ή πρώτη του σκέψη ήταν να φωνάξη έναν γιατρό. Δεν έσκέφθηκε καθόλου τον δολοφόνο και νομίζω ότι καθένας θα έκανε το ίδιο στη θέση του.

Όπως λοιπόν καταλαβαίνετε, το έγκλημα διεπράχθη κατά τέτοιον τρόπο, ώστε μόνον ο κ. Ντόναλντ Σάντιορ ν' έινε δυνατόν να ένοχοποιηθ.

Άλλ' αυτό δεν εινε όλο. Ο Τοτούντερ προσέθεσε μία λεπτομέρεια στην όλη συζήτηση, που ήταν φυσικό να κινή τελείως άπεινήτα έξη... Και έκειτα...

Έχει δίκιο, δίκαιο ο Ντόναλντ. Άλλ' αν όποτεθ ότι εδρίσκαμε τον θησαυρόν τί θα τον έκάμασε;

Είμαι βεβαία ότι θα έκανε κάτι άραιο και κάτι τρελό συγχρόνως, Ντόναλντ. Έγυρσε με όρη προς το μέρος του.

Μήπως ο θησαυρός εινε κρυμμένος μέσα σ' αυτόν τον μπροντζένιο μπουστό; έρώτησε. Έάν τα πράγματα ήταν τόσο άπλα, θα είχε βρεθί από καιρό, άπάντησε ο νέος.

Εκείνη τη στιγμή ο Πετέρκιν έμπηκε στη διεύθυνση.

Εφαντάσθηκα, κύριε, είπε, ότι θα ήθελατε να ίδω τις έφημερίδες. Ο Τοτούντερ

είνε οι μόνες που πρόσαρχμόζονται προς τα γεγονότα.

Μπράβο, Πετέρκιν! έφώναξε ο Μίλλικεν. Νομίζω ότι έχετε δίκαιο. Υπάρχει όμως κάποια μικρή λεπτομέρεια, που δυσλογώ ότι με άπηγοδότησε πολύ: ή φωνή του Σμάρτς.

Έγινε μπουρά να σας διαφωτίσω έγω ως προς αυτό, έλεπε ο Μουράτι. Ο Τοτούντερ διήγησε άλλοτε γραμμάτιες μου και, εκείνη την έποχή, οι τηλεφωνικές ποσοκλήσεις με ένοχλούσαν πολύ. Πολλοί άνδρες έζητούσαν να μου μιλήσουν προσωπικά, ένώ μπορούσαν να μιλήσουν θαυμασία ποός των γραμμάτιών μου. Ο Τοτούντερ ησκήθη λοιπόν ελε το να μιλάει τη φωνή μου στο τηλέφωνο. Πισανών, καλλιέργησε άργότερα αυτή την ικανότητά του.

Ένα παιχνίδι άκούη, Πετέρκιν, είπε ο Μίλλικεν. Πως εδρεθίκατε άνακατεμένος σ'

αυτή την ύπόθεσι;

Ο κύριος Μπερκέλεϋ, άπάντησε ο όπη-ρέτης, έπιθυμούσε από καιρό να άγοράση το Σπίτι του Μυστηρίου. Όταν ο κ. Ντόναλντ Σάντιορ έφθασε στο Λονδίον, θέλησε να μάθι δυο πράγματα. Πρώτον, αν ήταν ό ίδιος και όχι κανένας άπατεών. Και δεύτερον αν θα ήσαν διατεθειμένος να πώληση αυτό το σπίτι, όταν θα περιήρχετο στην κατοχή του.

Όταν λοιπόν ο κ. Μπερκέλεϋ με έστειλε να καμαριέρή, ο κ. Μπερκέλεϋ με έστειλε να άναλάβω έγω αυτό τα καθήκοντα. Έως έ-προχώρησα κάπως περισσότερο από τις όδη-γίες που είχα λάβει. Άλλ' ή ύπόθεσις αυτή είχε κινήσει από την πρώτη στιγμή το ένδια-φέρον μου.

Όλα αυτά εινε σωστά, είπε ο κ. Μπερκέλεϋ. Χάρης στον Πετέρκιν, ή σκοτεινή ύπόθεσις διελευκάνθη. Έν τούτους άγνοούμε πάντοτε πού έρίσκειται ο θησαυρός.

Ένα σαρδάνειο γέλιο δέκοψε τη σιωπή, πού έπηκολούθησε αυτά τα λόγια.

Ο Άρνολντ Τοτούντερ έπροχώρησε προς τον Ντόναλντ Σάντιορ και του έτεινε ένα κιτρινωμένο χαρτί.

Πάρτε το, είπε. Αυτό δεν άίξει τίποτε πια για μένα. Άλλωστε, δεν νομίζω πως πρόκειται να έχω και για σ'ας καμιά άξία. Πρόκειται άσφαλώς για κάποια κακή φάρσα του κυρίου Άμίκας.

Ο νέος έξήτασε το χαρτί. Μερικές λέξεις, γραμμένες θαστικά, έχόρεψαν εμπρός στα μάτια του.

Εινε οι ένδειξεις για την εύρεσι του θησαυρού; έρώτησε.

Άκριβώς. Άλλά σας βεβαία πως δεν άίξουν τίποτε. Όπως όδηήποτε, καλή τύχη! Το χέρι του Ντόναλντ έτρεμε καθώς έδίπλωσε αυτό το χαρτί.

Επηκολούθησε μία μεγάλη σιωπή.

Ο Μπερκέλεϋ έσηκάθηκε πρώτος και είπε με έπισημο τόνο:

Τα κερία κουνεύουν να σβύσουν, κύριοι. Ή κατάρτα πού έδάρυνε έπάνω στο Σπίτι του Μυστηρίου έξηφανίσθη. Άς γυρίσωμε στα σπίτια μας.

Όλοι έσπώκωθηκαν.

Τα μάτια του Ντόναλντ άνεζήτησαν το θέλμα της Γκλόρια. Το θέλμα αυτό ήταν ήρεμο και τρυφερό.

Ο ΑΔΑΜΑΣ ΜΠΕΣ ΣΕΝΓΚΑ

Τα θραερά παραπετάσματα των παραθυριών πού ήταν γεμάτα από μικρόδια και σκόνη, είχαν τραβήχθ και ο λαμπρός ήλιος του φθινοπώρου έμπαινε μέσα εις την έθελούθηκη, φωτίζοντας τις σκοτεινές γωνίες και μεταβάλλοντας τις κοντές έσθες μπουκλές της Γκλόριας σ' έναν πύρινο φωτιστότερο.

Τα φαντάσματα έφυγαν χωρίς στον ήλιο και χωρίς σε σένα, είπε ο Ντόναλντ.

Έίδας χωρίς στον ήλιο, άπάντησε ή Γκλόρια.

Αυτό εινε αλήθεια, κύριε. Όπως έρεπε, έλπω και άκούω άσχημα, έλλ' όχι τόσο, όσο θα μπορούσε να φαντασθ κανείς. Είδα και άκούσα λοιπόν πολλά πράγματα. Ο θείος σας είχε βρη τον θησαυρό πριν από ένα χρόνο ένελεως τυχαία και ήγωνίσθη πολύ για να μην όποκώη στον πειρασμό να τον πώληση. Σκεφθήτε ότι ήταν κατατρεμένος και ότι του έζητούσαν να πληρώσει υπερλόγους φόρους...

Άλλά άντέστη όσον μπορούσε σ' αυτό τον πειρασμό, καταλαβαίνοντας ότι σείς μόνο μπορούσατε να άποφασίζετε γι' αυτό. Μετά την άνεύρεσι του θησαυρού, μπορούσε έπίσης να πώληση το Σπίτι του Μυστηρίου, άλλ' ούτε αυτό το έκανε, θέλοντας να σας άφήση άνέπαση την κληρονομία... Ήταν ένας σκληρός άνθρωπος, κύριε, άλλα πολύ τίμιος.

Και ο θησαυρός; Τι εινε αυτός ο θησαυρός;

Ο κύριος Άμίκας, προτού να πεθάνη, είχε ρευστοποιήσει την περιουσία του και είχε άγοράσει δώδεκα μεγάλα διαμάντια, πού έκάλυπταν όλη την άξία της. Το μεγαλύτερο άπ' αυτά εινε ο περίφημος «Μπεσσένγκας», πού άίξει πολλά εκατομμύρια...

Και πού έρισκοντα τώρα αυτά τα διαμάντια; έρώτησε ή Γκλόρια.

Ο Γκρόντυ έγέλασε.

Στα χέρια σας, δεσποινίς, άπάντησε.

Πως στα χέρια μου;

Γυρίστε το στέλεχος του κλειδιού που κρατάτε και θα τα βρήτε στο έσωτερικόν...

Τώρα θα καταλάβετε γιατί ο κύριος Άμίκας είχε κατασκευάσει το μεγάλο αυτό κλειδί.

Οι άκτινες του ήλιου, μπαίνοντας από τα ύψα παραθύρια, έχρύναν τώρα τον μπουστό του κυρίου Άμίκας.

Θα έλεγεσ ότι το άυστηρό του πρόσωπο έχαιτο γέλιο.

Ο Ντόναλντ έπράβη κοντά του την Γκλόρια.

Άγαπημένη μου, είπε, ή σημερινή ημέρα εινε ή εύτυχότερη της ζωής μου.

Η νέα ένευρε άπασά το κεφάλι της στον όμο που και τα χείλη της άνεζήτησαν τα δικά του...

ώμολόγησε τα πάντα. Ο Μάρκ Γιαρρόου και ο Μπάντλερ Λη συνέληφθησαν έπίσης. Μόνον ένα μέλος της συμμορίας διέφυγε.

—Ποιον;

—Η Πάτυ Γκάλ, κύριε. Φαίνεται ότι έχει έξαφανισθ.

—Εγώμαι να συμβαίνει έτσι. Η δυστυχισμένη νέα ήταν ένα τυφλό όργανο στα χέρια τους και τίποτε περισσότερο.

Όταν ο ύπνητης έδωθηκε, ή Γκλόρια έξαγαγύρισε προς το μπουστό του κυρίου Άμίκας.

—Άς προσπαθώμε να μαντεύσωμε την έννοια αυτού του σημειώματος, είπε.

Μία φωνή άκούσθηκε πίσω τους.

—Δέν υπάρχει κανείς λόγος να ύποδληθίτε σ' αυτόν τον κόπο.

—Ήταν ο Γκρόντυ.

Το σημείωμα αυτό δεν λέει τίποτε, έξηκολούθησε. Περιέχει φράσεις μόνον, πού έδωθηκαν από σκοπό, για να παραπλανήσουν εκείνους πού θα έζητούσαν τον θησαυρό.

—Τι θέλετε να πής; έρώτησε ή Γκλόρια. Το σημείωμα αυτό δεν έχει κανένα νόημα;

—Μόνον μία λέξις, δεσποινίς. Η λέξις «κλειδί».

Λέγοντας αυτά, έδειξε ένα μεγάλο κλειδί, πού ήταν κρεμασμένο σε μία γωνιά της διεύθυνσης.

Έπειτα έπηγε να το ξεκρεμάση και το έδωσε στη Γκλόρια.

—Όλα τα άλλα έτοιποθήτησαν στο σημείωμα, για να δώσουν την έντύπωση ότι το πράγμα ήταν πολύπλοκο.

—Η Γκλόρια έξήταζε το κλειδί.

—Εινε πολύ μεγάλο, είπε, σχεδόν άσυνήθιστο. Θα πρέπει να άνοιξη κάποια πολύ μεγάλη πόρτα.

—Όλοι αυτό έφαντάσθηκαν, δεσποινίς, είπε ο Γκρόντυ. Και γι' αυτό άνεζήτησαν παντού πόρτες, μεγάλες και μικρές πόρτες. Και στον όμο τους άκούη έβλεπαν πόρτες. Άλλά ήπατήτησαν όλοι. Γιατί δεν υπάρχει καμιά πόρτα στον κόσμο, πού να άνοιξη μ' αυτό το κλειδί.

—Πως;

—Δέν υπάρχει καμιά πόρτα, έπανελασε ο Γκρόντυ.

Το πρόσωπο του ύπνητου ήταν χλωμό, άλλα μία λάμψη έφωτίζε τα μάτια του.

—Και ίσως ήταν καλύτερο να δεν έβρηκαν τίποτε, έξηκολούθησε... Δεν έζωρο πάλι... Όταν έλέπω δυο νέους σαν και σας, άναρωτιέμαι αν μία κατάρτα μπορεί να κρατήση άκωμη.

—Γκρόντυ, είπε με ήρεμο τόνο ο Ντόναλντ, είμαι βέβαιος ότι έρεπε πού έρίσκειται ο θησαυρός. Άσφαλώς, δεν είπατε όλα όσα έρεπε, όταν σας έρώτησαν.

—Αυτό εινε αλήθεια, κύριε. Όπως έρεπε, έλπω και άκούω άσχημα, έλλ' όχι τόσο, όσο θα μπορούσε να φαντασθ κανείς. Είδα και άκούσα λοιπόν πολλά πράγματα. Ο θείος σας είχε βρη τον θησαυρό πριν από ένα χρόνο ένελεως τυχαία και ήγωνίσθη πολύ για να μην ό

Θησαυρός

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ